Ὀρθόδοξος Τύπος

ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Άδειας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 31 ΙΟΥΛΙΟΥ 2015 Εὐδοκίμου τοῦ δικαίου, Ἰωσὴφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, Τιμίου Σταυροῦ Προεόρτια | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2080

Μᾶς κατήντησαν ζητιάνους

Πρὶν ἀρκετὰ χρόνια ὁ μακαριστὸς π. Ἐπιφάνιος ἔλεγε: «Πονῶ καὶ ἀγωνιῶ γιὰ τὴν πορεία τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους, τὸ ὁποῖο συνεχῶς ἀφελληνίζεται, ἀποχριστιανίζεται, ἀποχρωματίζεται, ἀποκόπτεται ἀπὸ τὶς ρίζες του καὶ χάνει τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητάς του».

Ποιὰ εἶναι τὰ αἴτια; Ἡ πνευματικὴ πτώση τοῦ λαοῦ καὶ τῆς κάθε ἐξουσίας, ἀποτέλεσμα τῆς ὁποίας εἶναι τὸ τραγικὸ κατάντημά μας.

Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι αὐτὴ ἡ πτώση θὰ τερματισθῆ, διότι ἂν συνεχισθῆ ὁ κατήφορος τῆς ἀποστασίας, τὸ ἔθνος μας θὰ ζήση δραματικὲς στιγμές.

Πρέπει ὁπωσδήποτε ὅλοι οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ ἄρχοντες νὰ μελετήσουμε τὴν ἱστορία τῆς Πατρίδος μας, γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὰ αἴτια τῶν μεγάλων ἐθνικῶν θλίψεων, νὰ δοῦμε ποῦ ὠφείλετο ἡ ὑποδούλωση στοὺς Τούρκους, ἡ Μικρασιατικὴ καταστροφή, οἱ πόλεμοι, ὁ ἐμφύλιος, ἡ σημερινὴ ἀθλία οἰκονομικὴ κατάσταση. Ἀλλὰ καὶ ἄλλων χωρῶν ἂν διαβάσουμε τὴν ἱστορία θὰ δοῦμε ὅτι ἡ αἰτία εἶναι πάντοτε ἡ ἰδία: ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματικὴ πτώση, αἰτία κάθε συμφορᾶς.

Διαβάζουμε στὸ βιβλίο: «Ἱερομάρτυς Ἀνδρόνικος ἀρχιεπίσκοπος Πέρμ», Ἔκδ. Ἱ. Μ. Παρακλήτου, τὸ ἑξῆς γιὰ τὴν ἠθικὴ κατάπτωση πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἐπικράτηση τοῦ κομμουνισμοῦ στὴν Ρωσία: «Τά σημάδια τῆς ἀσέβειας εἶναι φανερά στήν ζωή τοῦ λαοῦ μας: μεθύσια, ξυλοδαρμοί μέχρι θανάτου, ἀκολασία, κατάπτωση τῶν ἠθῶν, ἔξαλλο ντύσιμο, ἀπάτες, ἡ πίστη ἀδυνάτισε, ἀπροκάλυπτη διαφθορά, λεηλασίες, ληστεῖες». «Οἱ ποιμένες παρακολουθοῦσαν ἀδιάφοροι ὅσα ζοφερὰ συνέβαιναν στὸν λαό:... μάλιστα ἡ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας ὑπηρετοῦσε τὴν ἄθρησκη κυβέρνηση».

Τὸ ἴδιο συνέβη καὶ σὲ ἄλλα κράτη: Ἀλβανία, Βουλγαρία, Ρουμανία κ.λπ.

Ἡ ἱστορία εἶναι ἐπαναλαμβανόμενη ἀπὸ κτίσεως κόσμου μέχρι καὶ σήμερα. Ἡ πνευματικὴ κατάπτωση τοῦ λαοῦ προκαλεῖ μεγάλες συμφορές. Ἡ ὑποδούλωση τῆς Ἑλλάδος κράτησε 400 χρόνια, ἂν ἀκόμη καί τώρα ὑπάρχει σκλαβιὰ σὲ πολλὰ μέρη τοῦ Ἔθνους μας, ὅπως στὶς ἀλύτρωτες πατρίδες.

Στὴν Ρωσία κράτησε τὸ κομμουνιστικὸ καθεστὼς 75 χρόνια, ὅπως καὶ στὸ Ἰσραήλ, τότε ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους 70 χρόνια. Δηλαδὴ τρεῖς γενεὲς κατὰ τὸν Ἅγ. Παΐσιο.

Τώρα ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα δὲν εὑρίσκεται σὲ ἀποστασία; Ἐλάχιστο ἐκκλησίασμα, μεγάλη ἠθικὴ διαφθορά, ἡ νεολαία μακριὰ ἀπὸ τὰ ἰδεώδη, πρώτη ἡ Ἑλλάδα στὶς ἐκτρώσεις (300.000 τὸν χρόνο), ἄρχοντες ἄθεοι καὶ μάλιστα ὅπως οἱ ἴδιοι εἶπαν ἀμετάπιστοι ἄθεοι! Ἀλειτούργητοι καὶ ἀνευλόγητοι, ὅπως τοὺς ἀπεκάλεσε Ἱεράρχης τῆς Ἐκκλησίας μας.

Κλοπές, αὐτοκτονίες, συμφέροντα, ναρκωτικά,

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Διατί τό Βυζάντιον παρεμπόδιζε τήν ἐκλογήν Ὀρθοδόξου Ἐπισκόπου Ρώμης;

ΣΧΕΔΙΟΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

Χίλια χρόνια μετά τό 1054 μ.Χ., ἄς ἐκλέξωμεν Ἱεραρχίαν Ἰταλίας καί ἄς ἀντικαταστήσωμεν τόν αἱρετικόν Πάπαν, μέ τόν Ὀρθόδοξον Πάπαν Ρώμης.

Μᾶς ἀναμένουν νά δώσωμεν μήνυμα Ὀρθοδόξου ἀφυπνίσεως καί Ρωμαϊκῆς αὐτοσυνειδησίας εἰς τήν Ἰταλίαν, Μεγάλην Ἑλλάδα καί Σικελίαν.

Ἐκλογή Ἱεραρχίας τῆς Ἰταλίας καί Ἐπισκόπου Ρώμης, δηλαδή Ὀρθοδόξου Πάπα Ρώμης

Τί πραγματικά εἶναι ὁ Παπισμός

Ἐρχόμεθα τώρα εἰς τό ξύπνημα τοῦ κοιμισμένου χριστιανισμοῦ τῆς Ἰταλίας. Ὅλοι μας γνωρίζουμε ὅτι ὁ Παπισμός δέν ἀποτελεῖ Ἐκκλησία, ἀλλά εἶναι ἕνας αἱρετικός χριστιανισμός πού ἔχει ἐνδυθεῖ καί τό κοσμικό σχῆμα, ὑποκύπτοντας στόν τρίτο πειρασμό, τόν ὁποῖο ἠρνήθη ὁ Ἰδιος ὁ Κύριος. «Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ Διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν λίαν, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς **βασιλείας** τοῦ **κόσμου** καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν, 4.9 καὶ λέγει αὐτῷ, Ταῦτά σοι πάντα δώσω ἐὰν πεσὼν **προσκυνήσῃς** μοι. 4.10 τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, Ὕπαγε, ὀπίσω μου, σατανᾶ· γέγραπται γάρ, Κύριον τὸν Θεόν σου **προσκυνήσεις** καὶ αὐτῷ μόνῳ **λατρεύσεις**» (Ματθ. δ΄ 8-10).

Ἔτσι γιά παράδειγμα, ὁ Πάπας Νικόλαος ὁ Α΄ (858-867 μ.Χ.) ἐκινεῖτο σάν Κύριος ὅλου τοῦ κόσμου: «Regibus ac tyrannis imperavit eisquc ac si dominus orbis terrarum auctoritate praefuit». Δηλαδή, σέ ἐλευθέρα μετάφρασι, ἐγώ εἶμαι ἀρχὴ τῶν βασιλιάδων καί τῶν εὐγενῶν τῆς γῆς σάν νά εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Κύριος Κυβερνήτης.

Εἶναι γνωστόν ὅτι πολλές θρησκεῖες ἀνταλλάσσουν μανδύα μέ τήν πολιτική ἐξουσία: «Ἄν θεωρήσουμε τήν θρησκεία καί τήν πολιτική δύο θεμελιωδῶς διαφορετικά πράγματα, αὐτά δέν πρέπει νά ἔχουν καμιά σχέσι μεταξύ τους. Στήν πραγματικότητητα ὅμως ἀνταλλάσσουν μανδύα καί ἡ μία μιλάει τή γλῶσσα τῆς ἄλλης καί δημιουργεῖται ἡ λεγομένη «Πολιτική Θεολογία». Ἡ πολιτική θεολογία ἔχει νά κάνη μέ τίς εὐμετάβλητες σχέσεις πλοκῆς ἀνάμεσα στήν πολιτική κοινότητα καί τή θρησκευτική τάξι. Ἡ «**Πολιτική Θεολογία**» γεννιέται ὅταν ἡ θρησκεία ἐρευνᾶ τίς θρησκετικές προεκτάσεις τῆς Πολιτικῆς καί ἡ Πολιτική τίς πολιτικές προεκτάσεις τῆς θεολογίας» (Μάρκος Τερέντιος Βάρρων, Λατῖνος λόγιος).

Στή βάσι αὐτῆς τῆς συλλογιστικῆς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ ἐωσφορική ὑπερηφάνεια τοῦ Παπισμοῦ

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΣΥΝΗΘΩΣ μιλᾶμε γιά τόν ἐγωισμό καί τήν ὑπερηφάνεια ἑνός προσώπου καί δυσανασχετοῦμε, γιατί δέν μποροῦμε νά ἐπικοινωνήσουμε μαζί του. Πρόκειται γιά ἄνθρωπο πού ὅλα τά «γνωρίζει», ἀλλά καί ὅλα τά στηρίζει στόν ἑαυτόν του. Σέ κανένα δέν ἀναγνωρίζει κάτι ἀνώτερο πού νά μή τό ἔχει ὁ Ἴδιος. Εἶναι πάντα ἐπικριτικός, ἀλλά καί ἀπαιτητικός ἀπό τούς ἄλλους νά τόν δέχονται καί νά τόν ἐπαινοῦν. Δυό ὑπερήφανοι δέν μποροῦν νά συνεργαστοῦν οὔτε νά συνυπάρξουν, γιατί ὁ καθένας ἐπιμένει στή γνώμη του καί ὅταν ἀκόμα εἶναι ὀφθαλμοφανῶς ἐσφαλμένη. Ἐπίσης ὁ ὑπερήφανος εἶναι φιλόδοξος καί φθονερός. Θέλει μόνο αὐτός νά δοξάζεται καί ὅλους τούς ἄλλους πού ἔχουν προσόντα, ἱκανότητες καί ἐπιτυχίες τούς φθονεῖ. Καί αὐτό εἶναι τό μυστικό του μαρτύριο. Διέπεται ἀκόμα ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἀνατροπῆς καί τοῦ νεωτερισμοῦ.

Ἡ ἐωσφορική ὑπερηφάνεια, ὅταν μπεῖ στό χῶρο τῆς Ἐκκλησίας, νοθεύει τή διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ καί ὁδηγεῖ στήν αἵρεση. Αὐτό συνέβη πολλές φορές ἀνά τούς αἰῶνες. Τό πιό ὅμως χτυπητό παράδειγμα ὑπῆρξε ὁ παπισμός, ὁ ὁποῖος ἔχει αἰχμαλωτίσει ἑκατομμύρια χριστιανῶν στό ἔρεβος τῆς αἵρεσης. Ὁ Πάπας ἔγινε ὁ μεγάλος αἱρετικός, ὁ ὁποῖος συνεχίζει νά ἀπομακρύνεται ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ, γιατί συνεχῶς ἐπινοεῖ νέες αἱρέσεις, προκειμένου νά στηρίξει τίς παλιές, πού στίς μέρες μας ἀμφισβητοῦνται καί ἀπό πολλούς παπικούς.

Ὁ Φώτης Κόντογλου, πού ἀγαποῦσε τήν Ὀρθοδοξία καί πικραινόταν ἀπό τή δράση τῶν αἱρετικῶν, ἔλεγε γιά τόν παπισμό ὅτι «ἔχει ἐωσφορικήν ὑπερηφάνειαν, ἡ ὁποία ἐκδηλώνεται εἰς κάθε περίστασιν. Ἀπό αὐτήν καί μόνην ἐάν κριθῇ, ἀποδεικνύεται ὅτι δέν ἔχει σχέσιν μέ τόν Χριστιανισμόν, τοῦ ὁποίου τό θεμέλιον εἶναι ἡ ταπείνωσις: Πρωτεῖα, ἀλάθητα, καισαρισμοί, πλούτη ὑλικά, ἐμφανίσεις αὐτοκρατορικαί, ὅλα τά χαρακτηριστικά τοῦ παπισμοῦ εἶναι ἀνάποδα ἀπό ὅσα δίδαξε καί ἔκαμεν ὁ Χριστός, πού εἶπε "εἴ τις θέλει πρῶτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος καί πάντων διάκονος"» (Μάρκ. θ΄ 35). Καί διερωτᾶται: «Πῶς εἶναι δυνατόν νά παρουσιάζεται ἡ ἐωσφορική ἀλαζονεία, ὡς ὁδηγός τῶν Χριστιανῶν; Τί ἄλλο χρειάζεται, διά νά ἐξηγηθοῦν ὅλοι οἱ νεωτερισμοί καί αἱ ἀντιχριστιανικαί καινοτομίαι, εἰς τάς ὁποίας προέβη κατά καιρούς ὁ παπισμός; Ὁ ἅγιος Ἐφραίμ ὁ Σύρος λέγει: "Ἡ ὑπερηφάνεια ἀναγκάζει ἐπινοεῖν καινοτομίας, μή ἀνεχόμενη τό ἀρχαῖον"» (Τί εἶναι ἡ Ὀρθοδοξία καί τί εἶναι ὁ Παπισμός, 1992, σελ. 9-10).

Παρόλα αὐτά ὅμως, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί ἰδιαίτερα ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος, μιλάει γιά τήν «ἐκκλησία» τοῦ Πάπα, τόν ὁποῖο ἀποκαλεῖ ἀγιώτατο καί πεφιλημένο ἀδελφό του. Δέν τόν θεωρεῖ αἱρετικό, γι' αὐτό καί συναντᾶται συχνά καί συμπροσεύχεται καί συνευφραίνεται. Τό θέμα εἶναι σοβαρότατο καί προκαλεῖ ἀνησυχία στούς Ὀρθόδοξους, οἱ ὁποῖοι βλέπουν τόν οἰκουμενισμό νά διαβρώνει συνειδήσεις καί σέ λίγο θά μιλᾶμε γιά ἕνωση τῶν «ἐκκλησιῶν» καί κοινό ποτήριο, χωρίς νά ἔχουν ἐγκαταλειφθεῖ ἀπό τούς αἱρετικούς τά ἐωσφορικά τους δόγματα.

Εἶναι καθῆκον τῶν χριστιανῶν νά διαφωνοῦν δημοσίως μέ τούς οἰκουμενιστές καί νά ὑπερασπίζονται τήν Ὀρθοδοξία. Ἀλίμονο ἄν τούς ἀκολουθοῦμε λόγῳ κακῶς νοούμενου σεβασμοῦ πρός τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί τούς ἐν Ἑλλάδι ψοφοδεεῖς μητροπολίτες, οἱ ὁποῖοι «διαφωνοῦν συμφωνοῦντες», δηλαδή μεταξύ τους διαφωνοῦν, ἀλλά δημοσίως συμφωνοῦν μέ τόν μεγάλο ποιμένα καί δεσπότη, τόν Οἰκουμενικό Πατριάρχη! Αὐτή τήν ἀξιοκατάκριτη τακτική θά μπορούσαμε νά τή χαρακτηρίσουμε μέ μιά παραβολική φράση: «Ἡ μεταμόρφωση τοῦ λιονταριοῦ σέ βάτραχο!».

Ὑπάρχουν ὅμως καί μητροπολίτες μέ παρρησία, πού λένε τά πράγματα μέ τό ὄνομά τους καί σ' αὐτούς πρέπει νά ἔχουμε ἐμπιστοσύνη. Ἔχουμε ἀκόμα καί τό παράδειγμα τῶν συγχρόνων γερόντων, οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀντιοικουμενιστές καί ἀντιπαπικοί.

Ὀφείλουν νὰ μεταβοῦν οἱ προσκληθέντες Ἱεράρχαι εἰς τὸ Φανάριον;

Συμφώνως πρός πληροφορίας τοῦ ἱστοτόπου romfea ὁ Παν. Οἰκ. Πατριάρχης προσεκάλεσε τοὺς Σεβ. Μητροπολίτας τῆς Βορείου Ἑλλάδος, διὰ νὰ παραστοῦν τὴν ἀρχὴν τῆς Ἰνδίκτου εἰς τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον, μὲ τὴν δικαιολογίαν ὅτι ἀνήκουν εἰς τὴν δικαιοδοσίαν του. Μὲ τὴν μετάβασίν τους ἐκεῖ θὰ πιστοποιήσουν οἱ ἴδιοι ἄθελά τους ὅτι εἶναι ὀρθαὶ αἱ ἀξιώσεις καὶ αἱ ἐνέργειαι τοῦ Πατριάρχου, ἐνῷ τὴν ἰδίαν ὥραν ὁ ρόλος τους ἐκεῖ θὰ εἶναι «διακοσμητικός», καθὼς δὲν συμμετέχουν ποτὲ εἰς τὴν Ἱ. Σύνοδον τοῦ Πατριαρχείου, οὔτε ἐρωτῶνται διὰ τὰ Παπικὰ συλλείτουργα, οὔτε πρόκειται νὰ συμμετάσχουν εἰς καμίαν ἐπίσημον ἀπόφασιν. Παραλλήλως, θὰ ὑποχρεωθοῦν νὰ ἀφαιρέσουν τὰ Ἐπισκοπικά τους διακριτικὰ ἐνώπιον τοῦ Πατριάρχου, τὸ ὁποῖον ἴσως ἀποβῇ ἡ ἀρχὴ μιᾶς μονίμου καταστάσεως, κατὰ τὰ πρότυπα διοικήσεως τῶν Μητροπόλεων τοῦ Οἰκ. Θρόνου... Ἄλλωστε, πῶς θὰ μεταβοῦν ἂν δὲν λάβουν ἄδειαν ἀπὸ τὴν οἰκείαν Ἐκκλησιαστικὴν Ἀρχήν; Ἕκαστος Ἱεράρχης ὑπάγεται εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας, εἰς τὴν Σύνοδον τῆς ὁποίας συμμετέχει καὶ συναποφασίζει καὶ ἐκλέγεται καὶ κρίνεται ὑπ' αὐτῆς. Εὐχόμεθα ἡ Ἱ. Σύνοδος νὰ ἀποστείλῃ μίαν ἀντιπροσωπίαν τριῶν, ὡς ἔπραξε καὶ εἰς τὸ παρελθόν.

40/θήμερον Μνημόσυνον

Τὴν Κυριακὴν 2 Αὐγούστου, μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν, θὰ τελεσθῇ τὸ τεσσαρακονθήμερον μνημόσυνον τοῦ μακαριστοῦ ἐκλεκτοῦ συνεργάτου τοῦ Ο.Τ. Μιχαὴλ Μιχαηλίδη, εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἁγ. Ἀθανασίου Πολυδρόσου Ἀθηνῶν.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Γάμος: Φανέρωσις καί πραγμάτωσις τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας. Τοῦ Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου.** Σελ. 4
- **Ἀπαγόρευσις εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μετρητῶν. Νομικαὶ πτυχαὶ μιᾶς μεγάλης ἀπειλῆς διὰ τὰς δημοκρατικάς ἐλευθερίας καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα.** *Τοῦ Ἀριστοτέλους Γ. Κατράνη.* Σελ. 5
- **Ἀνάχωμα εἰς τόν Τζιχαντισμόν.** *Τοῦ Βασιλείου Χ. Στεργιούλη.* Σελ. 5
- **Μακ. Ἀρχ. Κύπρου: «Ἀπευθύνω θερμότατη ἔκκληση πρὸς τὴν Τουρκία καὶ τὸν Ἀκιτζί».** Σελ. 8
- **Μνήμη ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου.** *Τοῦ Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κ. Παπαθανασίου.* Σελ. 8
- **Ὁ Θεοφ. Ἐπίσκοπος Χριστουπόλεως περὶ τῆς προτάσεως τοῦ Πάπα διὰ τὸ Πάσχα.** Σελ. 8
- **Αἱ Ἱ. Μητροπόλεις καὶ ὁ κλῆρος πλήττονται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν.** Σελ. 8
- **Ἡ ἀνθρωπιστικὴ κρίσις τῶν κομματικῶν στελεχῶν καὶ ἡ ἐπιτυχὴς ἀντιμετώπισίς της.** *Τοῦ κ. Βασιλείου Θεοτοκάτου.* Σελ. 8

Μήπως δά κατηγορηθῆ καί ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὅτι ἐμάχετο τόν Πατριαρχικόν δεσμόν;

Τοῦ ***Πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη***

Σὲ πρόσφατο ἄρθρο μου μὲ τίτλο «**Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΕΝΩΠΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΣΥΝΟΔΟΥ**», ποὺ δημοσιεύθηκε στὴν Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίδα «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ**», στὶς 8-5-2015, ἐτόνισα τὴν ἀνάγκη τῆς ἐν τῇ πράξει πλήρους Αὐτοκεφαλίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ τοῦτο, γιὰ τὴν ἐν γένει προάσπιση τῆς Ὀρθοδοξίας ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν πνευματικὴ προστασία τοῦ Γένους μας. Ἐξέθεσα τοὺς Ἱστορικούς, ποιμαντικοὺς καὶ πνευματικοὺς λόγους ποὺ ἐπιτάσσουν αὐτὸ καὶ διευκρίνησα ὅτι ἡ πλήρης Αὐτοκεφαλία τῆς Ἑλλαδικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας εἶναι καὶ ἀπαίτηση τοῦ Πατριαρχικοῦ Τόμου τοῦ 1850 ἀλλὰ καὶ αὐτονόητη –ἰδίως γιὰ τοὺς ἀγωνιζομένους ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ– ἐφ' ὅσον, δυστυχῶς, τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως ἔχει μετατραπεῖ σήμερα σὲ Παγκόσμιον Συντονιστὴ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἐνῶ, λοιπόν, τὸ ἄρθρο μου αὐτὸ ἔπρεπε –κατὰ λογικὴ τουλάχιστον συνέπεια– νὰ χαροποιήση τοὺς Ὀρθοδόξους ἀντιοικουμενιστάς, πρόσωπα, ἐκ τῶν ἀνηκόντων εἰς τοὺς ἀντιοικουμενιστάς μοῦ ἄσκησαν κριτική.

Ἡ ἀνεξήγητη αὐτὴ κριτική μοῦ ἀσκήθηκε, μὲ τὸν ἀπίστευτο, μάλιστα, ἰσχυρισμό, ὅτι, δηλαδή, μὲ αὐτὰ ποὺ ἔγραψα μάχομαι τὸν θεσμὸν τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως(!) καὶ ἡ κριτική ἐξακολούθησε, παρ' ὅτι ἔγραψα καὶ δεύτερο ἄρθρο, ἐπεξηγηματικό τῶν ἐξηγήσεών μου, μὲ τίτλο: «**ΠΟΙΟΣ ΜΑΧΕΤΑΙ ΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΙΚΟΝ ΘΕΣΜΟΝ;**», ποὺ δημοσιεύθηκε πάλι στὸν «**ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΤΥΠΟΝ**», στὶς 5-6-2015, μὲ ὑπότιτλον: «**Εἶναι ἀδιανόητον νὰ ταυτίζεται ὁ ἑκάστοτε Πατριάρχης καὶ αἱ ἐνέργειαί του μὲ τὸν Πατριαρχικὸν θεσμόν. Ὁ θεσμὸς οὐδέποτε κρίνεται, ἐπικρίνεται ἢ καθαιρεῖται. Οἱ Πατριάρχαι κρίνονται, ἐπικρίνονται καὶ καθαιροῦνται!**».

Ἐπειδή, πλέον, δὲν ἔχω τὴν διάθεση ἀλλὰ οὔτε τὸν χρόνο, γιὰ νὰ ἀποδεικνύω στὸν καθένα ὅτι τὸ ἀλάτι εἶναι πρᾶγμα ἁλμυρό, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάσω τὶς ὅποιες ἐντυπώσεις ἔχουν δημιουργηθεῖ μέσῳ τοῦ ἐκκλησιόμορφου κουτσομπολιοῦ σὲ ἀνυποψίαστους πιστοὺς ἀνθρώπους, παραθέτω ἕνα κείμενο τοῦ Πατρὸς τῆς Ἐκκλησίας μας, **μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου**, γραμμένο **γιὰ τὸν Πατριάρχη Ἀθηναγόρα**, ὁ ὁποῖος –σημειωτέον–δὲν εἶχε τολμήσει οὔτε τὰ μισὰ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ τολμοῦν οἱ Πατριαρχικοὶ σήμερα καὶ πολὺ περισσότερο δὲν εἶχε τολμήσει νὰ κάνη **Διαθρησκειακὲς Προσευχές**, οὔτε **νὰ ἀνάψη τὴν Λυχνία στὴν Ἑβραϊκὴ Συναγωγὴ τῶν σταυρωτῶν τοῦ Χριστοῦ τῆς Ἀμερικῆς**!

Μέσα ἀπὸ τὸ κείμενο γίνεται φανερό τό τί ἐπρέσβευε ὁ π. Ἐπιφάνιος ὡς πρὸς τὸ ὑπὸ συζήτηση θέμα καὶ ἀποδεικνύεται ποιοὶ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ καὶ σήμερα ἀκολουθοῦν τὸ πνεῦμα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ποιοὶ τὸ διαστρέφουν.

Σύν τοῖς ἄλλοις, ἡ θεόπνευστη κριτικὴ τοῦ π. Ἐπιφανίου γιὰ τὴν τότε θεολογικὴ συμπεριφορὰ τοῦ Πατριάρχου, **καὶ ἡ προφητική του πρόβλεψη γιὰ τὸ τέλος τοῦ Πατριαρχείου**, ἂν ἐξακολουθήση τὴν ἴδια τακτικὴ –ὅπως καὶ τὴν ἐξακολουθεῖ– κάνει νὰ μοιάζουν τὰ ἀνωτέρω μνημονευθέντα δικά μου δημοσιεύματα σὰν "χάδι"!

Παραθέτω εὐθύς τὸ σπουδαῖο κείμενο τοῦ π. Ἐπιφανίου, ἐκ τοῦ περιο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Περί τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρα

Τοῦ ***π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου****, ἐφημερίου Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πατρῶν*

«Σκανδαλίστηκαν» ὁρισμένοι ἐπειδὴ ἕνας ἁπλὸς παπὰς τόλμησε νὰ ἀσκήσει κριτικὴ στὸν «μέγα» κατ' αὐτοὺς Ἀθηναγόρα. Παραβλέπουν ὅτι ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Παΐσιος ἄσκησε κριτικὴ στὸν Ἀθηναγόρα καὶ μάλιστα ζήτησε τὴ δημοσίευσή της στὸν Ὀρθόδοξο Τύπο. Δυστυχῶς ἐδῶ ἔχουμε τὴν ἀπόλυτη ἀντιστροφὴ τῆς ἠθικῆς: ἐνῷ γιὰ τὸν Ἅγιο ὁ Ἀθηναγόρας σκανδάλισε μὲ τὶς ἐνέργειές του, γιὰ ὁρισμένους "ἐκκλησιαστικούς" σκανδαλίζει ὅποιος μιλάει γιὰ τὸν Ἀθηναγόρα!

Α. Δύο ἁπλὰ ἐρωτήματα πρὸς ἀντιφρονοῦντες καὶ ὑπερασπιζομένους τὸν «μέγα» (σᾶς λέει κάτι ὅτι καὶ οἱ μασόνοι τὸν χαρακτηρίζουν «μέγα» (Πυθαγόρας 1977, τ. 5, σ. 5), καὶ «μεγάλο ὁραματιστὴ τῆς ἑνώσεως τῶν Χριστιανῶν» (Ἰλισός, 1973, τ. 97, σ. 41);):

1. Ὁ Χριστὸς μᾶς ἔδωσε τὰ χαρακτηριστικά τοῦ «μεγάλου»: «Ὸς δ' ἂν ποιήση καὶ διδάξη οὗτος μέγας κληθήσεται» (Ματθ. 5, 19). Διαβάζοντας τὴν ἐπιστολὴ τοῦ Ἁγ. Παϊσίου συνεχίζετε νὰ πιστεύετε ὅτι ὁ Ἀθηναγόρας ἐκπληρώνει τὰ κριτήρια τοῦ Ματθ. 5, 19, γιὰ νὰ τὸν ἀποκαλεῖτε «μέγα»; Μήπως ἀντὶ διθυράμβων ἔχει ἀνάγκη ἐντονοτέρων ἱκετηρίων εὐχῶν;

2. Ὅταν ἐξελέγη Πατριάρχης ὁ Ἀθηναγόρας (1948) στὴν Κωνσταντινούπολη ζοῦσαν περίπου 250.000 Ἕλληνες μὲ ἔντονη παρουσία στὴν οἰκονομικὴ καὶ πνευματικὴ ζωή τῆς Πόλεως. Τὸ 1955 ἐπὶ Πατριαρχίας του ἔγιναν τὰ περίφημα Σεπτεμβριανά, τὸ πογκρόμ, ὁ ἀφανισμὸς τοῦ ἑλληνισμοῦ τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ὅπως ἀποδείχθηκε ὁλόκληρο τὸ τουρκικὸ κράτος προετοιμαζόταν ἐπὶ μακρὸν ἐναντίον κάθε ἑλληνικοῦ στοιχείου (ἐκκλησίες, νεκροταφεῖα, σπίτια, σχολεῖα, ἐπιχειρήσεις, κλπ).

Ἀδυσώπητα τὰ ἐρωτήματα:

Πῶς ὁ «μέγας» Ἀθηναγόρας δὲν πῆρε χαμπάρι τί σχεδίαζαν οἱ Τοῦρκοι κάτω ἀπὸ τὴ μύτη του;

Πῶς ὁ «μέγας» Ἀθηναγόρας δὲν μπόρεσε μὲ τὶς τόσες διασυνδέσεις καὶ φιλίες (βλ. Τρούμαν….) νὰ ἀποτρέψει τὸ ἔγκλημα κατὰ τοῦ ποιμνίου του;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ! Ο «Ο.Τ». ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΙ...

Τὶ ἑτοιμάζουν διὰ τοὺς λαοὺς αἱ δυνάμεις τοῦ Σκότους

Βλέπε εἰς τὴν 6ην σελ.

Η ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ

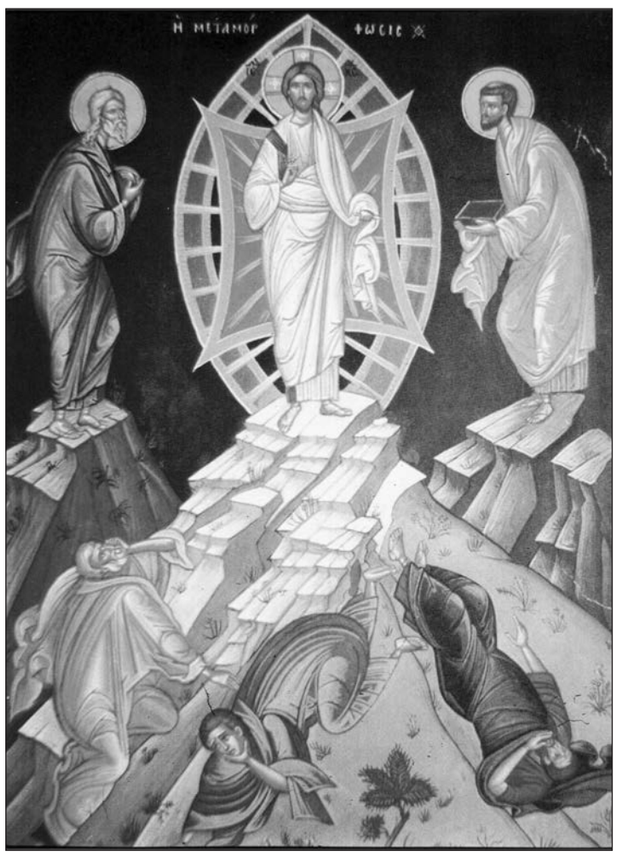

Τὴν 6ην Αὐγούστου ἑορτάζομεν τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν διὰ χειρὸς Φωτίου Κόντογλου.

Ἡ θεία Μεταμόρφωσις*

Τοῦ ***Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη (†)***

Ἀγαπητοί μου Χριστιανοί: Γιατί ἔγινε ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ;

Ἀπόψε ἤλθαμε νὰ κάνουμε τὴν ἱερὰ Παράκληση τό ἀπόγευμα τῆς ἑορτῆς τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας, καλὸν εἶναι νὰ ἐμβαθύνουμε ἀκόμη περισσότερο…

Ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου μας ἔγινε ὀλίγον πρὸ τοῦ Πάθους, «Πρὸ τοῦ τιμίου Σου Πάθους» ἀκοῦμε στὸ τροπάριο ὅτι δὲ ἀπέφευγε νὰ διδάσκη τούς μαθητάς καί νά τούς καθιστᾶ κοινωνούς κατὰ κάποιο τρόπο στὶς δυσκολίες, στ

Γεγονότα καὶ Σχόλια

Ἡ θεία Μεταμόρφωσις καί ἡ ἰδική μας μεταμόρφωσις

ΣΤΙΣ 6 Αὐγούστου ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ἑορτάζει τὴ μεγάλη δεσποτικὴ ἑορτὴ τῆς Θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου. Τιμᾶ τὸ θαυμαστὸ γεγονὸς τῆς μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὸ Ὄρος Θαβώρ, λίγο πρὶν τὸ Πάθος Του. Δὲν μεταμορφώθηκε ἐνώπιον καὶ τῶν δώδεκα μαθητῶν Του, ἀλλὰ ἐνώπιον τοῦ στενοῦ Του κύκλου, τοῦ Πέτρου, τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωάννου. Κι' αὐτὸ διότι δὲν ἦταν ἕτοιμοι ὅλοι οἱ Ἀπόστολοι νὰ βιώσουν αὐτὸ τὸ ὑπέρλογο γεγονός. Στὴν ἀσματικὴ ἀκολουθία τῆς μεγάλης ἑορτῆς ψάλλουμε, πὼς ἡ βίωση τῆς θέας τῆς θείας δόξας πραγματοποιήθηκε στοὺς τρεῖς Ἀποστόλους, «καθὼς ἠδύναντο», ποὺ σημαίνει ὅτι δὲν μπόρεσαν νὰ βιώσουν στὴν πληρότητά της τὴ θεία δόξα, ἀλλὰ κατὰ τὸ μέτρο τῶν ἀνθρωπίνων δυνατοτήτων τους. Ἡ Θεία Μεταμόρφωση ἔλαβε χώρα καὶ ἐνώπιον τῶν δύο μεγάλων καὶ ἔνδοξων προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τοῦ Μωυσῆ καὶ τοῦ Ἠλία, γιὰ νὰ ἀποδείξει ὁ Χριστὸς στοὺς ἐκστατικοὺς μαθητές Του, ὅτι ὑπάρχει μετὰ θάνατον ζωή. Νὰ ἐπιβεβαιώσει τὸ λόγο του ὅτι «Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων. Πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσιν» (Λουκ. 20,38). Νὰ μὴ δειλιάσουν μπροστὰ στὸν ἐπερχόμενο θάνατο τὸ Δικό Του, ἀλλὰ νὰ προσβλέπουν στὴν ἀνάσταση καὶ στὴν αἰώνια ζωή. Εἶναι ὄντως μεγάλα τὰ διδάγματα ποὺ μποροῦμε νὰ πάρουμε ἀπὸ τὰ νοήματα τῆς μεγάλης ἑορτῆς. Ἡ Θεία Μεταμόρφωση ἀπέδειξε πὼς ὁ Χριστὸς δὲν ἦταν ἕνας ἁπλὸς ραββῖνος, ἀλλὰ ὁ σαρκωμένος Θεός, ὁ Ὁποῖος ἀπέβαλε προσωρινὰ τὴ θεία δόξα Του γιὰ χάρη τῆς δικῆς μας σωτηρίας. Ὅτι ὑπάρχει μετὰ θάνατον ζωή καὶ μάλιστα ζωή δόξας, ὅταν ἀπορρέει ἀπὸ τὴν πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ Χριστό. Ὅτι ἡ Μεταμόρφωση τοῦ Κυρίου μας σημαίνει καὶ τὴ δική μας μεταμόρφωση «ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν καθάπερ Κυρίου Πνεύματος» (Β΄ Κορ.3,18). Ἐὰν ἀποφασίσουμε νὰ εἴμαστε συνειδητὰ μέλη τοῦ Λυτρωτῆ μας Χριστοῦ καὶ ἀγωνιστοῦμε ἐνάντια στὸν πτωτικὸ ἑαυτό μας, μποροῦμε νά ἔχουμε τὴν μακάρια ἐλπίδα πὼς καὶ ἐμεῖς θὰ δοξαστοῦμε κατὰ τὴ δική μας μεταμόρφωση. Ἂς τὸ σκεφτοῦμε καλὰ καὶ ἂς πάρουμε τὴ μεγάλη ἀπόφαση νὰ ἀλλάξουμε πορεία στὴ ζωή μας καὶ νὰ βαδίσουμε τὴν οὐρανοδρόμο ἀτραπό!

Ἡ ἀνατομία τῆς συγχρόνου εἰδωλολατρίας

ΚΑΠΟΙΟΙ θεωροῦν ὅτι ἡ εἰδωλολατρία ἀνῆκε στὸ μακρινὸ παρελθόν. Ἀλλὰ ἡ πραγματικότητα εἶναι διαφορετική. Ἡ ἐποχὴ μας εἶναι σήμερα κατ' ἐξοχὴν εἰδωλολατρική. Μόνο ποὺ ἔχει ἄλλη μορφή. Ὁ σύγχρονος μεγάλος Σέρβος ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς τὴν ὁρίζει μὲ ἀκρίβεια: «Ὁ Θεάνθρωπος εἶναι ὁ μόνος ποὺ νίκησε τὸ θάνατο μὲ τὴν Ἀνάστασή Του. Γι' αὐτὸ εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ αἰώνια ζωή. Ὅλα τ' ἄλλα εἶναι ψεύτικοι θεοί. Ἡ ἀναγνώριση, ἡ ὁμολογία, τὸ κήρυγμα ὁποιουδήποτε ἄλλου θεοῦ, ἐκτός τοῦ Χριστοῦ, δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο παρὰ ἀσέβεια καὶ εἰδωλολατρία. Κάθε εἰδωλολατρία στὴν πραγματικότητα εἶναι ἀσέβεια, ἐφόσον τὸ προσκύνημα σ' ὁποιοδήποτε εἴδωλο εἶναι ἀσέβεια. Στὴν εἰδωλολατρία ἀνήκουν ὅλα: ἀπὸ τὸν πιὸ χονδροειδῆ φετιχισμὸ μέχρι τὸ πιὸ λεπτὸ συμβολισμό. Ἡ εἰδωλολατρία εἶναι ὄχι μόνο προσκύνημα σὲ ψεύτικους θεούς, ἀλλὰ καὶ στὶς πέτρες, στὰ δέντρα, στὰ ζῷα, στοὺς πλανῆτες, στὰ ἀγάλματα, ἀλλὰ καὶ στοὺς ἀνθρώπους καὶ στοὺς ἥρωες καὶ στοὺς ἰδιοφυεῖς καὶ στὶς ἐφευρέσεις καὶ στὶς ἰδέες καὶ στὰ πάθη καὶ στὴν κουλτούρα καὶ στὸν πολιτισμὸ καὶ στὴν ἐπιστήμη καὶ στὴ φιλοσοφία, καὶ στὴν τέχνη, ἢ σὲ ὁ,τιδήποτε ἄλλο ποὺ θέλει νὰ ἀντικαταστήσει μὲ τὸν ἑαυτό του τὸν ἀληθινὸ Θεὸ καὶ Κύριο Ἰησοῦ Χριστό. (Πηγή: makkavaios.blogspot.gr). Συμφωνοῦμε: ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος λατρεύει ὁτιδήποτε ἄλλο ἐκτὸς ἀπὸ τὸν ἀληθινὸ Θεό! Εἶναι ἱκανός νὰ πιστέψει στὴν πιὸ ἀπίθανη καὶ παράλογη πίστη, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πίστη στὸ Θεό! Ἰδοὺ ἡ τραγῳδία του καὶ γι' αὐτὸ τὸ μέλλον διαφαίνεται δυσοίωνο!

«Καλπάζει» ἡ Νεοειδωλολατρία εἰς τήν Εὐρώπην!

Η «ΓΗΡΑΙΑ ΗΠΕΙΡΟΣ» κρατᾶ τὰ σκῆπτρα στὴν ἀναβίωση τῆς εἰδωλολατρίας! Ἑκατομμύρια εὐρωπαῖοι ἀσπάζονται μὲ ζῆλο τὶς ἀρχαῖες παγανιστικὲς θρησκεῖες τῆς Εὐρώπης! Ἰδοὺ τί γίνεται στὴ μακρινὴ Ἰσλανδία: «Οἱ Ἰσλανδοὶ σὲ λίγο καιρὸ θὰ μποροῦν νὰ ἀσκοῦν ἐλεύθερα τὰ θρησκευτικά τους καθήκοντα στὸ ναὸ τοῦ Ὄντιν τῆς Φρίγκα καὶ τοῦ Θόρ. Αὐτὸ ἔγινε γνωστὸ μετὰ τὴν ἀνακοίνωση ὅτι ξεκινοῦν αὐτὸ τὸ μήνα οἱ ἐργασίες γιὰ τὴν ἀνέγερση τοῦ πρώτου Ναοῦ λατρείας τῶν Σκανδιναβῶν θεῶν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῶν Βίκινγκς. […] Ὁ ναὸς πρόκειται νὰ εἶναι κυκλικὸς καὶ θὰ εἶναι κτισμένος σὲ βάθος 4 μέτρων σὲ ἕνα λόφο, ὁ ὁποῖος δεσπόζει στὴν πρωτεύουσα τῆς χώρας τὸ Ρέικιαβικ, ἐνῷ στὴν κορυφή του θὰ ἔχει θόλο μέσῳ τοῦ ὁποίου θὰ μπαίνει τὸ φῶς. «Ὁ Ἥλιος ἀλλάζει μὲ τὶς ἐποχὲς ἔτσι ἐμεῖς κατὰ κάποιο τρόπο θὰ ἔχουμε τὸ φῶς νὰ μεταβάλει τὸ χῶρο μέσα στὸ ναό», ἀνέφερε ὁ (ἱερέας) Hilmarsson. Στὸν ὑπὸ ἀνέγερση ναὸ θὰ φιλοξενοῦνται τελετὲς ὅπως γάμοι, βαφτίσια ἀλλὰ καὶ κηδεῖες. Οἱ ἀποκαλούμενοι νεοπαγανιστὲς τῆς Ἰσλανδίας γιορτάζουν σήμερα τὴν ἀρχαία θυσιαστικὴ τελετὴ τοῦ Blot μὲ μουσική, ἀναγνώσεις βιβλίων, τρώγοντας καὶ πίνοντας ἀλλὰ ἔχουν ἀποκλείσει τὸ ἀρχαῖο ἔθιμο τῆς θυσίας ζῴων» (Ἰστολ. Χωρὶς Ὅρια)! Ἀδυνατοῦμε νὰ κατανοήσουμε ποιὸ εἶναι τὸ κίνητρο, ὥστε νὰ δέχονται σημερινοὶ πολιτισμένοι εὐρωπαῖοι τὴ θρησκευτικὴ πίστη καὶ πρακτικὴ τῶν ἡμιάγριων φυλῶν τῶν Βίκινγκς! Ἄβυσσος, ἡ ἄδεια ἀπὸ τὴ χάρη τοῦ Θεοῦ, ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου!

Καταστροφή ἱστορικοῦ ναοῦ εἰς τήν Γαλιλαίαν!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνο τὰ καλόπαιδα «μαχητὲς τοῦ Ἀλλάχ», οἱ δολοφόνοι τζιχαντιστές, οἱ ὁποῖοι ἀφανίζουν ὅ,τι θυμίζει χριστιανικὸ στὴν μαρτυρικὴ Μέση Ἀνατολή, ἀλλὰ καὶ «ὀρθόδοξοι» Ἑβραῖοι, οἱ ὁποῖοι τοὺς ἀκολουθοῦν «κατὰ πόδας» στὸ καταστροφικό τους ἔργο. Πρὶν λίγες ἡμέρες πυρπολήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς ἱστορικοὺς ναοὺς τῆς Ἁγίας Γῆς, ὁ ὁποῖος βρισκόταν στὸ σημεῖο ποὺ ὁ Κύριος χόρτασε θαυματουργικὰ τοὺς 5.000 ἀνθρώπους. Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους. Ἡ ἐκκλησία τῆς Γαλιλαίας, στὴν ὁποία πιστεύεται ὅτι ἔγινε τὸ θαῦμα τοῦ χορτασμοῦ τῶν 5.000 ἀνθρώπων ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ἔπεσε θῦμα βανδάλων, οἱ ὁποῖοι τὴν ἔκαψαν καὶ τὴ γέμισαν μὲ γκράφιτι. Τὰ ἑβραϊκὰ γκράφιτι κατήγγειλαν τὴ λατρεία τῶν "ψεύτικων θεῶν". Ἕνας σύμβουλος τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας κατηγόρησε τοὺς Ἑβραίους ἐξτρεμιστὲς γιὰ τὴν «ἀξιοθρήνητη» ἐπίθεση μετὰ τὴν ἀνακοίνωση τῆς ἰσραηλινῆς ἀστυνομίας, ποὺ ἀνέφερε ὅτι ἡ πυρκαγιὰ προκλήθηκε σκόπιμα. Ἕνας μοναχὸς καὶ ἕνας ἐθελοντὴς, ποὺ βρίσκονταν στὴν ἐκκλησία μεταφέρθηκαν στὸ νοσοκομεῖο μὲ ἀναπνευστικὰ προβλήματα» (Ἰστολ. makeleio.gr)! Συμφωνοῦμε μὲ τὸν δημοσιογράφο ὅτι δὲν ἔχουν τὸ Θεό τους, διότι ἂν τὸν εἶχαν, δὲν θὰ ἔπρατταν τέτοια ἱεροσυλία! Οἱ ἐτερόκλητοι χριστιανομάχοι σὲ ἕνα πρᾶγμα συμφωνοῦν: στὸ ὅτι πρέπει νὰ ἀφανιστεῖ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, διότι αὐτὸ ἐπιτάσσει ὁ δικός τους κοινὸς «θεός»!

Ἡ CHRISLAM δέν εἶναι ἐμπόδιον διά τήν ἕνωσίν μας μετά τοῦ Παπισμοῦ!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ ὁ «ἀλάθητος» δημιουργεῖ τὴ νέα θρησκεία CHRISLAM, τὴν ὁποία ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης, ὁ κ. Βαρθολομαῖος ἔκαμε τὴν ἀπίστευτη δήλωση: «ὑπάρχει κάτι περισσότερο: αὐτὸ ποὺ ἑνώνει τὶς δύο Ἐκκλησίες εἶναι πολὺ πιὸ σημαντικότερο ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ τὶς χωρίζει. Και οἱ δύο ὀφείλουν νὰ ἔχουν στὸ νοῦ τους αὐτὴ τὴν ἄποψη καὶ νὰ δεσμευτοῦν γιὰ τὴν ἑνότητα» (Ἰστ. ΑΜΗΝ)! Ἡ δήλωση αὐτὴ ἔγινε σὲ ἰταλικὴ ἐφημερίδα, μὲ τὴν εὐκαιρία ἐγκυκλίου τοῦ «ἀλάθητου» γιὰ τὴν προστασία τοῦ περιβάλλοντος, τὸν ὁποῖο ἀποκαλεῖ «ἀδελφὸ πάπα Φραγκίσκο». Δὲν ἔμαθε, δὲν ἄκουσε κάτι γιὰ τὴν CHRISLAM ὁ κ. Βαρθολομαῖος; Εἶναι δυνατὸν νὰ μὴ πληροφορήθηκε γιὰ τὴν «θεάρεστη» αὐτὴ δραστηριότητα τοῦ «ἀδελφοῦ του πάπα Φραγκίσκου», τὴ στιγμὴ ποὺ «βούιξαν» τὰ παγκόσμια μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης; Τώρα ποὺ δημοσιοποιήθηκε, εἶναι σὲ θέση νὰ «πάρει πίσω» τὶς δηλώσεις του, ἢ δὲν θεωρεῖ σημαντικὴ διαφορά, ποὺ μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν παπισμὸ τὴν CHRISLAM; Ξεκαθαρίζουμε ὅτι δὲ μπορεῖ νὰ μᾶς ξεγελάσει κανένας. Τὰ ὑπόγεια καὶ καταχθόνια «παιχνίδια» τοῦ θλιβεροῦ ἡγετίσκου τοῦ κρατικοῦ δείγματος τοῦ Βατικανοῦ εἶναι γνωστά, τόσο στὸ Φανάρι, ὅσο καὶ στὶς ἄλλες Ἐκκλησίες. Δὲν θέλουν νὰ ἀντιδράσουν καὶ νὰ τὸν καταγγείλουν, διότι αὐτὸ ἐπιτάσσει ὁ οἰκουμενισμός, καὶ τὸ πανθρησκειακὸ ὅραμα, τὸ ὁποῖο ὑπηρετοῦν μὲ συνέπεια! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια! Ἀγρυπνεῖτε!

CHRISLAM: Ἡ νέα ὑπό δημιουργίαν θρησκεία τοῦ Βατικανοῦ!

ΑΠΙΣΤΕΥΤΗ εἴδηση ἀποκάλυψε ὁ δημοσιογράφος κ. Ν. Χειλαδάκης. Τὸ Βατικανὸ δημιουργεῖ νέα θρησκεία! Δεῖτε καὶ φρίξτε: «Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο καὶ συγκεκριμένα στὶς 24 Ἰουνίου τοῦ 2014 ὁ Πάπας Φραγκίσκος γιὰ πρώτη φορά εἶχε χρησιμοποιήσει δημόσια τὸν ὅρο CHRISLAM, καὶ εἶχε δώσει ἐντολὴ τὸ Βατικανὸ νὰ δημιουργήσει μία ἔκθεση προβολῆς αὐτοῦ τοῦ ὅρου σὰν ἕνα σημαντικὸ βῆμα γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυση μιᾶς παγκόσμιας θρησκείας. Ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὸ τὸ CHRISLAM; Ὁ ὅρος εἶναι ἕνα μεῖγμα τῶν λέξεων Christos καὶ Islam, δηλαδὴ μία ὑποτιθέμενη σύνθεση τῶν λέξεων Χριστὸς καὶ Ἰσλὰμ σὰν μία ἀπεικόνιση τῆς ὑποτιθεμένης ἕνωσης αὐτῶν τῶν δύο ἐννοιῶν σὲ μία προώθηση τῆς παγκόσμιας θρησκείας, ποὺ θὰ εἶναι σὲ πρώτη φάση ἡ ἑνοποίηση τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸ Ἰσλάμ. Ὁ Πάπας προχώρησε σὲ αὐτὴ τὴ κίνηση σὲ συνεργασία μὲ τὸ Emirate of Shajah καὶ ἦταν ἡ πρώτη φορά ποὺ τὸ Βατικανὸ συνεργαζόταν ἐπίσημα μὲ ἕνα ἀραβικὸ ἰσλαμικὸ κράτος. Ἡ κίνηση αὐτὴ τοῦ Πάπα ἑρμηνεύτηκε ἀπὸ τὰ ΜΜΕ σὰν μία πρώτη σημαντικὴ κίνηση πρὸς τὴν ἕνωση μὲ τὸ Ἰσλὰμ καὶ τὴν δημιουργία μιᾶς καινούργιας θρησκείας, ὅπου θὰ συνδυασοτοῦν οἱ βασικὲς ἀρχὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ μὲ τὸ Ἰσλάμ»! Χρόνια ἀποκαλύπτουμε καὶ φωνάζουμε πὼς ὁ παπισμὸς γιὰ τὸ μόνο ποὺ ἐνδιαφέρεται εἶναι ἡ ὑποταγὴ τοῦ κόσμου στὰ πόδια τοῦ «ἀλάθητου». Προκειμένου νὰ πραγματοποιηθεῖ ὁ στόχος του μπορεῖ νὰ συμμαχήσει ἀκόμα καὶ μὲ τὸ … διάβολο! Ἄ, καὶ κάτι ἄλλο: εἶναι ἄραγε τυχαῖο ὅτι καὶ οἱ «δικοί» μας δωρίζουν ἀφειδῶς «ἅγια Κοράνια»;

Ὁ «ἑορτασμός» τῆς «Παγκόσμιας ἡμέρας Γιόγκα»!

ΕΓΙΝΕ καὶ αὐτό: καθιερώθηκε ἀπὸ τὸν Ο.Η.Ε. ἄλλη μία παγκόσμια «ἑορτή», ἡ «Παγκόσμια Ἡμέρα Γιόγκα»! Καὶ ξέρετε πότε ὁρίστηκε νὰ «ἑορτάζεται»: στὶς 21 Ἰουνίου! Ξέρετε ποιοὶ «ἑορτάζουν» τὴν ἡμέρα αὐτή; Οἱ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς ἀποκρυφιστές, οἱ ὁποῖοι «πανηγυρίζουν» γιὰ τὸ θερινὸ ἡλιοστάσιο! Μάγοι, παγανιστές, γουικανοί, σατανιστὲς ἔχουν τὴν «τιμητική» τους αὐτὴ τὴν «ἱερὴ» ἡμέρα! Γι' αὐτὸ καὶ ὁ «καλός» μας Ο.Η.Ε. φρόντισε νὰ προσθέσει καὶ τοὺς γιόγκι! Ἡ πρόταση ἔγινε ἀπὸ τὸν πρωθυπουργὸ τῆς Ἰνδίας κ. Μόντι, φανατικὸ ἰνδουιστὴ καὶ λάτρη τῆς γιόγκα, ὁ ὁποῖος δήλωσε: «Ἡ γιόγκα ἔχει τὴ δύναμη νὰ ἑνώνει ὁλόκληρη τὴν ἀνθρωπότητα!»! Καὶ πράγματι ἡ γιόγκα ἔχει δυστυχῶς αὐτὴ τὴ δυνατότητα, ἂν κρίνουμε ἀπὸ τὴν ἀπίστευτη παραδοχὴ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων σὲ ὅλο τὸν κόσμο νὰ συμμετάσχουν στὸν φετινὸ ἑορτασμό! Φυσικὰ δὲ θὰ μποροῦσε νὰ μείνει ἐκτὸς ἡ χώρα μας. Τὰ κατευθυνόμενα Μ.Μ.Ε. ἔκαμαν μακρὰ ἀφιερώματα στὴν «εὐεργετικὴ» χρήση τῆς γιόγκα. Φιλοξενήθηκαν δεκάδες «δάσκαλοί» της, γιὰ νὰ ἐξηγήσουν ὅτι ἡ γιόγκα εἶναι πανάκεια γιὰ τὸν σύγχρονο ἄνθρωπο! Μόνη ἀντίδραση εὐτυχῶς οἱ ἀνακοινώσεις τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Πειραιῶς, Κηφισίας καὶ Γλυφάδας, οἱ ὁποῖες τόνιζαν τὸ ἀσυμβίβαστο τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καὶ τῶν πρακτικῶν τῆς γιόγκα, ἡ ὁποία δὲν εἶναι γυμναστική, ἀλλὰ κορυφαία θρησκευτικὴ πρακτικὴ τοῦ Ἰνδουισμοῦ καὶ τοῦ Βουδισμοῦ. Τέτοιου εἴδους γεγονότα πρέπει νὰ μᾶς βάζουν σὲ σοβαρὲς σκέψεις, διότι δι' αὐτῶν ἐπιχειρεῖται ἡ ἀλλοίωση τοῦ ὀρθοδόξου φρονήματος τοῦ πιστοῦ λαοῦ!

Διάσημος δάσκαλος τῆς Γιόγκα κατηγορεῖται διά βιασμούς!

ΜΑΣ «ΠΙΠΙΛΙΖΟΥΝ» τὸ κεφάλι πὼς ἡ γιόγκα «ἰσορροπεῖ» τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸν ἑνώνει μὲ τὸ «θεό». Ἀλλὰ ἡ παρακάτω εἴδηση τοὺς διαψεύδει οἰκτρά. Ὁ διάσημος δάσκαλος τῆς γιόγκα τῶν «ἀστέρων» τοῦ Χόλλυγουντ κατηγορεῖται γιὰ βιασμοὺς κοριτσιῶν! «Ὁ γκουροὺ τῶν celebrities Μπίκραμ Χουντούρι κατηγορεῖται γιὰ βιασμοὺς κοριτσιῶν. Εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποὺ μύησε τοὺς celebrities παγκοσμίως στὴν hot yoga. Μὲ πελάτες μεγάλα ὀνόματα ἀπὸ τὸ Hollywood καὶ ὄχι μόνο εἶχε καταφέρει νὰ φτιάξει καὶ ὁ ἴδιος γιὰ τὸν ἑαυτό του ἕνα μεγάλο ὄνομα. Ὅλα ὅμως γκρεμίστηκαν γιὰ ἐκεῖνον ἔπειτα ἀπὸ τὶς καταγγελίες γιὰ βιασμούς. Ὁ 69χρονος Μπίκραμ Χουντούρι βλέπει τὴν παγκόσμια αὐτοκρατορία του νὰ καταρρέει σὰν χάρτινος πύργος, μετὰ τὴν ἕκτη μήνυση γιὰ σεξουαλικὴ κακοποίηση, ποὺ κατέθεσε πρώην μαθήτριά του. Ο Μπίκραμ Χουντούρι διαθετει 720 σχολὲς Μπίκραμ Γιόγκα σὲ 220 χῶρες ἀνὰ τὸν κόσμο καὶ ἔχει πελάτες μεταξὺ ἄλλων ὀνόματα, ὅπως ἡ Μαντόνα, ἡ Ντεμὶ Μούρ, ἡ Τζένιφερ Ἀνιστόν, ὁ Τζὸρτζ Κλούνεϊ, ὁ Μάρτιν Σὶν καὶ ὁ Ντέϊβιντ Μπέκαμ. Ὅλα φαίνονταν ἰδανικά, μέχρι ποὺ ξέσπασε τὸ σκάνδαλο σεξουαλικῆς κακοποίησης νεαρῶν μαθητριῶν του. Ἀπὸ τὴν ἄνοιξη τοῦ 2013 μέχρι τὸν Ἰανουάριο τοῦ 2014 πέντε κοπέλλες, μικρότερές του κατὰ 38-46 χρόνια, κατέθεσαν μήνυση ἐναντίον του γιὰ σεξουαλικὴ βία» (Ἰστολ. Τροκτικό2)! Δὲν εἶναι δὰ καὶ μυστικό, ὅτι οἱ δαιμονικοὶ γκουροὺ βιάζουν τὶς ψυχὲς καὶ τὰ σώματα τῶν ἄτυχων ὀπαδῶν τους! Αὐτὴ εἶναι ἡ «ἠθική» τῆς δαιμονικῆς θρησκείας τῆς γιόγκα, τὴν ὁποία μᾶς πλασάρουν ὡς (σκέτη) γυμναστική!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΑΓΙΟΣ ΕΥΔΟΚΙΜΟΣ

ΣΤΙΣ 31 Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμη τοῦ ἁγίου καί δικαίου Εὐδοκίμου. Ὁ ἅγιος Εὐδόκιμος ἔζησε κατά τούς χρόνους τοῦ εἰκονομάχου βασιλέα Θεοφίλου καί καταγόταν ἀπό τήν Καππαδοκία, ἀπό γονεῖς εὐσεβεῖς καί ἐπισήμους στό γένος, μάλιστα ὁ πατέρας του κατεῖχε τό ἀξιώμα τοῦ Πατρικίου. Ὁ ἅγιος Εὐδόκιμος ὄχι μόνο τίμησε τό γένος του, ἀλλά εἶχε στολισθεῖ καὶ μέ ὅλες τίς κατά Θεό ἀρετές, ἰδιαίτερα δέ μέ τήν ταπεινοφροσύνη, τήν ἐλεημοσύνη καί τήν ἀνάγνωση τῆς Ἁγίας Γραφῆς. Γιά τόν λόγο αὐτό ὁ αὐτοκράτορας τόν τίμησε μέ τό ἀξίωμα τοῦ Κανδιδάτου καί τόν διόρισε στρατοπεδάρχη στήν χώρα τῆς Καππαδοκίας. Ὁ ἅγιος Εὐδόκιμος δέν μεταχειριζόταν τό ἀξίωμά του γιά προσωπική τιμή καί δόξα, ἀλλά πρός ἐπιμέλεια καί φροντίδα τῶν συνανθρώπων του. Βοηθοῦσε τίς χῆρες καί τά ὀρφανά καί ἔδινε ἐλεημοσύνες στίς ἐκκλησίες. Ἔτσι ὁ ἀοίδιμος Εὐδόκιμος ἔγινε τέλειος σέ κάθε ἀρετή. Ὅμως σέ νεαρά ἡλικία ἀρρώστησε καί παρέδωσε τήν τιμία ψυχή του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Οἱ δέ δοῦλοι του μετά ἀπό παραγγελία τοῦ ἁγίου τόν ἔθαψαν μέ τά ἐνδύματα καί μέ τά ὑποδήματά του. Ὁ Θεός ὅμως δόξασε τόν δοῦλο του Εὐδόκιμο ἐπιτρέποντας νά ἐπιτελοῦν τά χαριτόβρυτα λείψανά του πολλά θαύματα, τά ὁποῖα καί ἀποθησαύρισαν σέ περικαλλῆ Ναό στήν Κωνσταντινούπολη.

Ὁ «σπερματικὸς Λόγος». Ἡ Ἑλληνικὴ φιλοσοφία ὡς προπαιδεία εἰς τὸν χριστιανισμόν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἐπενέργεια τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, μὲ τὴν ὁποία φωτίζοντας τὴ διάνοια τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀνυψώνει καὶ τὴν καθοδηγεῖ στὴ μερικὴ ἀνεύρεση τῆς ἀλήθειας.

Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος

Ὁ Ἰουστῖνος ὁ φιλόσοφος καὶ μάρτυρας τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ὁποῖος ἔζησε τὸν 2ο αἰώνα, εἶναι αὐτὸς ποὺ πρῶτος χρησιμοποίησε τὴ θεωρία τοῦ 'σπερματικοῦ Λόγου'. Εἶναι γεγονὸς ἀναμφισβήτητο, ὅτι ὁ Ἰουστῖνος παρέλαβε τὴν ἔννοια τοῦ 'σπερματικοῦ Λόγου' ἀπὸ τὸ λεξιλόγιο τῆς στωικῆς φιλοσοφίας. Παρόλα αὐτὰ τὸ περιεχόμενο, μὲ τὸ ὁποῖο χρησιμοποιεῖ τὴν ἔννοια αὐτὴ στὴ θεολογία του, δὲν ἔχει καμιὰ οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὸν στωικισμό.

Κατὰ τὴ στωικὴ φιλοσοφία, ὁ 'σπερματικὸς λόγος' νοεῖται εἴτε ὡς ὁ παγκόσμιος καὶ καθολικὸς θεῖος λόγος, ὁ ὁποῖος ἐνυπάρχει ὡς πυροειδὲς πνεῦμα μέσα στὴν ὕλη, εἴτε ὡς ὁ ἐπὶ μέρους λόγος, ὁ ὁποῖος ἐνυπάρχει σ' ὅλα τὰ καθέκαστα ὄντα, ποὺ ὡς μέρη τοῦ κόσμου περικλείουν μέσα τους ἕνα ἀντίστοιχο κομμάτι τοῦ παγκόσμιου καὶ καθολικοῦ λόγου. Μὲ τὴν ἔννοια αὐτὴ ὅλοι οἱ σπερματικοὶ λόγοι ποὺ ἐνυπάρχουν στὰ ἐπὶ μέρους ὄντα ἐμπεριέχονται στὸν παγκόσμιο καὶ καθολικὸ θεῖο λόγο καὶ ἀποτελοῦν ἀποσπασματικὲς ἐκφάνσεις του. Ἰδιαίτερα στὸν ἄνθρωπο ὁ σπερματικὸς λόγος, ποὺ ὡς μέρος τοῦ καθολικοῦ καὶ παγκόσμιου λόγου διατερνᾶ καὶ συνέχει τὸ σῶμα του, δὲν εἶναι ἄλλος κατὰ τὴ στωικὴ ἀντίληψη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ ψυχή του. Ἔτσι ὁ ἄνθρωπος ἀπεικονίζει οὐσιαστικὰ ὁλόκληρο τὸν κόσμο, ἀποτελώντας ἕνα μικρόκοσμο, ἐφόσον ὅλος ὁ κόσμος νοεῖται ὡς σῶμα ποὺ ἐμψυχώνεται καὶ συνέχεται ἀπὸ τὸν καθολικὸ καὶ παγκόσμιο λόγο. Ἔργο τῶν σπερματικῶν λόγων εἶναι νὰ διασφαλίζουν τὴν ταυτότητα τῶν ἀντικειμένων μέσα ἀπὸ τὴ μεταβολὴ τῶν ὄντων, ὅπως καὶ τὸ ἀνθρώπινο σπέρμα ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ παράγει ὄντα ὅμοια μὲ ἐκεῖνο ἀπὸ τὸ ὁποῖο προῆλθε τὸ σπέρμα. Αὐτὸ ποὺ παρατηροῦμε εἶναι ὅτι στὸν Στωικισμὸ οἱ σπερματικοὶ λόγοι ἔχουν κυρίως φυσιοκρατικὸ χαρακτῆρα καὶ ἀποτελοῦν τὶς ἀρχὲς τῆς γενέσεως, τῆς συντηρήσεως καὶ τῆς λογικῆς ἀνελίξεως τῶν ὄντων, ἐνῷ παράλληλα ἔχουν πανθεϊστικὸ χαρακτῆρα, κάτι ποὺ χαρακτηρίζει ὁλόκληρη τὴ στωικὴ φιλοσοφία.

Ἡ διδασκαλία τοῦ Ἰουστίνου γιὰ τὸν 'σπερματικὸ Λόγο' παρουσιάζει διαφορὲς ἔναντι τῆς ἀντίστοιχης διδασκαλίας τῶν Στωικῶν. Σύμφωνα μὲ τὸν Καθηγητὴ Πανεπιστημίου Γεώργιο Μαρτζέλο, «ὁ 'σπερματικὸς Λόγος' τοῦ Ἰουστίνου δὲν σχετίζεται μὲ τὸν παγκόσμιο καὶ καθολικὸ λόγο ἢ τὸν πανθεϊσμὸ τῆς στωικῆς φιλοσοφίας, ἀλλὰ μὲ τὸ Λόγο τοῦ Θεοῦ (γι'αὐτὸ καὶ γράφεται μὲ κεφαλαῖο λάμδα), γιὰ τὸν ὁποῖο γίνεται ἀναφορὰ στὸν πρόλογο τοῦ κατὰ Ἰωάννην Εὐαγγελίου: ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος. Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν. Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο, καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν. Ἐν αὐτῷ ζωή ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων (Ἰω. 1,1-4). Ἔτσι ὁ 'σπερματικὸς Λόγος' εἶναι γι' αὐτὸν ἡ ἔμφυτη δύναμη τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ποὺ ἐνυπάρχει καὶ ἐνεργεῖ σὲ κάθε ἄνθρωπο ἀνεξαιρέτως, μὲ τὴν ὁποία ὁ Λόγος φωτίζει τὴ συνείδηση καὶ τὴ διάνοια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὸν καθοδηγεῖ στὴ μερικὴ ἀνεύρεση τῆς ἀλήθειας. Ἐν προκειμ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Κριτικὴ παρουσίασις τοῦ προγράμματος σπουδῶν Γενικοῦ Λυκείου εἰς τὰ Θρησκευτικὰ (Ἰανουαρίου 2015)

Γράφει ***ὁ κ. Εὐάγγελος Στ. Πονηρός,***

Δρ Θ., Μ.Φ. Σχολικὸς σύμβουλος θεολόγων Πειραιῶς, Δ΄ Ἀθηνῶν, Κυκλάδων

(5ον)

Δ. Παράλειψις βασικῶν θεμάτων ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς

Στό πρόγραμμα ἀναφέρεται μόνο δύο φορές τό πρόσωπο τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ[39]. Ἡ μέν μία ἀπό αὐτές τίς ἀναφορές, ἀφορᾶ τίς κοινωνικές προεκτάσεις τοῦ κηρύγματος τοῦ Χριστοῦ καί τή σύνδεση τῆς δικαιοσύνης μέ τόν Χριστό καί ἡ ἄλλη τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ σέ σχέση μέ τίς θρησκευτικές ἀλλαγές ὡς ἐπανάσταση στό κατεστημένο. Καί στίς δύο δηλαδή περιπτώσεις ἐξετάζεται περίπου τό ἴδιο ζήτημα. Κανένα ἄλλο ζήτημα σχετικό μέ τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ δέν ἐξετάζεται σέ ὁλόκληρο τό πρόγραμμα, τό ὁποῖο προορίζεται γιά τό λύκειο.

Πρό παντός δέ δέν περιλαμβάνονται δογματικά θέματα, σχετικά μέ τό πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλά καί γενικότερα δογματικά θέματα, τά ὁποῖα περιλαμβάνονται στό πρόγραμμα τό ὁποῖο ἰσχύει μέχρι σήμερα. Ἐπί παραδείγματι, στό μέχρι σήμερα ἰσχῦον βιβλίο τῆς Β΄ λυκείου περιλαμβάνονται καί τά ἑξῆς θέματα, τά ὁποῖα προφανῶς δέν κρίθηκαν κατάλληλα, γιά νά περιληφθοῦν στό νέο πρόγραμμα: «*Ποιὸς εἶναι ὁ Θεὸς κατὰ τὴν πίστη τοῦ Χριστιανισμοῦ, Ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ: ὅραμα ἀλλιώτικης ζωῆς ἢ οὐτοπία;, Γιατί ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ἦταν καὶ εἶναι σημεῖον ἀντιλεγόμενον»;, «Τίνα μὲ λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;», Τί εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα;, Ἡ ὀρθόδοξη ἄσκηση»*[40].

Δέν ἐξετάζονται στήν Α΄ λυκείου, ἀλλά καί σέ καμμία ἄλλη τάξη τοῦ λυκείου, ὅλα τά μυστήρια τῆς μιᾶς ἁγίας καθολικῆς καί ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Δέν πρέπει νά τά διδάσκεται πλέον τό κάθε χριστιανόπουλο; Κρίθηκε μήπως ἐπιβλαβής ἡ διδασκαλία τους; Πρέπει βέβαια νά ἐπισημάνουμε, ὅτι στήν ἐνότητα 3.3 τῆς Α΄ λυκείου, στή στήλη «*ἀξιολόγηση*» ἀναφέρονται τά ἑξῆς: «*τεκμηρίωση τῆς ἐπίτευξης τῆς ἐνότητας μέσῳ τῶν μυστηρίων στὴν ἐκκλησιαστική κοινότητα*». Ἡ ἐνότητα ὅμως αὐτή, ὅπως καί ὅλες οἱ ἐνότητες τοῦ προγράμματος, προβλέπεται νά διδαχθεῖ σέ ἕνα δίωρο. Σέ ἕνα δίωρο πιστεύουμε πώς δέν θά ἦταν γενικά δυνατόν νά διδαχθοῦν τά ἑπτά μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀφοῦ ἄλλωστε τό θέμα τό ὁποῖο ὁρίζεται πρός ἀνάπτυξη εἶναι περιορισμένο. Εἰδική ἀναφορά γίνεται μόνο γιά τό βάπτισμα καί τή θεία εὐχαριστία στήν ἴδια ἐνότητα τοῦ προγράμματος: «*ἡ ἑνότητα στὴν ἐκκλησιαστικὴ κοινότητα μέσα ἀπὸ τὸ βάπτισμα καὶ τὴν Εὐχαριστία*»[41]. Ὅπως γίνεται ἀντιληπτό ἀπό τήν ὡς ἄνω διατύπωση, δέν ἐξετάζονται καί δέν παρουσιάζονται ὅλες οἱ πτυχές τοῦ μυστηρίου τοῦ βαπτίσματος καί βεβαίως σέ κανένα σημεῖο τοῦ προγράμματος δέν ἐξετάζεται αὐτό αὐτοτελῶς.

Δυσάρεστη ἐντύπωση προξενεῖ, τό γεγονός ὅτι στήν ἐνότητα 2.3 τῆς Γ΄ λυκείου, ἡ ὁποία πτλοφορεῖται «*συμβίωση*», λείπει παντελῶς ὁ ὅρος «*γάμος*»! Στή στήλη «*ἀξιολόγηση*» διαβάζουμε: «*παρουσίαση τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας καὶ ἄλλων θρησκευτικῶν ἀντιλήψεων γιὰ τὴ συμβίωση τῶν ἀνθρώπων στὸ ζευγάρι, στὴν οἰκογένεια καὶ στὴν κοινότητα*»[42]. Ἐρωτοῦμε τούς δημιουργούς τοῦ προγράμματος: Πρός τί αὐτή ἡ παράλειψη; Κρίθηκε ἐπιβλαβής ἤ ἀσήμαντος ὁ παραδοσιακός ἐκκλησιαστικός ὅρος, ὁ ὁποῖος προσδιορίζει τή συμβίωση τοῦ ζευγαριοῦ;

Ἐπίσης δέν περιλαμβάνονται τά ἑξῆς θέματα, τά ὁποῖα ὑπάρχουν στό ἰσχῦον βιβλίο τῆς Α΄ λυκείου: «*Ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ στὴν ἀνθρώπινη ἱστορία, Τὸ κήρυγμα καὶ τὰ θαύματα τοῦ Χριστοῦ μέσα ἀπὸ τὴ λατρεία, Οἱ ἅγιες εἰκόνες: ἔκφραση τῆς πίστης, Ὁ πλοῦτος τῆς ἐκκλησιαστικῆς ποίησης (Ὑμνογραφία), Προβληματισμοὶ γιὰ τὴ λειτουργικὴ γλώσσα καὶ τὴ μουσική*»[43].

Ὁμοίως δέν περιλαμβάνονται στό ὑπό ἐξέταση πρόγραμμα τά ἑξῆς θέματα, τά ὁποῖα περιλαμβάνονται στό ἰσχῦον βιβλίο τῆς Γ΄ λυκείου: «*ὁ ἠθικὸς προβληματισμός. Χριστιανικὴ θεώρηση τῆς ἠθικῆς, Ἐντολὲς καὶ δόγματα: Συνταγὲς σκλαβιᾶς ἢ δρόμοι ἐλευθερίας;, Ἡ ἠθικὴ συνείδηση, Τὰ κίνητρα τῶν πράξεων στὴν ἠθικὴ ζωή, Οἱ ἑξτρεμιστὲς τῆς ἐλευθερίας. Ἡ περίπτωση τῶν «διὰ Χριστὸν σαλῶν», Τὸ ὅραμα τῆς εἰρήνης καὶ ἡ πραγματικότητα, Ὁ σεβασμὸς τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, Παραβίαση καὶ περιφρόνηση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς (Φόνος - Θανατικὴ Ποινὴ - Βασανιστήρια, Ἄρνηση καὶ ὑποτίμηση τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς (Αὐτοκτονία - Αὐτοθυσία - Εὐθανασία - Ἄμβλωση)*[44], *Τὸ πρόβλημα τῶν ναρκωτικῶν, Ἄγχος, μοναξιὰ καὶ περιθωριοποίηση, Ἀλλοτρίωση, Ὁ ἄνθρωπος στὶς χαρὲς καὶ στὶς λύπες τῆς ζωῆς*»[45].

Ἐπίσης δέν ἀναφέρονται διόλου τά πρόσωπα τῆς Θεοτόκου καί τῶν ἀποστόλων. Ὁμοίως δέν ἀναφέρεται τό πρόγραμμα σέ συγκεκριμμένα πρόσωπα μαρτύρων, ἁγίων καί Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπίσης δέν ἀναφέρονται οἱ ἑορτές τῶν ἁγίων καί τῆς Θεοτόκου, δέν ἀναφέρονται οἱ δεσποτικές ἑορτές, κινητές καί ἀκίνητες[46].

Ὅλα αὐτά γιατί κρίθηκαν ἐξοβελιστέα ἀπό τό πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τοῦ λυκείου; Ἀποδείχθηκαν ἐπιβλαβῆ; **Πῶς ὅμως θά ἦταν δυνατόν νά κριθοῦν ἐπιβλαβῆ βασικά στοιχεῖα πίστεως, λατρείας καί ζωῆς τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ὅταν τό μάθημα ἀπευθύνεται σέ ὀρθοδόξους χριστιανούς;** Καί πῶς εἶναι δυνατόν πρόγραμμα μαθήματος θρησκευτικῶν νά ἀπευθύνεται σέ ὀρθοδόξους χριστιανούς μαθητές, ὅταν παραλείπονται ὅλα αὐτά; Πῶς θά ἦταν ποτέ δυνατόν νά γίνει τό πρόγραμμα αὐτό ἀποδεκτό, ἤ ἔστω καί ἀνεκτό ἀπό ὀρθόδοξες χριστιανικές οἰκογένειες;

Ἀκόμη **δέν ἀναφέρονται οἱ αἱρέσεις καί τά παραθρησκευτικά φαινόμενα**, **ὅπως ἐπίσης δέν ἐξετάζονται καί ἀναφέρονται διόλου παραδείγματα στρεβλῆς θρησκευτικότητας, π.χ. μαγεία, μαντεία, σατανισμός, δεισιδαιμονίες, προλήψεις, γιατί συμβαίνει αὐτό;** Εἶναι πλέον ἀπαγορευμένοι οἱ ὅλοι αὐτοί ὅροι καί συνεπάγονται τιμωρία ὅποιου τούς χρησιμοποιεῖ; Ἤ μήπως ἀποφασίσθηκε πώς ἐν τέλει θά πρέπει νά ὑποχωρήσουμε στίς διαμαρτυρίες ὁρισμένων, οἱ ὁποῖοι ἐκπροσωποῦν τέτοια ρεύματα καί δέν θέλουν νά ἐνημερώνονται οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί μαθητές γιά τό ποιόν τῶν ὀργανώσεών τους ἤ γιά τά βλαβερά ἀποτελέσματα τέτοιων κινημάτων, συνηθειῶν καί πράξεων;

Σημειώσεις:

39. Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2625, 2664. **40.** Βλ. Δ. Α. Δρίτσας, Δ. Ν. Μόσχος, Στυλ. Λ. Παπαλεξανδρόπουλος, Χριστιανισμός καί θρησκεύματα, Β΄ γενικοῦ λυκείου, Ἔκδ. ΙΕ΄, Ὀργανισμός Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων, Ἀθήνα 2011. **41.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2615. **42.** Ἔνθ' ἀνωτέρω, Φ.Ε.Κ. σ. 2663. **43.** Βλ. Χρῆστος Γκότσης, π. Γεώργιος Μεταλληνός, Γεώργιος Φίλιας, Ὀρθόδοξη πίστη καί λατρεία, Α΄ γενικοῦ λυκείου, Ἔκδ. ΙΒ΄, Ὀργανισμός Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων, Ἀθήνα 2011. **44.** Περιλαμβάνεται βεβαίως μία ἑνότητα μέ τόν τίτλο «*ζωή*» στό πρόγραμμα τῆς Β΄ λυκείου, ὅμως ὅσα περιλαμβάνει, εἶναι τόσο ἀσαφῆ, ὥστε νά μή εἶναι δυνατόν νά διαπιστωθεῖ, ἄν ὑπάρχει ἡ πρόθεση νά περιληφθοῦν ὅλα τά θέματα τά ὁποῖα περιλαμβάνονται στά τρία προαναφερθέντα μαθήματα τοῦ ἰσχύοντος βιβλίου τῆς Γ΄ λυκείου. **45.** Βλ. Μ. Π. Μπέγζος, Ἀ. Ν. Παπαθανασίου, Θέματα χριστιανικῆς ἠθικῆς, Γ΄ γενικοῦ λυκείου, Ἔκδ. ΙΒ΄, Ὀργανισμός Ἐκδόσεως Διδακτικῶν Βιβλίων, Ἀθήνα 2011. **46.** Περιλαμβάνονται βεβαίως στό πρόγραμμα τῆς Α΄ λυκείου οἱ ἑνότητες 2.2 καί 2.4 μέ τίτλους «*Λατρεία*» καί «*Γιορτή*» ἀντίστοιχα, ὅμως ὅσα ἀναφέρονται ἐκεῖ προϋποθέτουν ἀφ' ἑνός πολυθρησκειακή παρουσίαση καί ἀνάλυση, ἀφ' ἑτέρου δέ εἶναι τόσο ἀσαφῆ, ὥστε δέν εἶναι δυνατόν νά κατανοήσει ὁ ἀναγνώστης, ὅσο καλές προθέσεις καί ἄν ἔχει, ἐάν ὑπάρχει ἀκόμη καί ἡ παραμικρή πρόθεση νά περιληφθοῦν σέ μελλοντικά σχολικά βιβλία, ὅσα ἀναφέρουμε ὅτι παραλείφθηκαν.

Νὰ γίνωμε ὡς οἱ νεκροί

Λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος «Μή ἐν πάθει ἐπιθυμίας καθάπερ καί τά ἔθνη τά μή εἰδότα τόν Θεόν» (Α΄ Θεσ. δ΄ 5). Νά μή εἶναι κανείς ἀπό σᾶς αἰχμάλωτος ἐμπαθοῦς ἐπιθυμίας, ὅπως οἱ ἐθνικοί, πού δέν γνωρίζουν τόν ἀληθινό Θεό.

Γι' αὐτό ὁ Ἅγ. Νικόδημος λέγει: «Ἔργον τοῦ κάθε Χριστιανοῦ εἶναι νά σταυρώνῃ καί νά νικᾷ ὅλα τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες τοῦ σώματος. Καί αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός Χριστιανός, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπ. Παῦλος "οἱ δέ τοῦ Χριστοῦ τήν σάρκα ἐσταύρωσαν σύν τοῖς παθήμασι καί ταῖς ἐπιθυμίαις" (Γαλ. ε΄ 24). Ὅσοι ἀνήκουν πράγματι στόν Χριστό ἐνέκρωσαν τόν σαρκικό ἄνθρωπο μέ τά πάθη καί τίς ἐπιθυμίες του».

Ἔλεγε ὁ μαθητής τοῦ Ἀββᾶ Ἀντωνίου Ἀββᾶς Πιτυρίων: «Ὅποιος θέλει νά διώχνῃ δαίμονες, θά πρέπῃ πρῶτα νά ὑποδουλώσῃ τά πάθη. Γιατί, ὅποιο πάθος νικήσει κάποιος, αὐτοῦ τοῦ πάθους διώχνει καί τόν δαίμονα. Ἀκολουθεῖ τήν ὀργή δαίμονας. Ἄν τήν ὀργή νικήσῃς, διώχθηκε καί ὁ δαίμονάς της. Τό ἴδιο ἀκριβῶς συμβαίνει μέ κάθε πάθος».

* * *

Ἕνας ἀδελφός ρώτησε τόν Ἅγιο Μακάριο τόν Αἰγύπτιο (19.1).

«Πές μου, Πάτερ, τί νά κάνω γιά νά σωθῶ;».

Ὁ Ὅσιος τοῦ λέγει:

«Πήγαινε στά μνήματα καί ἄρχισε νά βρίζῃς καί νά μαλώνῃς τούς νεκρούς καί μετά ἔλα νά μοῦ πῆς τί σοῦ εἶπαν».

Πράγματι πῆγε ὁ ἀδελφός στό κοιμητήριο καί ἔβριζε τούς νεκρούς, τούς ἔρριχνε πέτρες στούς τάφους καί μετά γύρισε στόν Ὅσιο.

Τόν ρώτησε ὁ Ὅσιος:

- Τί συνέβη;
- Τούς ἔβρισα, τούς μάλωσα, τούς πέταξα πέτρες.
- Τί σοῦ ἀπάντησαν οἱ νεκροί;
- Τίποτε!
- Αὔριο νά πᾶς πάλι καί νά τούς ἐπαινέσῃς».

Τήν ἄλλη μέρα ξαναπῆγε ὁ ἀδελφός στό κοιμητήριο καί ἄρχισε νά τούς ἐπαινῇ, νά τούς λέγῃ ὄμορφα λόγια, νά τούς δείχνῃ ἀγάπη καί πάλι ξαναγύρισε στόν Ὅσιο.

- Ἔκανες αὐτό πού σοῦ εἶπα; ρώτησε ὁ Ὅσιος.
- Μάλιστα Γέροντα. Πῆγα, τούς ἐπαίνεσα, τούς εἶπα ὄμορφα λόγια, τούς δόξασα!
- Καί τί σοῦ ἀπάντησαν;
- Τίποτε!

Τοῦ εἶπε τότε ὁ Ὅσιος:

- Εἶδες τέκνον μου, πόσο ἄσχημα λόγια τούς εἶπες, πόσο τούς πρόσβαλες καί τίποτε δέν εἶπαν. Ἀλλά καί πόσο τούς παίνεψες, πόσο τούς δόξασες, ἀλλά καί πάλι τίποτε δέν εἶπαν. Ἔτσι λοιπόν καί ἐσύ νά κάνῃς, ἐάν θέλῃς νά σωθῆς! Νά γίνῃς νεκρός καί νά μή λαμβάνῃς ὑπ' ὄψιν σου οὔτε ὅταν σέ μαλώνουν οἱ ἄνθρωποι οὔτε ὅταν σέ ἐπαινοῦν. Ἔτσι θά κάνῃς, ὅπως ἔκαναν οἱ νεκροί, πού ἐπισκέφθηκες. Τότε μόνο θά μπορέσῃς νά σωθῆς.

* * *

Ἔλεγαν γιά κάποιο γέροντα ὅτι πέρασε πενήντα χρόνια χωρὶς νὰ τρώγῃ ψωμὶ καὶ χωρὶς νὰ πίνῃ κρασὶ εὔκολα. Καὶ ἔλεγε: «θανάτωσα τὶς σαρκικὲς ροπὲς καὶ τὴ φιλαργυρία καὶ τὴν κενοδοξία». Καὶ ἦλθε σ' αὐτὸν ὁ Ἀββᾶς Ἀβραάμ, σὰν ἔμαθε ὅτι τὸ εἶπε αὐτό. Καὶ τοῦ λέγει: «Σὺ εἶπες αὐτὰ τὰ λόγια;». Καὶ τοῦ ἀπαντᾶ: «Ναί». Καὶ τοῦ λέγει τότε ὁ Ἀββᾶς Ἀβραάμ: «Νά, μπαίνεις στὸ κελλί σου καὶ βρίσκεις στὸ ψαθί σου μία γυναίκα. Μπορεῖς νὰ πῇς μὲ τὸν νοῦ σου ὅτι δὲν εἶναι γυναίκα;». Λέγει: «Ὄχι. Ἀλλά πολεμῶ τὸν λογισμό, ὥστε νὰ μὴ τὴν ἀγγίξω». Λέγει πάλι ὁ Ἀββᾶς Ἀβραάμ : « Νὰ λοιπὸν ὅπου δὲν τὸ θανάτωσες, ἀλλὰ ζῇ τὸ πάθος, μόνον ποὺ εἶναι δεμένο. Καθὼς περπατᾷς, βλέπεις λιθάρια καὶ ὄστρακα καὶ ἀνάμεσά τους χρυσάφι. Μπορεῖ ὁ νοῦς σου νὰ τὸ λογαριάσῃ σὰν ἐκεῖνα; ». Λέγει ὁ ἄλλος: « Ὄχι. Ἀλλὰ πολεμῶ τὸν λογισμό, ὥστε νὰ μὴ τὸ πάρω ». Καὶ λέγει τότε ὁ γέρων : «Νά, ζῇ τὸ πάθος, ἀλλὰ εἶναι δεμένο». Λέγει πάλι ὁ Ἀββᾶς Ἀβραάμ: « Νά, ἀκοῦς γιὰ δύο ἀδελφοὺς ὅτι ὁ ἕνας σὲ ἀγαπᾷ καὶ ὁ ἄλλος σὲ μισεῖ καὶ σὲ κακολογεῖ. Ἂν ἔλθουν σὲ σένα, θὰ ἔχῃς καὶ τοὺς δύο τὸ ἴδιο;». Ἀπαντᾷ: « Ὄχι, ἀλλὰ θὰ πολεμήσω τὸν λογισμό, ὥστε νὰ κάνω τὸ καλὸ σ' αὐτὸν ὅπου μὲ μισεῖ ὅπως σ' ἐκεῖνον ὅπου μὲ ἀγαπᾷ». Τέλος ὁ Ἀββᾶς Ἀβραάμ παρατηρεῖ: «Ὥστε λοιπὸν τὰ πάθη ζοῦν, ἀλλὰ δένονται ἀπὸ τοὺς ἁγίους».

ΚΥΡΙΑΚΗ Ι΄ Ματθαίου.
9 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Α΄ Κόρ. Δ΄ 9-16
Εὐαγγέλιον: Ματθ΄ ιζ΄ 14 - 23
Ἦχος. α΄– Ἑωθινόν: Ι΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Ἀποστολική μίμησις ποιμένων καί ποιμνίου

Ὁ ἀνθρώπινος λόγος ὅταν ἐκφέρεται πρὸς δόξαν Θεοῦ, ἀποτελεῖ ὄντως μεγάλη εὐλογία. Ὅταν ὅμως μαζὶ μὲ τὸν λόγο συνδυάζεται καὶ τὸ παράδειγμα, τότε ἔχουμε ὅ,τι ὡραιότερο στὴν ἀνθρώπινη κοινωνία. Ἕνα τέτοιο παράδειγμα μοναδικὸ ἀποτελεῖ καὶ ἡ προσωπικότης τοῦ Ἀποστόλου Παύλου. Παρουσίασε τέτοια ἀγιότητα καὶ δέχθηκε τόσα χαρίσματα Ἁγιοπνευματικὰ, ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ συλλάβει ἀνθρώπινος νοῦς. Αὐτὸς εἶναι καὶ ὁ λόγος ποὺ τὸν ἀκοῦμε στὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα νὰ μᾶς καλεῖ σὲ μίμησή του: "Παρακαλῶ ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε"! Μία φράση καθόλου τυχαία, ποὺ τόσα ἔχει νὰ μᾶς διδάξει. Ναί, νὰ τὸν μιμηθοῦμε τὸν ἀετὸ αὐτὸν τῆς οἰκουμένης. Ἀλλὰ τί νὰ μιμηθοῦμε ἀπὸ τὴν ἁγία του μορφή; Καὶ ποῦ νὰ πρωτοσταθοῦμε ἀπὸ τὸν βίο καὶ τὴν πολιτεία του; Στὴν μετάνοια καὶ τὴν ἐπιστροφή του, ὅταν ἐβάδιζε τὸν δρόμο πρὸς τὴν Δαμασκό ἢ στὴν ἔνθεη ἀγάπη του; Νὰ προσεγγίσουμε τὸ ὕψος καὶ τὸ βάθος τῆς ταπεινοφροσύνης του καὶ ὅλου τοῦ πνευματικοῦ του πλούτου, ποὺ ἀπέρρευσε ἀπὸ τοὺς ἀνέκφραστους κόπους γιὰ τὴν ἀγάπη καὶ τὴ δόξα τοῦ Χριστοῦ ἢ νὰ μείνουμε στὴν ἁγία του ὑπομονή; Τί πρῶτο καὶ τί δεύτερο νὰ μελετήσουμε μὲ δέος καὶ συγκίνηση;

Ἦταν καὶ αὐτὸς στὴν ἀρχὴ παραβάτης τοῦ θείου θελήματος, μολονότι κατὰ τὸν Ἰουδαϊκὸ νόμο ἦταν δίκαιος, ἄμεμπτος καὶ "ζηλωτὴς τῶν πατρικῶν του παραδόσεων".

Αὐτὸς ἀκριβῶς ὁ τυφλὸς φανατισμὸς σὺν τὴν ἐνοχὴ τοῦ προπατορικοῦ ἁμαρτήματος τὸν ἔκαμε ἐχθρόν τοῦ Χριστοῦ καὶ τῆς Ἐκκλησίας Του. Ὅταν ὅμως ἐκλήθη ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ ὅταν κατανόησε ὅτι ἡ ὁδὸς ἡ ἀληθινὴ ἦταν ἐκείνη ποὺ ἐδίωκε, ἀμέσως μετανόησε μὲ ὅλη του τὴν ψυχή. Καὶ φυσικὰ δὲν σταμάτησε ἐδῶ. Ἀναδείχθηκε ὁ μεγαλύτερος τῶν Ἀποστόλων καὶ ὁ φλογερότερος κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἔτσι ὁ μεγάλος Ἀπόστολος γίνεται τὸ πλέον συγκινητικὸ παράδειγμα μετανοίας καὶ ἐπιστροφῆς στὸν ἐνανθρωπήσαντα Θεό. Πόσες ἀλήθεια ψυχές, ἀλλὰ καὶ πόσες ἕως τὸ τέλος τῶν αἰώνων δὲν θὰ συγκινοῦνται καὶ ταυτοχρόνως θὰ τὸν μιμοῦνται στὴν μετάνοια, καὶ στὸ ὁλοκληρωτικὸ δόσιμό τους στὸν Ἰησοῦ Χριστό!

Ναί, ὁ κήρυκας τῆς Οἰκουμένης ἀγάπησε τὸν Κύριο σὲ ἀφάνταστο βαθμό. Τὸ ἠφαίστειο τῆς καρδιᾶς του δὲν ἔπαυσε ποτὲ νὰ σκορπίζει τὴν εὐέργετικὴ λάβα τῆς ἐν Χριστῷ ἀγάπης του. Αὐτὸ τὸν ἔκαμε νὰ γυρίζει Ἀνατολὴ καὶ Δύση. Οἱ κακουχίες του; Ἀπερίγραπτες! Πεινασμένος, διωγμένος, κατατρεγμένος, καὶ ὁ,τιδήποτε ἄλλο, γιὰ νὰ διαδοθεῖ τὸ Ἱερὸ Εὐαγγέλιο καὶ γιὰ τὴν ἵδρυση τῶν κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν. Ἐραβδίσθη, ἐλιθοβολήθη, ἐπληγώθη, ἐναυάγησε καὶ τέλος ἀπέθανε μὲ θάνατο μαρτυρικό. Ἔδειξε λοιπὸν στὴν πράξη πόσο ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἀγαπᾶ τὸν Ἰησοῦ καὶ μάλιστα ὁ ἄνθρωπος ποὺ ἔχει δεχθεῖ τὴν ἀποστολικὴ διδαχή. Τὴν διδαχὴ καὶ ἐντολὴ καὶ πῶς ὁ Ὀρθόδοξος πιστός, τὸ συνειδητὸ μέλος τῆς Ἐκκλησίας πρέπει νὰ δείχνει τὰ ἱερώτερα καὶ ἀνώτερα αἰσθήματα τῆς καρδιᾶς του.

Στὸ σημεῖο ὅμως αὐτὸ ποὺ μᾶς ὁδήγησε ἡ ἀποστολικὴ ζωή καὶ ἡ παγκόσμιος ἀποστολικὴ δράση, ἐκ τῶν πραγμάτων τίθενται τὰ ἑξῆς σοβαρὰ ἐρωτήματα: Οἱ σημερινοὶ διάδοχοι τῶν Ἀποστόλων, μιμοῦνται αὐτὴν τὴν ἀποστολικὴ δράση καὶ ζωή; Καὶ πρὶν ἀπ' ὅλα, γνωρίζουν καὶ συγκινοῦνται ἀπὸ τὶς ἐπιστολὲς τοῦ πρωτοκορυφαίου Ἀποστόλου; Καὶ ἔτι πλέον, εἶναι ἕτοιμοι γιὰ θυσίες ἕως καὶ αὐτῆς τῆς ζωῆς γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Νυμφίου τῶν καρδιῶν μας καὶ ἕνεκεν τῆς δόξης τῆς Ἁγίας Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας; Καὶ τὸ κυριότερο ὅλων τῶν ἐρωτημάτων ποὺ ἀγγίζει καὶ πονᾶ τοὺς συνειδητοὺς πιστούς. Οἱ ποιμένες τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, παραμένουν ἀμετακίνητοι στὰ δόγματα τῆς Ἐκκλησίας μας, στὴν ἀποκεκαλυμμένη ἀλήθεια, καὶ δὴ στὸ ἀκρογωνιαῖο δόγμα τῆς Ἐκκλησιολογίας, ὅτι δηλ. ἡ Ἐκκλησία μας εἶναι ΜΙΑ καὶ ΜΟΝΑΔΙΚΗ; Ἢ παρασυρμένοι ἀπὸ τὸ καταστροφικὸ ρεῦμα τῆς Νέας Ἐποχῆς, λόγῳ καὶ ἔργῳ κηρύσσουν ἀλλοπρόσαλλες δογματικὲς διδασκαλίες, ποὺ ὁδηγοῦν στὴν ἄμβλυνση τῆς πίστεως καὶ τέλος στὴν ἄρνηση τῆς σωτηρίας; Δυστυχῶς, θὰ πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε ὅτι τὰ ἕως τώρα δείγματα γραφῆς καὶ οἱ ποικίλες μετρήσεις ἀποδεικνύουν ὅ,τι ἄλλο πλὴν ἀποστολικοῦ, ζήλου πρωτοχριστιανικῆς ἁπλότητος καὶ ἁγιοπατερικῆς ποιμαντικῆς συνειδήσεως. Μάλιστα ὁ κυριότερος τῶν λόγων διὰ τὸ ὅτι τὸ ἐκκλησίασμα μειοῦται δραματικῶς, εἶναι ἡ ποιμαντικὴ ἀπραγία στὴν καλυτέρα τῶν περιπτώσεων, ποὺ φθάνει ἕως καὶ αὐτοὺς τοὺς πεμπτοφαλαγγῖτες, οἱ ὁποῖοι συνειδητῶς ἀπεργάζονται τὴν φθορὰ τοῦ ποιμνίου, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν ἀλλοίωση τῆς διδαχῆς ἕως καὶ τὴν ἀπαγόρευση τοῦ ζωντανοῦ θείου κηρύγματος. Καὶ ἐν προκειμένῳ ἄς ἐπισημάνουμε ὅτι μόνο τυχαῖο δὲν εἶναι ἡ συρρίκνωση τοῦ θεσμοῦ τῶν ἱεροκηρύκων σὲ συνδυασμὸ μὲ τὶς φολκλορικὲς καὶ οἰκουμενιστικὲς-λειτουργικὲς παραστάσεις ποὺ κατακλύζουν τὰ μέσα ἐπικοινωνίας. Φυσικὰ ὑφίστανται καὶ οἱ περιπτώσεις τῶν καλῶν ποιμένων, ὅμως αὐτὲς εἶναι λιγότερες σὲ σχέση μὲ τὶς ἀντίθετες καὶ ἄς προστεθεῖ στὴν παράγραφο αὐτὴ ὅτι δυστυχῶς ἐνῶ τὸ καλὸ ἐν πολλοῖς τὸ χαρακτηρίζει διελίᾳ, τὸ κακὸ παρουσιάζεται μὲ θράσος καὶ ἐπιπλέον τὸ συγκρητιστικὸ πνεῦμα διατρέχει τὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης.

Ὅμως, ὄχι μόνο δὲν θὰ παραδώσουμε τὰ ὅπλα τῆς πίστεως, ἀλλὰ ὁλοένα καὶ περισσότερο θὰ ἐμπνεόμεθα ἀπὸ τὸ ἀποστολικὸ Παύλειο παράδειγμα.

Ὁ τόσο συγκινητικός του λόγος "Παρακαλῶ ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε", ὄχι μόνο μᾶς ἐμπνέει, ἀλλὰ ξεσκεπάζει ὅσους ἐν δορᾷ προβάτου ἔρχονται, γιὰ νὰ καταστρέψουν τὸ ποίμνιο. Καὶ ἄν ἕνας Ἀπόστολος Παῦλος ἀντιμετώπιζε "ψευδαδέλφους", πόσο μᾶλλον ἔχουμε ἐμεῖς νὰ ἀντιμετωπίσουμε σήμερα καταστάσεις φρικτὲς ποὺ ὄντως ὁδηγοῦν στὴν ἀπώλεια.

Ἄς διδαχθοῦμε λοιπὸν ἀπὸ τὴν ἀγάπη, τὴν ταπείνωση, αὐτὴ τὴν ὑπομονὴ τοῦ Ἀποστόλου καὶ ταυτοχρόνως ἄς ἀφυπνίσουμε ἑαυτοὺς καὶ ἀλλήλους, ἀφοῦ προϊόντος τοῦ χρόνου ἡ ἀποστασία εἰσέρχεται εἰς τὰ "Ἅγια τῶν Ἁγίων".

Ἡ Ἀποστολικὴ φωνὴ μᾶς δείχνει τὸν δρόμο. «Ἀδελφοί, παρακαλῶ ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε!».

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ
Ἑβδομαδιαία ἔκδοσις τῆς Π.Ο.Ε.
ΜΑΧΕΤΑΙ, ΔΙΑΦΩΤΙΖΕΙ, ΕΝΗΜΕΡΩΝΕΙ
Ἔγκυρα καὶ Ἀντικειμενικὰ
ΑΓΩΝΙΖΕΤΑΙ
Διὰ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ τὸ Γένος
ΚΑΘΕ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ εἰς τὰ περίπτερα

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Ἀββᾶ Ἀγάθωνος

1. Τὸ φοβερὸν πάθος

Ἡ ἐλευθεροστομία εἶναι πάθος ποὺ προκαλεῖ πολλὲς ἀντιδράσεις. Τὸ ἀπύλωτο στόμα ἐκτοξεύει συνεχῶς φαρμακερὰ βέλη καὶ προκαλεῖ πληγές. Ὁ ἄνθρωπος μὲ τοὺς συνεχεῖς λόγους του γίνεται ἀσυμπαθὴς καὶ ὅλοι τὸν ἀποφεύγουν. Ἡ συνάντηση μαζί του θεωρεῖται ἀτυχία, ἡ δὲ συνύπαρξη, καὶ πολὺ περισσότερο ἡ συγκατοίκηση, χωρὶς ἐπεισόδια εἶναι ἀδύνατη. Γι'αὐτὸ καὶ ὁ Ἀββᾶς Ἀγάθων εἶπε σὲ κάποιον μοναχό, ποὺ ἤθελε νὰ πάει σὲ κοινόβιο, ὅτι δὲν πρέπει νὰ πάρει θάρρος τὸ στόμα του ἀπέναντι στ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Τὸ Ὁμοσπονδιακὸν Κράτος τῶν Γερμανικῶν φυλῶν ἐκφράζει τὸν πολιτισμὸν τῆς σημερινῆς Εὐρώπης;

(2ον)

Ἡ ***Freie Hansestadt Bremen*** (Βρέμη) εἶναι πόλη καὶ δῆμος στὴν βόρεια Γερμανία. Εἶναι ἕνα λιμάνι ποὺ εἶναι χτισμένο κατὰ μῆκος τοῦ ποταμοῦ Weser (Βέζερ), περίπου 50 χιλιόμετρα νότια ἀπὸ τὴν ἐκροή του στὴ Βόρεια Θάλασσα. Ἡ Βρέμη καὶ τὸ Bremerhaven (Μπρεμερχάφεν) εἶναι οἱ δύο πόλεις ποὺ ἀνήκουν **στὸ ὁμόσπονδο κράτος τῆς Βρέμης** (Bremische Burgerschaft). Τὸ Δημοτικὸ Συμβούλιο (Stadtburgerschaft) τῆς Βρέμης περιλαμβάνει τοὺς 68 ἀπὸ τοὺς 83 νομοθέτες τοῦ Κοινοβουλίου τοῦ ὁμόσπονδου κρατιδίου τῆς Βρέμης, οἱ ὁποῖοι διαμένουν στὴν πόλη τῆς Βρέμης. Τὸ νομοθετικὸ σῶμα ἐκλέγεται ἀπὸ τοὺς πολίτες τῆς Βρέμης κάθε τέσσερα χρόνια. Ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο δημάρχους (Burgermeister), τῆς Βρέμης καὶ τοῦ Μπρεμερχάφεν, ἐκλέγεται Πρόεδρος τῆς Γερουσίας (Prasident des Senats) καὶ εἶναι ὁ ἐπικεφαλῆς τῆς πόλης ἀλλὰ καὶ τοῦ κρατιδίου. Ἀπὸ τὶς 15 Ἰουλίου τοῦ 2015 Πρόεδρος τῆς Γερουσίας ἀνέλαβε ὁ Carsten Gunter Erich Sieling τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Ἡ ***Hessen*** (Ἔσση) εἶναι ὁμόσπονδο κρατίδιο τῆς κεντρικῆς Γερμανίας καὶ ἔχει ὡς πρωτεύουσα τὴν ἀριστοκρατικὴ πόλη ***Wiesbaden*** (Βισμπάντεν). Ἄλλες σημαντικὲς πόλεις τοῦ κρατιδίου εἶναι ἡ Frankfurt am Main (Φρανκφούρτη), ποὺ εἶναι ἡ μεγαλύτερη πόλη τῆς Ἔσσης καὶ τὸ οἰκονομικὸ κέντρο τῆς Γερμανίας, τὸ Kassel (Κάσσελ), τὸ Darmstadt (Ντάρμστατ), τὸ Offenbach (Ὄφενμπαχ) καὶ τὸ Gieben (Γκίσεν). Ἡ Ἔσση διαιρεῖται σὲ τρεῖς διοικητικὲς περιφέρειες (Bezirke) οἱ ὁποῖες περιλαμβάνουν συνολικὰ 21 ἐπαρχίες ποὺ διοικητικὰ εἶναι ἀντίστοιχες νομῶν: (α) Gieben (Γκίσεν) μὲ διοικητικὴ ἕδρα τὸ Γκίσεν, (β) τὸ Kassel (Κάσσελ) μὲ διοικητικὴ ἕδρα τὸ Κάσσελ καὶ (γ) τὸ Darmstadt (Ντάρμστατ) μὲ διοικητικὴ ἕδρα τὸ Ντάρμστατ. Ἐπίσης οἱ ἀνεξάρτητες ἀπὸ τὶς ἀστικὲς ἐπαρχίες περιφέρειες (Kreisfreie Stadte) τῆς Ἔσσης εἶναι τὸ Wiesbaden, τὸ Kassel, τὸ Darmstadt, τὸ Offenbach καὶ ἡ Frankfurt am Main. Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν στὶς 22 Σεπτεμβρίου 2013 πρωθυπουργὸς τῆς Ἔσσης ἔχει ἀναλάβει ὁ Volker Bouffier τῆς CSU (Χριστιανοκοινωνική Ἕνωση).

Ἡ ***Freistaat Thuringen*** (Θουριγγία) ἔχει πρωτεύουσα τὴν ***Erfurt*** (Ἐρφούρτη) μὲ σημαντικὰ ἀξιοθέατα τὸν Πύργο τοῦ Wartburg[4] (Βάρτμπουργκ) καὶ ἱστορικὲς πόλεις τὴν Jena (Ἰένα) καὶ τὴν Weimar (Βαϊμάρη). Ἡ Θουριγγία καὶ αὐτὴ μὲ τὴ σειρὰ της εἶναι διαιρεμένη σὲ 17 διοικητικὲς ἐπαρχίες[5] (Landkreise) καὶ 6 ἀστικὰ διαμερίσματα[6]. Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν στὶς 14 Σεπτεμβρίου 2014, πρωθυπουργὸς ἀνέλαβε ὁ Bodo Ramelow τῆς Die Linke (Ἀριστερά).

Ἡ ***Niedersachsen*** (Κάτω Σαξωνία) ἔχει ὡς πρωτεύουσα τὴν πόλη τοῦ ***Hannover*** (Ἀννόβερο), ἐνῶ ἄλλες σημαντικὲς πόλεις τοῦ κρατιδίου εἶναι τὸ Braunschweig (Μπράουνσβαϊγκ), τὸ Osnabruck (Ὄσναμπρικ), τὸ Oldenburg (Ὀλδεμβοῦργο), τὸ Gottingen (Γκέτινγκεν) καὶ τὸ Wolfsburg (Βόλσμπουργκ). Ἡ Κάτω Σαξωνία διαιρεῖται σὲ 38 διοικητικὲς ἐπαρχίες[7], 8 ἀνεξάρτητες ἀστικὲς περιφέρειες[8] καὶ 4 διοικητικὲς περιφέρειες[9]. Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν στὶς 20 Ἰανουαρίου 2013, πρωθυπουργὸς ἀνέλαβε ὁ Stephan Weil τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Τὸ ***Mecklenburg-Vorpommern*** (Μεκλεμβοῦργο-Δυτικὴ Πομερανία) ἔχει πρωτεύουσα τὸ Schwerin (Σβερὶν) καὶ μεγαλύτερη πόλη τὸ Rostock (Ρόστοκ). Ἀπὸ τὶς ἐκλογὲς ποὺ ἔγιναν στὶς 4 Σεπτεμβρίου 2011, πρωθυπουργὸς ἀνέλαβε ὁ Erwin Sellering τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Ἡ ***Rheinland-Pfalz*** (Ρηνανία-Παλατινάτο ἢ Παλατινάτο τῆς Χώρας τοῦ Ρήνου) ἔχει πρωτεύουσα τὴν ***Mainz*** (Μάϊντς) καὶ δεύτερη μεγαλύτερη πόλη τὸ Ludwigshafen[10] (Λουντβιχσχάφεν). Στὶς 16 Ἰανουαρίου 2013, ἐξελέγη πρωθυπουργὸς ἡ Maria Luise "Malu" Dreyer τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Τὸ ***Saarland*** (Ζάαρλαντ ἢ Σάαρλαντ ἢ Σὰρ ὅπως καὶ ἦταν γνωστό, ὅταν βρισκόταν ὑπὸ Γαλλικὸ ἔλεγχο) ἔχει πρωτεύουσα τὸ ***Saarbrucken*** (Σααρμπρύκεν). Εἶναι τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ κράτη τῆς ὁμοσπονδιακῆς Γερμανίας τόσο σὲ ἔκταση, ὅσο καὶ σὲ πληθυσμό. Παρὰ τὴν μικρή του ἔκταση καὶ αὐτὸ ὑποδιαιρεῖται σὲ ἕξι περιοχές[11], **κάτι ποὺ φανερώνει περίτρανα τὸ κατακερματισμένο Γερμανικὸ ὁμοσπονδιακὸ κράτος**. Ἀπὸ τὶς 9 Μαΐου 2012 στὴν πρωθυπουργία ἔχει ἐπανεκλεγεῖ ἡ Annegret Kramp-Karrenbauer τῆς CDU (Χριστιανοδημοκρατική Ἕνωση).

Ἡ ***Freistaat Sachsen*** (Σαξωνία) ἔχει πρωτεύουσα τὴν ***Dresden*** (Δρέσδη). Τὸ κράτος ἔχει μία μακροχρόνια ἱστορία τόσο ὡς δουκάτο, ὅσο καὶ ὡς βασίλειο. Τὸ 1918 καταργήθηκε ἡ μοναρχία καὶ ἔγινε δημοκρατία μὲ τὸ σημερινὸ ὄνομά της. Καταργήθηκε κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος καὶ ἐπανιδρύθηκε τὸ 1990. Παλαιότερα, ὁ ὅρος Σαξωνία ἀναφερόταν στὴν περιοχὴ ποὺ καταλήφθηκε ἀπὸ τὰ σημερινὰ κράτη τῆς χαμηλότερης Σαξωνίας καὶ τῆς Βόρειας Ρηνανίας-Βεστφαλίας. Οἱ Σάξωνες εἶχαν μεταναστεύσει ἐκεῖ ἀπὸ τὴν περιοχὴ τοῦ σημερινοῦ Schleswig-Holstein μεταξὺ τῶν ἐτῶν 250 καὶ 500. Ἡ Σαξωνία διαιρεῖται σὲ 3 ἐπαρχίες (Regierungsbezirke), Chemnitz (Κέμνιτς), Dresden (Δρέσδη), Leipzig (Λειψία) ποὺ ὑποδιαιροῦνται σὲ 22 περιοχές[12], ἐνῶ ὑπάρχουν ἑπτὰ ἀνεξάρτητες πόλεις[13], οἱ ὁποῖες δὲν ἀνήκουν σὲ ὁποιαδήποτε περιοχή. Ἀπὸ τὶς 28 Μαΐου 2008 στὴν πρωθυπουργία βρίσκεται ὁ Stanislaw Tillich τῆς CDU (Χριστιανοδημοκρατική Ἕνωση).

Ἡ ***Sachsen-Anhalt*** (Σαξωνία - Ἀνχαλτ) ἦταν ἄλλοτε ἐπαρχία τῆς Πρωσίας, ἐνῶ πρὶν τὸ 1990 ὑπαγόταν στὴν Ἀνατολικὴ Γερμανία. Ἔχει πρωτεύουσα τὸ ***Magdeburg*** (Μαγδεβοῦργο), ἐνῶ δεύτερη μεγαλύτερη πόλη εἶναι τὸ Halle[14] (Χάλλε). Ἀπὸ τὶς 19 Ἀπριλίου 2011 πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους εἶναι ὁ Reiner Haseloff τῆς CDU (Χριστιανοδημοκρατική Ἕνωση).

Τέλος, τὸ ***Schleswig-Holstein*** εἶναι τὸ πιὸ βόρειο ἀπὸ τὰ 16 ὁμοσπονδιακὰ κράτη τῆς Γερμανίας. Ἔχει πρωτεύουσα τὸ ***Kiel*** (Κίελο) καὶ βρίσκεται στὴ βάση τῆς χερσονήσου τῆς Jylland[15] μεταξύ τῆς θάλασσας τῆς Βαλτικῆς καὶ τῆς Βόρειας Θάλασσας. Ἀπὸ τὶς 12 Ἰουνίου 2012 πρωθυπουργὸς τοῦ κράτους εἶναι ὁ Torsten Albig τῶν SPD (Σοσιαλδημοκράτες).

Ἡ Γερμανία χρωστάει τὴν σημερινὴ δύναμη ἀλλὰ καὶ τὴν δομή της στὸν Ἰωάννη Α. Καποδίστρια ποὺ κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Συνεδρίου τῆς Βιέννης ὑπερασπίστηκε τὴν βελτιωμένη της ὁμοσπονδοποίηση, ἐρχόμενος σὲ πλήρη ἀντίθεση μὲ τὸν Friedrich Wilhelm Christian Karl Ferdinand von Humboldt, ἀλλὰ κυρίως μὲ τὸν Klemens Wenzel Lothar von Metternich.

Ἡ Γερμανία εἶναι ὑπεύθυνη γιὰ δύο παγκοσμίους πολέμους, ἀλλὰ ὡστόσο δὲν φαίνεται νὰ πτοεῖται. Ἀπαίτησε καὶ ἔλαβε ἀπὸ τὴν Εὐρώπη -μὲ τὴν συνθήκη τοῦ Λονδίνου στὶς 27 Φεβρουαρίου 1953- τὴν διαγραφὴ τοῦ μισοῦ της χρέους. Μὲ τὴν ἴδια συνθήκη τῆς δόθηκε ἡ ἐνίσχυση ὅλων τῶν κρατῶν τῆς Εὐρώπης προκειμένου νὰ ἀναστηλώσει τὴν οἰκονομία της καὶ νὰ γίνει μία μεγάλη ἐξαγωγικὴ δύναμη.

Ἡ Ἑλλάδα μας δὲν ἔμαθε τίποτε ἀπὸ τὸ παράδειγμα τῶν δύο Εὐρωπαϊκῶν κρατῶν ποὺ ὅπως εἴδαμε στὴν σύντομη ματιὰ τῆς ἱστορίας τους, **δὲν ἔχουν νὰ ἐπιδείξουν κάτι ἐφάμιλλο μὲ τὸν πολιτισμὸ τῶν Πατέρων μας**, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα στοιχεῖο: Ἡ ἐσωτερικὴ διαίρεσή τους καὶ ἡ διχόνοια οὐδέποτε ἐπηρέασε τὴν ἐξωτερική τους πολιτική. Δὲν ἐπέτρεψαν ποτὲ τὰ ἐσωτερικά τους ζητήματα νὰ θέσουν ὑπὸ ἀμφισβήτηση τὴν ἐθνική τους κυριαρχία ἢ καὶ τὰ ἐπεκτατικά τους σχέδια.

Ἐμεῖς γαλουχηθήκαμε ὡς ἔθνος μὲ τὸ «**Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί**», ἀλλὰ δυστυχῶς ἀποτελοῦμε παραδείγματα καὶ ὑποδείγματα διχόνοιας! **Γιατί ἄραγε**;

Μ. Β.

Σημειώσεις:

4. Ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἱστορικοὺς πύργους τῆς Εὐρώπης καὶ ἰδιαίτερα τῆς Γερμανίας. Βρίσκεται κτισμένος σὲ ἕνα ἀπόκρημνο λόφο ὕψους 394 μέτρων ποὺ δεσπόζει πάνω ἀπὸ τὴν πόλη Eisenach. Τὸ 1999 ὁ Πύργος τοῦ Wartburg συμπεριελήφθη στὰ μνημεῖα παγκόσμιας κληρονομιᾶς ἀποτελώντας κτίσμα-μουσεῖο τῆς μεσαιωνικῆς ἐποχῆς. Στὸ ἐσωτερικό τοῦ Πύργου φιλοξενεῖται μία πολὺ σπουδαία πινακοθήκη. Ἰδιαίτερο ἀρχιτεκτονικὸ –καὶ ὄχι μόνο- ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ὁ μεγάλος τετράγωνος πύργος, τὰ ἀκροπύργια, ἡ αἴθουσα τῶν Λαντγκράβων καὶ ἡ κρεμαστὴ γέφυρα-καταπέλτης στὴν κεντρικὴ εἴσοδό του. **5.** (1) Altenburger Land (2) Eichsfeld (3) Gotha (4) Greiz (5) Hildburghausen (6) Ilm-Kreis (7) Kyffhauserkreis (8) Nordhausen (9) Saale-Holzland (10) Saale-Orla (11) Saalfeld-Rudolstadt (12) Schmalkalden-Meiningen (13) Sommerda (14) Sonneberg (15) Unstrut-Hainich (16) Wartburgkreis (17) Weimarer Land. **6.** Erfurt, Eisenach, Gera, Jena, Suhl, Weimar. **7.** (1) Ammerland, (2) Aurich (district), (3) Bentheim, (4) Celle (ἐπαρχία), (5) Cloppenburg (ἐπαρχία), (6) Cuxhaven (ἐπαρχία), (7) Diepholz (ἐπαρχία), (8) Emsland, (9) Friesland, (10) Gifhorn (ἐπαρχία), (11) Goslar (ἐπαρχία), (12) Gottingen (ἐπαρχία), (13) Hameln-Pyrmont, (14) Hannover (ἐπαρχία), (15) Harburg, (16) Helmstedt, (17) Hildesheim (ἐπαρχία), (18) Holzminden, (19) Leer, (20) Luchow-Dannenberg, (21) Luneburg (ἐπαρχία), (22) Nienburg (ἐπαρχία), (23) Northeim (ἐπαρχία), (24) Oldenburg (ἐπαρχία), (25) Osnabruck (ἐπαρχία), (26) Osterholz 27) Osterode (ἐπαρχία), (28) Peine (ἐπαρχία), (29) Rotenburg (ἐπαρχία), (30) Schaumburg, (31) Soltau-Fallingbostel, (32) Stade (ἐπαρχία), (33) Uelzen (ἐπαρχία), (34) Vechta (ἐπαρχία), (35) Verden (ἐπαρχία), (36) Wesermarsch, (37) Wittmund (ἐπαρχία), (38) Wolfenbuttel (ἐπαρχία). **8.** Braunschweig, Delmenhorst, Emden, Oldenburg, Osnabruck, Salzgitter, Wilhelmshaven, Wolfsburg. **9.** Braunschweig, Hannover, Luneburg, Weser-Ems. **10.** Γνωστὴ ὡς ἕδρα τῆς BASF καὶ ὡς γενέτειρα τοῦ φιλόσοφου Ernst Bloch καὶ τοῦ πολιτικοῦ Helmut Kohl. **11.** Merzig-Wadern, Neunkirchen, Saarbrucken, Saarlouis, Saarpfalz, Sankt Wendel. **12.** Annaberg (ANA), 2. Aue-Schwarzenberg (ASZ), 3. Bautzen (BZ), 4. Chemnitzer Land (GC), 5. Delitzsch (DZ), 6. Dobeln (DL), 7. Freiberg (FG), 8. Kamenz] (KM), 9. Leipziger Land (L), 10. Lobau-Zittau (ZI), 11. Mei?en (MEI), 12. Mittlerer Erzgebirgskreis (MEK), 13. Mittweida (MW), 14. Muldentalkreis (MTL), 15. Niederschlesischer Oberlausitzkreis (NOL), 16. Riesa-Grobenhain (RG), 17. Sachsische Schweiz (PIR) climbing area, 18. Stollberg (STL), 19. Torgau-Oschatz (TO), 20. Vogtlandkreis (V), 21. Weiberitzkreis (DW), 22. Zwickauer Land (Z). **13.** Chemnitz (C), Dresden (DD). Gorlitz (GR). Hoyerswerda (Wojerecy) (HY). Leipzig (L). Plauen (PL). Zwickau (Z). **14.** Ἡ πλήρης ὀνομασία τῆς πόλης εἶναι Halle an der Saale ποὺ σημαίνει Halle στὶς ὄχθες τοῦ ποταμοῦ Ζάαλε. Ὀνομάζεται ἔτσι προκειμένου νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὴν πόλη Χάλλε στὴ Βόρεια Ρηνανία-Βεστφαλία. **15.** Ἡ Γιουτλάνδη ἢ Ἰουτλάνδη εἶναι χερσόνησος στὴν βόρεια Εὐρώπη ποὺ χωρίζει τὴ Βόρεια Θάλασσα ἀπὸ τὴ Βαλτικὴ Θάλασσα καὶ ἀποτελεῖ τὸ μόνο μὴ-νησιωτικὸ μέρος τῆς Δανίας, καθὼς καὶ τὸ βορειότερο μέρος τῆς Γερμανίας.

Γάμος: Φανέρωσις καί πραγμάτωσις τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας

Τοῦ ***Ἀρχιμ. Κυρίλλου Κωστοπούλου*** *ἱεροκήρυκος Ἱ. Μ. Πατρῶν, δρος Θεολογίας*

Γάμος: Τὸ μυστήριο τῆς ὀντολογικῆς ἀγάπης. Τὸ μυστήριο τοῦ γάμου ἔρχεται νὰ προσφέρει στὸν ἔρωτα τὴν πληρωματική του διάσταση, νὰ ἀπελευθερώσει τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναίκα ἀπὸ τὴν ὑποταγὴ στὴν φυσικὴ ἀναγκαιότητα καὶ νὰ προσδώσει στὸ ἀνδρόγυνο τὸ πραγματικὸ νόημα τῆς νέας πορείας, μιᾶς πορείας ποὺ ὁδηγεῖ στὴν βασιλεία τοῦ Θεοῦ Πατρός. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο κατανοοῦμε ὅτι ὁ γάμος δὲν εἶναι μία τυπικὴ πράξη, ἡ ὁποία καλύπτει τὶς κοινωνικὲς καὶ ψυχολογικὲς ἢ καὶ ἄλλες ἀνάγκες τῶν δύο προσώπων, ἀλλὰ μέσῳ αὐτοῦ οἱ σύζυγοι μὲ τὴν ἐν Χριστῷ ζωή τους προβάλλουν τὴν ὀντολογικὴ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐντός τοῦ κόσμου.

Γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁρίζει τὸν γάμο ὡς «μυστήριο μέγα». Γράφει στοὺς Ἐφεσίους: «Τὸ μυστήριο τοῦτο μέγα ἐστίν, ἐγὼ δὲ λέγω εἰς Χριστὸν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν» (Ἐφεσ. 5, 32). Ἡ ἀποσύνδεση τοῦ γάμου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ μυστηριακοῦ του χαρακτήρα ἐκφράζεται στὴν πολυγαμία. Ὁ Μ. Βασίλειος, στὸν 80ο κανόνα του, χαρακτηρίζει τὴν πολυγαμία «κτηνώδη καὶ παντελῶς ἀλλοτρίαν τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων» (Πηδάλιον, 1957, σ. 628). Ἡ κρίση τοῦ γάμου δὲν εἶναι ἄσχετη μὲ τὴν ἀλλοίωση τῆς ἀληθείας περὶ τοῦ μυστηρίου τοῦ γάμου. Ἀπογυμνώθηκε ἐν πολλοῖς ὁ ἐκκλησιαστικὸς γάμος ἀπὸ τὸν μυστηριακό του χαρακτῆρα καὶ μεταβλήθηκε, δυστυχῶς, σὲ τυπικὴ ἐπικύρωση τῆς φυσικῆς καὶ κοινωνικῆς ἑνώσεως δύο ἑτερόφυλων προσώπων. Ἔτσι, ἡ ἀποξένωση τοῦ γάμου ἀπὸ τὴν ἀλήθεια τοῦ μυστηρίου ὁδήγησε ἀρχικῶς στὸν πολιτικὸ γάμο καὶ στὴν συνέχεια στὸ «σύμφωνο συμβιώσεως». Πρέπει νὰ γνωρίζουν, ὅμως, οἱ παράγοντες τοῦ «συμφώνου» ἢ τοῦ πολιτικοῦ γάμου ὅτι μία τοιούτου εἴδους συμβίωση δὲν συνιστᾶ τὸ μυστήριο τοῦ γάμου, ἀλλὰ τὸ θανάσιμο ἁμάρτημα τῆς πορνείας. Ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία προτάσσει τὸ μυστήριο τοῦ γάμου ὡς φανέρωση καὶ πραγμάτωση τῆς ἀληθείας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ὄχι ὡς μία ἱκανοποίηση θρησκευτικῆς ἀνάγκης. Ὁ ἴδιος ὁ θεάνθρωπος Κύριος παρέστη στὸν γάμο τῆς Κανὰ καὶ εὐλόγησε αὐτόν. Ὁ Ἅγιος Ἰγνάτιος ὁ θεοφόρος γράφει ὅτι ὅσοι προσέρχονται σὲ κοινωνία γάμου πρέπει «μετὰ γνώμης τοῦ ἐπισκόπου τὴν ἕνωσιν ποιεῖσθαι, ἵνα ὁ γάμος ᾖ κατὰ Κύριον καὶ μὴ κατ' ἐπιθυμίαν» (ἔπ. 7, Πρὸς Πολύκαρπον, SC 10, Cerf, 5.2.6). Τὸ τραγικὸ εἶναι ὅτι στὸ «σύμφωνο συμβιώσεως» θὰ συμπεριληφθεῖ καὶ ὁ «γάμος» τῶν ὁμοφυλοφίλων. Πρέπει νὰ γνωρίζουμε ὅτι ἀνέκαθεν ἡ ὁμοφυλοφιλία ἀντιμετωπιζόταν ὡς φαινόμενο ἀφύσικο, ἀντιανθρώπινο καὶ ἀντικοινωνικό. Στὴν Ἁγία Γραφὴ (Παλαιὰ καὶ Καινὴ Διαθήκη) καὶ στὴν Ἀρχαία Ἑλλάδα (Δημοσθένης, Λυσίας, Αἰσχύλος, Σόλων κ.ἄ.) στηλιτεύεται ἡ ἠθικὴ αὐτὴ παρεκτροπὴ καὶ καταδικάζεται ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Θεὸ καὶ τοὺς ἀνθρώπους.

Γιὰ ὅποιον τολμήσει νὰ ὑπογράψει τοιούτου περιεχομένου νομοσχέδιο, πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ ἐνεργοποιήσει τοὺς σχετικοὺς πρὸς τοῦτο ἱεροὺς Κανόνες της καὶ νὰ προβεῖ στὴν ἀποκοπή του ἀπὸ τὸ Σῶμα της. Πρέπει νὰ κατανοήσουμε ὅτι ὁ γάμος μεταξὺ ἀνδρὸς καὶ γυναικὸς εἶναι καὶ αὐτὸς μυστήριο τῆς Ἐκκλησίας. Δὲν εἶναι μία ἁπλῆ συμβίωση ἢ μία ἠθικὴ σχέση, ἀλλὰ ἑνότητα ζωῆς ἐν Χριστῷ. Εἶναι γεγονὸς φανέρωσης καὶ πραγμάτωσης τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀληθείας καὶ ζωῆς. Εἶναι ἑνότητα ζωῆς. Ὁ γάμος τελικὰ εἶναι συνύπαρξη τῶν δύο προσώπων, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στὴν σωτηρία καὶ στὴν λύτρωση μέσα ἀπὸ τὸν ἑκούσιο θάνατο τοῦ «ἐγὼ» καὶ τὴν ἐν Χριστῷ κοινωνία.

Ο ΑΓΙΟΣ ΙΩΣΗΦ Ο ΑΠΟ ΑΡΙΜΑΘΑΙΑΣ

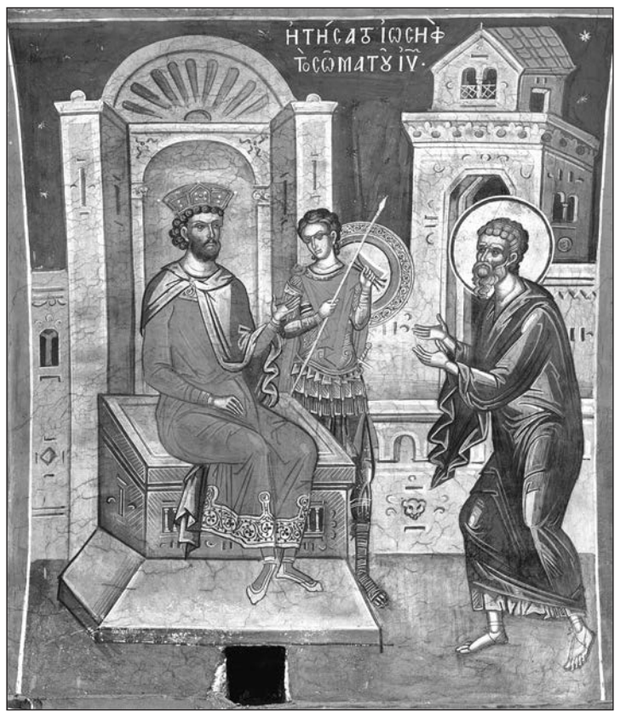

Τὴν 31ην Ἰουλίου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν μνήμην τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωσὴφ τοῦ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Ἀνωτέρω τοιχογραφία ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Διονυσίου Ἁγίου Ὄρους.

Προτάσεις τῶν «Ἑπάλξεων» πρὸς ἀξιοποίησιν τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῶν Ἑλληνοφώνων καὶ τῶν Φιλελλήνων

Βιοῦντες καθημερινῶς καὶ μάλιστα τὶς τελευταῖες ἡμέρες τὴν δεινὴ κατάσταση ποὺ ἔχει περιέλθει ἡ Χώρα μας, ἐξ αἰτίας τῶν ἀδηφάγων κερδοσκοπικῶν κυκλωμάτων τῆς Δύσεως ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνικανότητος τῶν Ἑλλήνων πολιτικῶν ὡς καὶ τῆς ἐπιπολαιότητος ἡμῶν τῶν πολιτῶν καὶ ἔχοντες ὑπ' ὄψιν μας τή δραστηριότητα καὶ προσφορὰ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῶν Ἑλληνοφώνων καθὼς καὶ τῶν Φιλελλήνων πρὸς ἀντιμετώπισιν τῶν ἐκάστοτε κρίσεων τῆς Χώρας μας, συγκεντρωθήκαμε στὴν Ἀθήνα στὶς 15 Ἰουλίου σὲ Γενικὴ Σύσκεψη καὶ μετὰ ἀπὸ τὶς εἰσηγήσεις καὶ τὶς τοποθετήσεις ἐγκρίθηκαν οἱ παρακάτω προτάσεις πρὸς ἀξιοποίηση ὅλων τῶν παραγόντων τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ Φιλελληνισμοῦ τοῦ Ἐξωτερικοῦ πρὸς ἀντιμετώπισιν τῆς σημερινῆς καταστρεπτικῆς κρίσεως.

α. Ἡ καταγραφὴ τῶν Ἑλλήνων τοῦ ἐξωτερικοῦ, τῶν Ἑλληνοφώνων καὶ γενικῶς τῶν Φιλελλήνων διὰ τῆς παροχῆς σ' αὐτοὺς ἀριθμισμένου δελτίου ταυτότητος ἑλληνικότητος μὲ τὴν ἔνδειξη τῶν ὡς ἄνω τριῶν κατηγοριῶν (Ἕλληνος τοῦ ἐξωτερικοῦ, Ἑλληνοφώνου, Φιλέλληνος).

β. Ἡ παραλαβὴ ἀπὸ τοὺς ἐνδιαφερομένους τοῦ δελτίου αὐτοῦ θὰ γίνεται μὲ τὴν καταβολὴ ἀπὸ αὐτοὺς δικαιώματος ἐγγραφῆς ὡς καὶ διὰ τῆς κατὰ καιροὺς καταβολῆς προαιρετικῶν εἰσφορῶν πρὸς κάλυψη ζωτικῶν ἀναγκῶν, ἰδιαιτέρως εὐπαθῶν ὁμάδων.

γ. Οἱ κάτοχοι τῶν δελτίων αὐτῶν θὰ ἔχουν δικαίωμα ἐνημερώσεως περὶ τῆς οὐσίας τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τῆς πορείας τῶν προβλημάτων καὶ ἐπιτευγμάτων τῶν Ἑλλήνων ὡς καὶ κάποιες διευκολύνσεις στὴν πρόσβαση τῶν ἑλληνικῶν ἐκθέσεων στὸ ἐξωτερικὸ καὶ πρὸ παντὸς κατὰ τὴν ἐπίσκεψη καὶ παραμονή των στὴν Ἑλλάδα.

δ. Ἡ ὅλη αὐτὴ διαδικασία νὰ ἀναληφθῇ ἀπὸ μεικτὸ ὀργανισμὸ τύπου ἱδρύματος μὲ ἐπίτιμη ἐπιτροπὴ προσωπικοτήτων παγκοσμίου κύρους ἀπὸ τὸν ἐπιστημονικό, καλλιτεχνικό, ἐκκλησιαστικὸ χῶρο καὶ μὲ διοικοῦσα ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἐγνωσμένου κύρους πρόσωπα μὲ ἐθελοντικὴ προσφορὰ καὶ δράση.

ε. Ὁ φορέας αὐτὸς νὰ ἔρχεται σὲ ἐπικοινωνία μὲ ὅλες τὶς ἑλληνικὲς πρεσβεῖες, τὰ προξενεῖα, τὶς ἐνορίες, τοὺς φορεῖς ὁμογενῶν, τὰ προεδρεῖα τῶν ἑλληνοφώνων καὶ τῶν φιλελλήνων πρὸς προώθηση τοῦ κοινοῦ σκοποῦ.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι οἱ προτάσεις μας αὐτὲς θὰ γίνουν ἀποδεκτὲς ἀπὸ τοὺς ἁρμοδίους τιθέμεθα στὴν ὑπηρεσία ὅλων γιὰ ὁποιαδήποτε πληροφορία καὶ διευκρίνιση.

Ἀθῶος ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης

Ἄδικες καὶ συκοφαντικὲς ἦσαν οἱ κατηγορίες ἐναντίον τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης διὰ δῆθεν παράνομον χρηματισμόν του, ὥστε νὰ ἐπιτρέψῃ εἰς τὴν ἑταιρείαν «Ἀττικὸ Μετρὸ» νὰ ἐγκαταστήσῃ εἰς τὸ Παπάφειον Ἵδρυμα ἐργοτάξιον. Οἱ ἔλεγχοι κατέδειξαν ὅτι ὅλα ἔγιναν νομίμως. Ὅπως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Μακεδονία» τῆς 15ης Ἰουλίου 2015:

«Στὸ ἀρχεῖο ἔθεσε ὁ εἰσαγγελέας ἐγκλημάτων διαφθορᾶς Θεσσαλονίκης Ἀργύρης Δημόπουλος τὴν καταγγελία, ποὺ ἔγινε σὲ βάρος τῆς Ἀττικὸ Μετρὸ Α.Ε. καὶ τὸν Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Ἄνθιμο γιὰ τὴν κατάληψη τῆς ἔκτασης στὸ Παπάφειο Ἵδρυμα, προκειμένου νὰ ἀναπτυχθεῖ τὸ ἐργοτάξιο τοῦ μετρό. Εἰδικότερα, καταγγελία ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἀττικὸ Μετρὸ ἔκοψε 25 δέντρα ποὺ βρίσκονταν στὸν αὔλειο χῶρο τοῦ ἱδρύματος χωρὶς νὰ ἔχει τὴν ἀπαιτούμενη ἄδεια, ὅτι ὁ διοικητὴς καὶ ὑποδιοικητὴς τοῦ ἀστυνομικοῦ τμήματος Τούμπας δὲν ἔλεγξαν τὴν περίπτωση καὶ ὅτι ὁ Μητροπολίτης, ὡς πρόεδρος τοῦ Παπαφείου, ἔλαβε ἕνα σημαντικὸ ποσὸ ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματος, γιὰ νὰ ἀφήσει τὴν ἑταιρεία νὰ ἐγκαταστήσει παράνομα τὸ ἐργοτάξιο. Μὲ βάση τὴν καταγγελία, διενεργήθηκε προκαταρκτικὴ ἐξέταση ἀπὸ τὸ ΣΔΟΕ, μὲ τὴν ὁποία διαπιστώθηκε ὅτι ὅλες οἱ ἐνέργειες ἔγιναν νόμιμα, ἐνῶ δὲν κατατέθηκε κανένα ποσὸ ὑπὲρ τοῦ ἱδρύματος».

Ἡ «Ἀποστολὴ» τῆς Ἱ. Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν πλησίον τῶν ἀπόρων καὶ «ἀκριτῶν»

Ἕως τὴν 5ην Αὐγούστου 2015 δὰ πραγματοποιοῦνται ἐγγραφὲς εἰς τὰ ἐπισιτιστικὰ προγράμματα. Παράλληλα, διὰ τοῦ προγράμματος «Κοντὰ στοὺς Ἀκρίτες», ἡ δρᾶσις στηρίξεως ἀπόρων ἐπεκτείνεται εἰς συνοριακὰ μέρη τῆς Ἑλλάδος. Συμφώνως πρὸς τὴν «Δημοκρατία» τῆς 22ας Ἰουλίου 2015:

«Ἡ Ἱ. Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν, μέσῳ τῆς ΜΚΟ «Ἀποστολή», ξεκίνησε τὶς ἐγγραφὲς ὅσων ἐπιθυμοῦν νὰ ἐνταχθοῦν στὸ εὐρωπαϊκὸ πρόγραμμα Ἐπισιτιστικὴ καὶ Βασικὴ Ὑλικὴ Συνδρομὴ τοῦ Ταμείου Εὐρωπαϊκῆς Βοήθειας γιὰ τοὺς Ἀπόρους (ΤΕΒΑ), συνεχίζοντας ἐνεργ

Ἀπαγόρευσις εἰς τὴν χρῆσιν τῶν μετρητῶν. Νομικαὶ πτυχαὶ μιᾶς μεγάλης ἀπειλῆς διὰ τὰς δημοκρατικάς ἐλευθερίας καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα

*Τοῦ **Ἀριστοτέλους Γ. Κατράνη**, Μ.Δ. Δικηγόρου Ἀθηνῶν*

(1ον)

Σεβάσμιοι Πατέρες, Ἀξιότιμοι κυρίες καὶ κύριοι,

«Διεθνὴς Πόλεμος ἐνάντια στὰ Μετρητά»: Σὲ αὐτὴ τὴ φράση, τὴν ὁποία δανείζομαι ἀπὸ τὸν τίτλο ἑνὸς ἄρθρου τοῦ Joseph Salerno Ἀντιπροέδρου τοῦ ἀμερικανικοῦ Οἰκονομικοῦ Ἰνστιτούτου Mises, θὰ μποροῦσε νὰ συνοψιστεῖ ἡ κίνηση, σὲ παγκόσμια κλίμακα μὲ τὴν ὁποία ἐπιχειρεῖται μεθοδικά, ἡ μετάβαση σὲ μία οἰκονομία χωρὶς μετρητά.

Εἶναι πράγματι ἀλήθεια, ὅτι στὶς χῶρες τοῦ Δυτικοῦ Κόσμου ἡ χρήση τοῦ πλαστικοῦ χρήματος ἔχει ἐπιβληθεῖ μὲ τὴ δύναμη τῆς συνήθειας. Σὲ ὅσες χῶρες ὅμως ἀντιστέκονται σὲ αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη, υἱοθετοῦνται ἕνα σωρὸ προσχηματικὰ ἐπιχειρήματα, γιὰ νὰ πεισθοῦν οἱ κοινωνίες σὲ μία οἰκειοθελῆ μετάβαση στὸ νέο οἰκονομικὸ μοντέλο. Τέτοια ἐπιχειρήματα ἀναφέρθηκαν σὲ προηγούμενες τοποθετήσεις.

Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι, ὅπου δὲν τύπτει λόγος, πίπτει ράβδος. Στὶς χῶρες ποὺ δὲν ὑπάρχει οἰκειοθελὴς προσχώρηση στὴν ἀχρήματη οἰκονομία, ἡ χρήση τοῦ πλαστικοῦ χρήματος ἐπιβάλλεται μὲ τὸν ἄμεσο ἢ τὸν ἔμμεσο ἐξαναγκασμό. Ἐλπίζω νὰ μὴ εἶναι τέτοια καὶ ἡ περίπτωση τῆς Ἑλλάδας, ἰδίως αὐτὲς τὶς κρίσιμες ὧρες ποὺ βρίσκεται στὸ τραπέζι τῆς συζήτησης ὁ τρόπος λειτουργίας τῶν τραπεζῶν τὶς ἑπόμενες ἡμέρες.

Θὰ προβῶ στὴν τολμηρὴ ἐκτίμηση, ὅτι ἡ οἰκονομικὴ κρίση στὴν Ἑλλάδα καὶ στὸν Εὐρωπαϊκὸ Νότο, χρησιμοποιεῖται πρῶτα καὶ κύρια ὡς μέσο ἢ ὡς ἀφετηρία γιὰ τὴν ἐπιβολὴ τῆς ἀχρήματης οἰκονομίας καὶ δευτερευόντως γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ὅλων τῶν ἄλλων «μεταρρυθμίσεων» ποὺ ἀκοῦμε στὰ δελτία τῶν Εἰδήσεων. Εὔχομαι δέ, οἱ τελευταῖες ἐξελίξεις, τῆς χρηματοπιστωτικῆς ἀσφυξίας, τοῦ φόβου γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ἐλέγχων στὴ διακίνηση κεφαλαίων καὶ στὶς τραπεζικὲς ἀναλήψεις, νὰ μὴ ἀποτελέσουν τὸ ὄχημα ἑνὸς «δικαίου τῆς ἀνάγκης» γιὰ τὴν ἐπιβολὴ στὴν ἑλληνικὴ κοινωνία –ποὺ ἀκόμα ἀνθίσταται- τῆς ἀχρήματης οἰκονομίας. Φοβοῦμαι ὅμως, ὅτι ὅλα ὅσα βιώνουμε τὰ τελευταῖα χρόνια ἀλλὰ καὶ τὶς τελευταῖες ἡμέρες περιστρέφονται γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ διακύβευμα:

Τὴν ἀνατροπὴ τῶν καθιερωμένων –μακραίωνων- συναλλακτικῶν πρακτικῶν ὑπὲρ ἑνὸς ἀπόλυτα συγκεντρωτικοῦ καὶ αὐταρχικοῦ οἰκονομικοῦ μοντέλου.

Ἐπιτρέψτε μου νὰ παραθέσω ὁρισμένες ἐνδείξεις ποὺ ἐνισχύουν αὐτὴ τὴν ἐκτίμηση:

Ἀπὸ τὰ πρῶτα μέτρα ποὺ ἔλαβε ἡ Κυβέρνηση Παπανδρέου, πρὶν ἀκόμη ἡ χώρα μας ἐνταχθεῖ στοὺς Μηχανισμοὺς τῶν Μνημονίων, ἦταν ἡ ἀπαγόρευση τῆς χρήσης τῶν μετρητῶν στὴν πώληση ἀγαθῶν ἢ τὴν παροχὴ ὑπηρεσιῶν σὲ ἰδιῶτες, ἀξίας ἄνω τῶν 1.500 εὐρώ. Ὁ σχετικὸς Νόμος 3842, κατατέθηκε τὸ Μάρτιο τοῦ 2010 καὶ ψηφίστηκε ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴ Βουλὴ τὸν ἑπόμενο μήνα. Εἶχαν προηγηθεῖ –ἤδη ἀπὸ τὶς ἀρχὲς τοῦ 2010- δηλώσεις ἐπιφανῶν πολιτικῶν παραγόντων τῆς τότε κυβέρνησης γιὰ τὴν ἀνάγκη «ἀπόσυρσης τῶν μετρητῶν».

Ἐμεῖς ἀπὸ τὴν πλευρά μας, ἕνας ἀξιόλογος συνάδελφος ὁ Χρῆστος Κλειώσης πρόεδρος τοῦ Συματείου τῶν Ἑλλήνων Φορολογουμένων καὶ συντελεστής στὴ διαδικτυακὴ ὁμάδα νέων νομικῶν «ΔΙΚΑΙΟΠΟΛΙΣ» καὶ ὁ ὑποφαινόμενος, ἀποφασίσαμε νὰ προσφύγουμε στὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας κατὰ τῆς ρύθμισης αὐτῆς. Δυστυχῶς ἢ εὐτυχῶς -ἐὰν λάβουμε ὑπόψη μας τὶς μέχρι σήμερα δυσμενεῖς ἀποφάσεις τοῦ ΣτΕ σὲ κυβερνητικὰ μέτρα ἐκείνης τῆς περιόδου- ἡ αἴτησή μας ἀπορρίφθηκε γιὰ τὸν τυπικὸ λόγο ὅτι ἡ ρύθμιση τῆς ἀπαγόρευσης τῶν μετρητῶν προβλεπόταν εὐθέως στὸ νόμο καὶ ὄχι στὴν ἐφαρμοστικὴ Ὑπουργικὴ Ἀπόφαση καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν μποροῦσε νὰ ἀποτελέσει ἀντικείμενο ἐλέγχου ἀπὸ τὸ Συμβούλιο τῆς Ἐπικρατείας. Ἀπὸ τὴν ἀπόφαση αὐτή, κρατᾶμε ἀφενὸς μὲν τὴν ἰσχυρὴ μειοψηφία καὶ τὴν ἀντίθετη ἄποψη τοῦ εἰσηγητῆ δικαστῆ, ἀφετέρου δὲ τὸ γεγονὸς ὅτι ἀπὸ νομικῆς ἀπόψεως ἡ ὑπόθεση δὲν ἐξετάστηκε στὴν οὐσία της καὶ παραμένει γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ ἀνοικτή. Καὶ θὰ μένει ἀνοικτὴ ὅσο ἐκεῖνοι ποὺ μεθοδεύουν τὴν ἀπαγόρευση τῶν μετρητῶν ἀνοίγουν σιγὰ σιγὰ τὰ χαρτιά τους καὶ ἀποκαλύπτουν τὶς πραγματικές τους προθέσεις:

Δυὸ χρόνια ἀργότερα ἀπὸ τὴν ψήφιση τοῦ Νόμου 3842, τὸ Φεβρουάριο τοῦ 2012 εἴκοσι περίπου βουλευτὲς τοῦ τότε κυβερνῶντος κόμματος ζήτησαν τὴν παράταση τῆς θητείας τῆς κυβέρνησης Παπαδήμου γιὰ ἕνα χρόνο, προκειμένου νὰ ληφθοῦν ἔκτακτα μέτρα γιὰ τὴν οἰκονομία. Τὸ πρῶτο νομοθετικὸ μέτρο ποὺ ἔθεσαν ὡς προτεραιότητα γιὰ τὴν παραμονὴ τῆς κυβέρνησης Παπαδήμου, ἦταν ὁ περιορισμὸς τῆς χρήσης τῶν μετρητῶν τουλάχιστον στὸ ποσὸ τῶν 100 εὐρώ.

Ἕνα μήνα ἀργότερα, ἑβδομήντα δυὸ (72) βουλευτὲς τοῦ τότε κυβερνῶντος κόμματος, ἐπανῆλθαν μὲ πρόταση νόμου ζητώντας τὴ μείωση τοῦ ἐπιτρεπτοῦ ὁρίου συναλλαγῶν μὲ μετρητὰ ἀπὸ τὰ 1.500 στὰ 300 εὐρώ. Τελικῶς, οἱ διπλὲς ἐκλογὲς τοῦ 2012 μετέθεσαν τὴ συζήτηση, ἡ ὁποία σποραδικὰ ἐπανερχόταν στὸ προσκήνιο εἴτε μὲ ἐρωτήσεις βουλευτῶν, ποὺ ζητοῦσαν τὴν ὁλοσχερῆ κατάργηση τῶν μετρητῶν εἴτε μὲ διάσπαρτα δημοσιεύματα, στὸν οἰκονομικὸ κυρίως τύπο.

Αὐτὸ τὸ σχέδιο τῶν 72 βουλευτῶν, ἀποτελεῖ τὸ τελευταῖο κείμενο ποὺ ἔχουμε στὰ χέρια μας καὶ εἶναι ἀποκαλυπτικὸ τῶν διαθέσεων τῶν εἰσηγητῶν του:

Γίνεται διαρκῶς ἐπίκληση μίας μελέτης τοῦ Αὐστριακοῦ Καθηγητῆ Dr. Friedrich Schneider «Ἡ Σκιώδης Οἰκονομία στὴ Εὐρώπη», ποὺ συντάχθηκε μὲ τὴ χορηγία τῆς VISA, στὴν ὁποία γίνεται λόγος γιὰ τὴν φοροδιαφυγὴ σὲ μικροποσὰ ὅπως στὰ ταξί, τὰ καθημερινὰ ψώνια, στὸ κομμωτήριο κ.ο.κ. καὶ ἡ ὁποία θὰ παταχθεῖ μὲ τὴ χρήση τῶν καρτῶν. Εἶναι λοιπὸν σαφὲς ὅτι ὁ ἀπώτερος στόχος δὲν εἶναι ἁπλῶς ὁ περιορισμὸς στὴ χρήση τῶν μετρητῶν, ἀλλὰ ἡ ἀντικατάστασή τους μὲ τὶς τραπεζικὲς κάρτες ἀκόμη καὶ γιὰ τὶς πιὸ μικρές μας συναλλαγές.

Τί καθιστᾶ τελικῶς αὐτὸ τὸ ζήτημα τόσο κεντρικὸ, ὥστε νὰ ἔχει χρησιμοποιηθεῖ ὡς βάση γιὰ τὴν παραμονὴ μιᾶς κυβέρνησης, τῆς Κυβέρνησης Παπαδήμου; Τόσο σημαντικὸ ὥστε νὰ ἐπανέρχεται μὲ ἐπιμονὴ καὶ μεθοδικότητα στὸ προσκήνιο, ἐσχάτως δὲ μὲ τὴν ἐξωφρενικὴ πρόταση γιὰ τὴν ἐπιβολὴ ὁρίου 70 εὐρὼ στὶς συναλλαγὲς μὲ μετρητὰ στὰ Νησιά; Γιατί, μὲ τόση ταχύτητα τὴν τελευταία πενταετία, εὐρωπαϊκὲς χῶρες ὅπως τὸ Βέλγιο, ἡ Ἰταλία, ἡ Ἱσπανία, ἡ Γαλλία, ἡ Λιθουανία, ἡ Ρουμανία, ἡ Δανία, ἡ Φιλλανδία προωθοῦν μέτρα ποὺ περιορίζουν καὶ δυσχεραίνουν τὴ χρήση τῶν χαρτονομισμάτων;

Γιὰ νὰ κατανοήσουμε τὴ σημασία τῶν πραγμάτων πρέπει νὰ προχωρήσουμε στὴν οὐσία τῶν νομικῶν ζητημάτων:

Τὰ τραπεζογραμμάτια καὶ τὰ κέρματα σὲ εὐρώ, εἶναι τὰ μόνα τραπεζογραμμάτια ποὺ ἀποτελοῦν νόμιμο χρῆμα μέσα στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση. Αὐτὸ προβλέπεται ρητὰ στὸ ἄρθρο 128 τῆς Συνθήκης γιὰ τὴ Λειτουργία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Ἡ ἴδια ἡ Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα μὲ Σύστασή της περιγράφει τὶς νομικὲς ἰδιότητες τῶν χαρτονομισμάτων καὶ τῶν κερμάτων ὡς ἑξῆς:

«Στὶς περιπτώσεις ποὺ ὑπάρχει ὑποχρέωση πληρωμῆς ἡ ἰδιότητα τῶν τραπεζογραμματίων καὶ κερμάτων σὲ εὐρὼ ὡς νομίμου χρήματος θὰ πρέπει νὰ συνεπάγεται τὰ ἑξῆς:

Πρῶτον. Ὑποχρεωτικὴ Ἀποδοχή. Ἐπὶ ὑποχρεώσεως πληρωμῆς, ὁ δανειστὴς δὲν δύναται νὰ ἀρνηθεῖ τὴν καταβολὴ τραπεζογραμματίων καὶ κερμάτων σὲ εὐρώ, ἐκτὸς ἐὰν τὰ μέρη ἔχουν συμφωνήσει ἄλλα μέσα πληρωμῆς.

Δεύτερον. Ἀποδοχὴ στὴν ὀνομαστικὴ ἀξία. Δηλαδή, δὲν ἐπιτρέπεται ἕνα τραπεζογραμμάτιο τῶν 50 εὐρώ, νὰ ἀποτιμᾶται σὲ ἄλλη ἀξία, χαμηλότερη ἢ ὑψηλότερη κατὰ τὴ διενέργεια τῆς συναλλαγῆς.

Τρίτον καὶ σημαντικότερο θὰ ἔλεγα: Ἐξοφλητικὴ ἐνέργεια. Δηλαδή, ὁ ὀφειλέτης χρηματικῆς ὀφειλῆς, μπορεῖ νὰ ἐξοφλήσει τὴν ὀφειλή του, προσφέροντας στὸν δανειστὴ του τραπεζογραμμάτια ἢ κέρματα σὲ εὐρώ».

Ἀντίστοιχα δικαιώματα προβλέπονται στὴν ἐθνικὴ νομοθεσία καὶ τὸ καταστατικὸ τῆς Τράπεζας τῆς Ἑλλάδος. Ἐπίσης, ρητῶς προβλέπεται στὸ ἄρθρο 452 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικα ὅτι ἡ ἄρνηση ἀποδοχῆς τοῦ νομίσματος τιμωρεῖται μὲ πρόστιμο.

Ὑπάρχει πλούσια νομολογία καὶ πολλὲς ἀποφάσεις τοῦ Ἀρείου Πάγου, ποὺ ἐπικυρώνουν τὴν πρωτοκαθεδρία τῶν μετρητῶν ὡς τοῦ γενικοῦ μέσου ἐξόφλησης τῶν ὀφειλῶν. Διαβάζω ἀπόσπασμα μιᾶς τέτοιας Ἀρεοπαγιτικῆς ἀπόφασης:

«Ἡ ἐνοχὴ [δηλαδὴ ἡ ὑποχρέωση], ἀποσβήνεται μὲ καταβολή, ἡ ὁποία, ἐφόσον τὸ ἀντικείμενο τῆς παροχῆς εἶναι χρηματικὸ ποσό, γίνεται [...] μὲ τὴν παράδοση στὸν δανειστὴ τῆς ὀφειλόμενης ποσότητας τῶν χρημάτων ἀπὸ τὸν κύριο τούτων καὶ μὲ τὴ συμφωνία τῶν δυὸ ὅτι μετατίθεται ἡ κυριότητά τους».

Τί ἀποτυπώνει ἡ παραπάνω ἀπόφαση:

Τὴν μακραίωνη συνήθεια τῶν ἀνθρώπων, νὰ συναλλάσσονται «χέρι μὲ χέρι» παραδίδοντας ὁ πωλητὴς τὴν κυριότητα τοῦ προϊόντος στὸν ἀγοραστὴ καὶ ὁ ἀγοραστὴς τὴν κυριότητα τοῦ χρηματικοῦ ἀντιτίμου στὸν πωλητή. Ἔτσι ἐκκαθαρίζονται οἱ συναλλαγὲς ἀμέσως καὶ διασφαλίζεται ἡ κοινωνικὴ εἰρήνη.

Στὸ ἰδιωτικὸ δίκαιο, οἱ συναλλαγὲς αὐτὲς ἀναφέρονται συνήθως ὡς «Συμβάσεις Ἀπόλυτα Ἀκριβόχρονης Ἐκπλήρωσης».

Μποροῦν οἱ συναλλαγὲς μὲ πλαστικὸ χρῆμα νὰ ὑποκαταστήσουν αὐτὴ τὴν ἐξοφλητικὴ λειτουργία τοῦ πραγματικοῦ χρήματος – ἰδίως στὶς συμβάσεις ποὺ προαναφέραμε; Τὴν ἀπάντηση δίνει ἀπόφαση ἑνὸς ἄλλου ἑλληνικοῦ δικαστηρίου:

«Πληρωμὴ ἢ ἔμβασμα ἀπὸ τὸν ὀφειλέτη σὲ τράπεζα ὅπου ἔχει λογαριασμὸ ὁ δανειστής, μὲ καταχώρηση τοῦ ποσοῦ στὸ λογαριασμό του δὲν ἀποτελεῖ καταβολὴ [ἀλλὰ δόση ἀντὶ καταβολῆς –δηλαδὴ δὲν ἐπιφέρει ἐξόφληση], ἐκτὸς ἐὰν εἶναι σύμφωνος ὡς πρὸς τὸν τρόπο αὐτὸ καταβολῆς καὶ ὁ δανειστής, γιατί μπορεῖ νὰ μὴ ἔχει συμφέρον νὰ γίνει ἡ κατάθεση τοῦ ὀφειλομένου ποσοῦ στὸν τραπεζικὸ λογαριασμό του, (παραδείγματος χάριν κίνδυνος νὰ προβεῖ ἡ τράπεζα σὲ συμψηφισμὸ μὲ δικές της ἀπαιτήσεις κατὰ τοῦ δανειστή, οἰκονομικὲς δυσχέρειες τῆς τράπεζας κ.λπ)».

Ἂς σταθοῦμε λίγο στὰ σημεῖα τοῦ σκεπτικοῦ τῆς ἀπόφασης αὐτῆς:

Πρῶτον, μὲ τὴν ὑποχρεωτικὴ διαμεσολάβηση τῶν τραπεζῶν στὶς συναλλαγὲς μεταξὺ τῶν ἰδιωτῶν, ποὺ θὰ ἐπέλθει μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῆς χρήσης τῶν μετρητῶν, οἱ Τράπεζες ἀποκτοῦν ἕνα προκλητικὸ προνόμιο στὴν ἱκανοποίηση τῶν δικῶν τους ἀπαιτήσεων καὶ προτεραιότητα ἔναντι τῶν ὑπολοίπων δανειστῶν.

Γιὰ παράδειγμα, ἂς ὑποθέσουμε ὅτι πρόκειται νὰ εἰσπράξω μία ἀμοιβὴ γιὰ τὴν παροχὴ νομικῶν ὑπηρεσιῶν, προκειμένου ἐν συνεχείᾳ νὰ πληρώσω τὶς ὀφειλές μου πρὸς τὴν ἐφορία, ἢ πρὸς τὰ ἀσφαλιστικά μου ταμεῖα γιὰ τὴν κάλυψη τῶν ἀναγκῶν ἰατροφαρμακευτικῆς μου περίθαλψης. Ἐνῶ μέχρι σήμερα, εἶχα τὴν εὐχέρεια νὰ ἐπιλέξω τὴ σειρὰ ἐξυπηρέτησης τῶν ὀφειλῶν μου, αὐτή μου ἡ εὐχέρεια χάνεται μέσα ἀπὸ τὴν ὑποχρεωτικὴ διαμεσολάβηση τῶν τραπεζῶν.

Οἱ ἀπαιτήσεις τῶν Τραπεζῶν μπαίνουν πάνω ἀπὸ τὸ ταμειακὸ συμφέρον τοῦ κράτους καὶ πρωτίστως πάνω ἀπὸ τὶς ζωτικὲς προτεραιότητες τοῦ προσώπου, νὰ ἔχει περίθαλψη καὶ νὰ μὴ διώκεται ποινικὰ γιὰ ὀφειλὲς πρὸς τὴν ἐφορία ἢ πρὸς τὰ ἀσφαλιστικὰ ταμεῖα. Ἔχει μάλιστα κριθεῖ νομολογιακὰ ὅτι τὸ δικαίωμα τῶν τραπεζῶν νὰ συμψηφίζουν ἀπαιτήσεις τους πρὸς τὶς ὑποχρεώσεις τους πρὸς τοὺς καταθέτες, δὲν συνιστᾶ παραβίαση τοῦ τραπεζικοῦ ἀπορρήτου τῶν καταθέσεων. Συνεπῶς εἶναι νόμιμος ὁ συμψηφισμός.

Δεύτερον, μπορεῖ οἱ συναλλασσόμενοι νὰ μὴ ἔχουν συμφέρον νὰ χρησιμοποιήσουν τὸ τραπεζικὸ σύστημα, λόγῳ τῆς ἔλλειψης ἐμπιστοσύνης στὴ φερεγγυότητα τῶν τραπεζῶν.

Αὐτὸς ὁ ἰσχυρισμὸς ποὺ φάνταζε ἀκραῖος στὴν ἐποχὴ τῶν παχιῶν ἀγελάδων, σήμερα ἀποτελεῖ σχεδὸν κοινὸ τόπο.

Στὶς περισσότερες τῶν καθημερινῶν συναλλαγῶν, ὁ καταναλωτὴς παίρνει τὸ ἀγαθὸ στὰ χέρια του τὴν ὥρα τῆς ἀγορᾶς. Ἐὰν χρησιμοποιήσει μετρητά, ἡ ἀγοραπωλησία ὁλοκληρώνεται ἐκείνη τὴ στιγμὴ μὲ ἀπόσβεση τῶν ἐκατέρωθεν ὑποχρεώσεων. Ἐὰν χρησιμοποιηθεῖ ὅμως πιστωτικὴ ἢ χρεωστικὴ κάρτα ὑπάρχει ὁ κίνδυνος σὲ κάποιο σημεῖο τῆς διαδρομῆς τοῦ χρήματος, ἰδίως ἐὰν οἱ λογαριασμοὶ τῶν συναλλασσομένων τηροῦνται σὲ διαφορετικὲς τράπεζες, νὰ προκύψει ἀδυναμία ἐκτέλεσης τῆς πληρωμῆς. Ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ἐὰν πιστωθεῖ ὁ λογαριασμὸς τοῦ πωλητῆ, ὁ τελευταῖος θὰ ἔχει τὸν κίνδυνο μέχρις ὅτου προβεῖ σὲ ἀνάληψη, ἡ τράπεζά του νὰ βρεθεῖ σὲ ἀδυναμία πληρωμῆς.

Γιὰ ὅλους αὐτοὺς τοὺς προφανεῖς σήμερα λόγους, τὰ ἑλληνικὰ δικαστήρια –θέτουν ὡς προϋπόθεση γιὰ τὴ χρήση τοῦ τραπεζικοῦ συστήματος στὴν ἐκπλήρωση τῶν χρηματικῶν ὑποχρεώσεων, τὴ συμφωνία μεταξὺ τῶν συναλλασσομένων. Μὲ τὴν ἀπαγόρευση τῆς χρήσης τῶν μετρητῶν, ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ συμφωνία ὡς θεμέλιο τῶν ἰδιωτικῶν συναλλαγῶν, ἀντικαθίστανται ἀπὸ τὸν καταναγκασμό.

Αὐτὸ ποὺ ἀποδεικνύεται μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, εἶναι ὅτι δὲν μπορεῖ τὸ λογιστικὸ χρῆμα τῶν τραπεζῶν νὰ ἐπιτελέσει τὸ ρόλο τοῦ νομίμου χρήματος, διότι δὲν μπορεῖ νὰ συγκεντρώσει τὶς νομικὲς ἐγγυήσεις, ποὺ ἔχουν τὰ χαρτονομίσματα καὶ τὰ κέρματα.

Σύμφωνα μὲ τὴν κείμενη νομοθεσία (ἐθνικὴ καὶ εὐρωπαϊκή) ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐμφανίσω τὰ τραπεζογραμμάτια ποὺ διαθέτω στὴν Κεντρικὴ Τράπεζα καὶ νὰ ζητήσω τὴν ἀντικατάστασή τους μὲ τραπεζογραμμάτια ἴσης ἀξίας. Ὑπάρχει γιὰ τὸ κάθε χαρτονόμισμα ποὺ κρατῶ στὰ χέρια μου, μία ὑποχρέωση τῆς Κεντρικῆς Τράπεζας ποὺ εἶναι βέβαιη καὶ ἐκκαθαρισμένη. Τὸ μοναδικὸ οἰκονομικὸ ρίσκο σὲ αὐτὴ τὴν ὑποχρέωση εἶναι ἡ μᾶλλον ἀπίθανη περίπτωση στὴν ὁποία μία Κεντρικὴ Τράπεζα δὲ θὰ μπορεῖ νὰ καλύψει τὸ κόστος ἐκτύπωσης νέου χαρτονομίσματος.

Εἰδικὰ γιὰ τὸ εὐρώ, ὑπάρχουν νομικὲς ρυθμίσεις ποὺ ὑποχρεώνουν κάθε κεντρικὴ τράπεζα τῆς εὐρωζώνης νὰ ἀποδέχεται τὰ τραπεζογραμμάτια ποὺ ἐκδίδονται ἀπὸ τὴν Εὐρωπαϊκὴ Κεντρικὴ Τράπεζα καὶ τὶς ὑπόλοιπες Ἐθνικὲς Κεντρικὲς Τράπεζες τῆς ζώνης τοῦ εὐρώ.

**Εἰσήγησις εἰς τὴν ἡμερίδα μὲ θέμα: «Κοινωνία χωρὶς μετρητά: Προοπτικὴ ἢ Ἐφιάλτης»;*

Ἀνάχωμα εἰς τόν Τζιχαντισμόν

*Τοῦ **Βασιλείου Χ. Στεργιούλη**, Θεολόγου*

Μὲ τὸν ὅρο τζιχαντισμὸς νοεῖται τὸ ἰσλαμικὸ κίνημα τοῦ τζιχάντ. Τοῦ ἱεροῦ πολέμου τῶν μουσουλμάνων ἐναντίον τῶν μὴ μουσουλμάνων, γιὰ νὰ τοὺς ἐξισλαμίσουν.

Τὸ κοράνιο, τὸ ἱερὸ βιβλίο τοῦ ἰσλάμ, ὁρίζει πὼς οἱ ἀλλόθρησκοι πρέπει νὰ ἐξισλαμιστοῦν ἢ νὰ θανατωθοῦν. Εἶναι ἀποκλειστικό. Δὲν γνωρίζει ἀνοχή.

Ἔτσι ἐπικράτησε ὁ μουσουλμανισμός. Κατ' αὐτὸ τὸν τρόπο διαδόθηκε. Μὲ τὴν ὡμὴ βία καὶ τὸ σπαθί. Αὐτὸ εἶναι τὸ κλειδί, ποὺ ἀνοίγει τὴ θύρα τοῦ παραδείσου. Γι' αὐτὸ ὁ Μωάμεθ χαρακτηρίσθηκε δικτάτορας. Ἐπέβαλε τὴ θρησκεία του στὸν κόσμο μὲ τὸν λεγόμενο «ἱερὸ» πόλεμο, σὲ ἀντίθεση μὲ τὸ Χριστιανισμό, ποὺ διαδόθηκε μὲ τὴν ἀγάπη. Θυσιαζόμενος καὶ ὄχι θυσιάζοντας.

Σήμερα ὁ «ἱερὸς» πόλεμος τῶν μουσουλμάνων δὲν στρέφεται μόνο κατὰ τῶν ἀλλοθρήσκων, ἀλλὰ καὶ «ἐναντίον τῶν διεφθαρμένων μουσουλμάνων, ποὺ ἔχουν ἐπηρεαστεῖ ἀπὸ τὴ δυτικὴ κουλτούρα καὶ ζοῦν κατὰ τὰ δυτικὰ πρότυπα».

Τὸ σύγχρονο κίνημα τζιχαντισμοῦ, ποὺ ἀποβλέπει στὴν παγκόσμια κυριαρχία τοῦ ἰσλάμ, ἔχει τὴν ἀφετηρία του στὸ 2010. Τότε, ποὺ ἕνας Τυνήσιος ἔμπορος αὐτοπυροπολήθηκε, διαμαρτυρόμενος γιὰ τὴν τιμὴ τοῦ ψωμιοῦ στὴ χώρα του. Αὐτὸ ἦταν ἀφορμὴ νὰ ἐξεγερθοῦν οἱ λαοὶ τῆς βόρειας Ἀφρικῆς ἐναντίον τῶν δικτατορικῶν καθεστώτων τους. Ὀνομάσθηκε «Ἀραβικὴ Ἄνοιξη», ἐπειδὴ θεωρήθηκε σὲ Εὐρώπη καὶ Ἀμερικὴ ὅτι φέρει τὴν ἀλλαγὴ τοῦ πολιτικοῦ σκηνικοῦ στὴν περιοχὴ καὶ ἐξυπηρετεῖ τὴν ἐπικράτηση νέων, προοδευτικῶν πολιτικῶν. Ἡ κατάληξη ὅμως ἦταν ἀτέλειωτος βαρὺς χειμῶνας. Γιατί ὀδήγησε στὴ δημιουργία ἰσλαμικοῦ κράτους, ποὺ στοχεύει στὴν παγκόσμια κυριαρχία.

Συγκεκριμμένως οἱ τζιχαντιστές, ποὺ δραστηριοποιοῦνταν ἀπὸ τὸ 2011 στὸ Ἰρὰκ ἐνώθηκαν μὲ τὶς ἰσλαμικὲς ὁμάδες τῆς Συρίας καὶ σχημάτισαν στὶς περιοχὲς τοῦ Ἰρὰκ καὶ τῆς Συρίας ποὺ ἐλέγχουν, τὸ ἰσλαμικὸ κράτος τοῦ Ἰρὰκ-Συρίας ἢ τοῦ Λεβάντε, ΙΚΙΣ. Καὶ τὸν Ἰούνιο τοῦ 2014 ἀνακήρυξαν τὴν ἐπανίδρυση τοῦ Χαλιφάτου. Τοῦ παλιοῦ θρησκευτικὸ-πολιτικοῦ μουσουλμανικοῦ κράτους (τῶν ἕξι πρώτων αἰώνων ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ Μωάμεθ), τὸ ὁποῖο περιλάμβανε (τότε) ὅλα τὰ κράτη καὶ τοὺς λαοὺς ποὺ ἦταν ὑπὸ τὴν κυριαρχία τους. Μὲ τὴν ἐπανίδρυση δὲ τοῦ χαλιφάτου (τὸ 2014), ἀνακήρυξαν χαλίφη, δηλαδὴ ἀνώτατο θρησκευτικὸ καὶ πολιτικὸ ἀρχηγό τους, τὸν Ἀμποῦ Μπάκρ-ἀλ-Μπαγκνταί, ποὺ ὀνομάστηκε: Χαλίφης Ἰμπραήμ. Οἱ σύγχρονοι τζιχαντιστὲς κάλεσαν ὅλους τοὺς ἰσλαμιστὲς στὸν κόσμο νὰ ἑνωθοῦν μαζί τους, γιὰ νὰ κυριαρχήσει παγκοσμίως ὁ ἰσλαμισμός. Ἂν ποτὲ ἐπικρατήσουν τὰ σχέδιά τους, ἀλλοίμονο στὴν ἀνθρωπότητα. Τὰ πρῶτα δείγματα τῆς θηριωδίας, τὰ ὁποῖα ἤλθαν στὴ δημοσιότητα ἀπὸ τὸ διαδίκτυο καὶ τὶς τηλεοράσεις, προκάλεσαν ἔντονη ἀπέχθεια καὶ ἀποτροπιασμό.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰσλάμ. Ὑπόσχεται στοὺς πιστούς του ὅτι ὅσο περισσότερους «ἀπίστους» ἐξισλαμίσουν ἢ σκοτώσουν, τόσο περισσότερα ὑλικὰ ἀγαθὰ θὰ ἀπολαύσουν στὸν παράδεισο. Ὠθεῖ τοὺς πιστούς του στὴ θηριωδία. Παράδειγμα ἡ ἀπανθρωπιὰ τοῦ ἀγιατολὰχ Χομεϊνί. Ὑποχρέωνε τὰ θύματά του νὰ πληρώνουν τὶς σφαῖρες, μὲ τὶς ὁποῖες θὰ ἐκτελοῦνταν!

Στόχος τοῦ Ἰσλὰμ εἶναι ἡ κυριαρχία του. Εἶναι γνωστὴ ἡ ἔκφραση τοῦ Τουργκοὺτ Ὀζάλ, ὅταν ἄρχισαν οἱ διαπραγματεύσεις γιὰ τὴν ἔνταξη τῆς Τουρκίας στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη: «Τώρα ποὺ θὰ μποῦμε στὴν Εὐρώπη, θὰ τὴν ἐξισλαμίσουμε». Ἀνάλογη ἔκφραση χρησιμοποίησε καὶ γιὰ τὸν ἐξισλαμισμὸ τῆς χώρας μας, ποὺ θὰ ἐπέλθει μὲ τὴν ἔνταξη τῆς Τουρκίας στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη. Αὐτὸς εἶναι ὁ διακαὴς πόθος τοῦ Ἰσλάμ. Δὲν πέτυχε παλιά, γιατί ὑπῆρχε τὸ Ἑλληνορθόδοξο Βυζάντιο. Αὐτὸ ἔφραζε τὴν εἴσοδό του στὴν Εὐρώπη.

Ἀπύθμενο μῖσος ἐκδηλώνουν οἱ τζιχαντιστὲς κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ὅπως εἶπε ὁ πρόεδρος τῶν Ἑλληνορθοδόξων τοῦ Λιβάνου Δημήτριος Ἔλ Χούρι στὴν ὁμιλία του στὸ Πολεμικὸ Μουσεῖο Ἀθηνῶν τὸν περασμένο Σεπτέμβριο: «Κόβονται κεφάλια καὶ στὴ συνέχεια παίζεται ποδόσφαιρο μὲ αὐτά, ἄνδρες σταυρώνονται, ἐπειδὴ ἀρνήθηκαν ν' ἀπαρνηθοῦν τὸ Χριστό. Ἐκκλησίες καίγονται, σπίτια καταστρέφονται, κοιμητήρια βεβηλώνονται, μέλη ἀκρωτηριάζονται, σταυροὶ ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες. Μοναχὲς καὶ ἐπίσκοποι ἀπάγονται…».

Ὅλα αὐτὰ τὰ δεινὰ ἀναγκάζουν τοὺς χριστιανοὺς νὰ ἐγκαταλείπουν τὴ χώρα τους. Νὰ ἐκπατρίζονται. Ἔτσι πετυχαίνει τὸ πογκρὸμ τῶν τζιχαντιστῶν κατὰ τῶν χριστιανῶν. Ἡ ἐξαφάνιση τοῦ χριστιανικοῦ στοιχείου ἀπὸ τὴν κοιτίδα του. Ἡ ἐκδίωξή του ἀπὸ τὶς πατρογονικὲς ἑστίες του.

Δὲν συγκρίνεται μὲ κανένα ἄλλο ὁ φανατισμὸς τῶν τζιχαντιστῶν. Γιατί δὲν προέρχεται ἀπὸ λανθασμένη τοποθέτηση ἔναντι τῶν ἀντιπάλων, ἀλλὰ ἐπιβάλλεται ὡς καθῆκον. Καὶ μάλιστα ὡς ἱερό. Ὡς ἐντολὴ καὶ ἔργο Θεοῦ.

Εὔλογο τίθεται, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτά, τὸ

Μᾶς κατήντησαν ζητιάνους

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

αἱρέσεις, λαὸς πνευματικά ἀδιάφορος, Διοικοῦσα Ἐκκλησία ἀπαθής (ἐκτὸς ἐξαιρέσεως). Ποῦ εἶναι οἱ μεγάλοι εὐεργέτες; Σήμερα κοιτοῦν πῶς θὰ κλέψουν λαὸς καὶ ἄρχοντες, ἐνῷ ἂν ἐμιμοῦντο τοὺς παλαιοὺς εὐεργέτες, ὄχι μόνο δὲν θὰ ἔβγαζαν τὰ χρήματα κρυφὰ στὸ ἐξωτερικό, ἀλλὰ θὰ τὰ ἐπέστρεφαν στὴν πατρίδα μας καὶ θὰ ἦταν μία λύτρωση. Ἀλλὰ ὄχι μόνο δὲν τὰ φέρνουν, ἀλλὰ καὶ προσπαθοῦν νὰ τὰ αὐξήσουν ἐπιμελῶς.

Ἡ παιδεία ἄθρησκη καὶ χωρὶς ἰδεώδη. Τό σχολεῖο σὲ κατάσταση παρακμῆς. Χωρὶς ἐκκλησιασμό, χωρὶς κατηχητικό, χωρὶς ἐξομολόγηση, χωρὶς τὴν ἑλληνική μας γλώσσα, ποὺ μᾶς κληροδότησαν τόσα χρόνια οἱ ἀρχαῖοι μας πρόγονοι, διαστρεβλωμένη ἱστορία μὲ ὑπόπτους προσανατολισμούς· νέκρα πνευματική, πλήρης ἀσυδοσία.

Ὅλοι στηρίζουμε τὶς ἐλπίδες μας στὴν Εὐρώπη ἁπλῶς, γιὰ νὰ καλοπερνᾶμε καὶ δὲν καταφεύγουμε στὸν Κύριό μας Ἰησοῦ Χριστό, στὴν Παναγία μας, στοὺς Ἁγίους μας, ὅπως κάποτε ἐνεργοῦσε ὁ πιστὸς ἑλληνικὸς λαός.

Ἀλλὰ ποῦ ἡ πίστη; Οἱ παπποῦδες μας σὲ περίοδο ξηρασίας, κατέφευγαν στὴν δύναμη τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκαμαν λιτανεῖες, γιὰ νὰ βρέξῃ. Ἦταν τόση ἡ πίστη τους, ὥστε ἔπαιρναν μαζί τους καὶ τὶς ὀμπρέλλες σίγουροι ὅτι θὰ βρέξῃ. Καὶ πράγματι προτοῦ ἐπιστρέψουν στὰ σπίτια τους, ἡ βροχὴ εἶχε ἤδη ἀρχίσει.

Δυστυχῶς καταφεύγουμε στοὺς «φίλους» μας τοὺς Εὐρωπαίους, ποὺ ἡ ἱστορία μᾶς διδάσκει ὅτι ποτὲ δὲν ἦσαν φίλοι μας. Ἡ ἐποχὴ θυμίζει τὴν περίοδο τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας μὲ τὰ τραγικὰ ἐπακόλουθα. Μᾶς ἔδειξαν ἀρκετὰ σημεῖα «εὐγένειας καὶ καλῆς συμπεριφορᾶς» στοὺς πολέμους κατὰ τῆς Ἑλλάδος - Κύπρου, ὅπου ἔδειξαν τὴν ἀπανθρωπιά τους στὸ μεγαλύτερο σημεῖο.

Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος

Ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς λέγει: «Ἡ Εὐρώπη ἔχει χρεωκοπήσει πλέον. Ὅλα τὰ κράτη της εἶναι αἱρετικὰ (πλὴν τῆς Ἑλλάδος). Πίστεψαν στὸ δόγμα τοῦ ἀλαθήτου, ποὺ εἶναι τὸ κορύφωμα τοῦ μηδενισμοῦ. Κάθε εὐρωπαϊκὸς οὐμανισμὸς στὴν πραγματικότητα ζῆ, ἀκολουθεῖ καὶ ἐπιμόνως ὁμολογεῖ τὸ δόγμα τοῦ ἀλαθήτου. Ὅλος ὁ οὐμανισμὸς τοῦ Εὐρωπαίου ἀνθρώπου δὲν εἶναι τίποτα ἄλλο παρὰ μία ἀδιάκοπος ἐπανάστασις κατὰ τοῦ θεανθρώπου Χριστοῦ. Θεμέλιο παντὸς οὐμανισμοῦ εἶναι ἡ ὑψηλοφροσύνη, ἡ πίστις εἰς τὸν λόγον τοῦ ἀνθρώπου, εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν λογικήν του. Ἡ ὑψηλοφροσύνη μετέτρεψεν εἰς διάβολον ἀκόμη καὶ τὸν ἀκτινοβολοῦντα Ἑωσφόρον. Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος λέγει: «μέτρον πάντων ἄνθρωπος», δηλ. ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ μέτρον ὅλων τῶν ὄντων καὶ πραγμάτων. Δηλαδὴ σφυρηλάτησε γιὰ τὸν ἑαυτόν του μία ὑπέρτατη θεότητα, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευσεν ὡς ὑψίστη ἀξία καὶ τὸ ὕψιστον κριτήριον πάντων.

Στὴν πραγματικότητα ματαιοπονοῦσε: Κατώπτριζε κάτοπτρον ἐν κατόπτρῳ. Στὴν οὐσία ὅμως «οὐδὲν ἐμαυτῷ σύνοιδα» (Α΄ Κορ. δ. 4). Τίποτα δὲν γνωρίζω διὰ τὸν ἑαυτόν μου. Δὲν γνωρίζω οὔτε τί εἶναι ὁ ἄνθρωπος, οὔτε τί εἶναι ὁ Θεός, οὔτε τί εἶναι ὁ θάνατος, οὔτε τί εἶναι ἡ ζωή.

Καρπὸς τῆς δραστηριότητός του ἦτο νὰ ὑφανθῇ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ἕν σῶμα: τὸ σῶμα τοῦ θανάτου. Καὶ τί κρύπτεται μέσα εἰς αὐτὸ τὸ σῶμα τοῦ θανάτου; Δυσωδία, σῆψις, σκώληκας. «Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος. Τίς με ρύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;» (Ρωμ. 7.24).

Ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ ἀνθρωπισμοί, ἀπὸ τοῦ πλέον πρωτογόνου μέχρι τοῦ πλέον λεπτοῦ, ἀπὸ τοῦ φετιχιστικοῦ μέχρι τοῦ παπικοῦ, βασίζονται ἐπὶ τῆς πίστεως εἰς τὸν ἄνθρωπον, ὅπως εἶναι αὐτὸς μέσα εἰς τὴν δεδομένην ψυχοφυσικὴν του ἐμπειρικὴν κατάστασιν καὶ ἱστορικότητα.

Πράγματι, ὅλη ἡ οὐσία τοῦ κάθε οὐμανισμοῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος = homo. Συνοψιζόμενος εἰς τὴν ὀντολογίαν του κάθε οὐμανισμὸς δὲν εἶναι ἄλλο τι παρὰ χομινισμὸς (homo-hominis). Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἀνωτάτη ἀξία, ἡ πάναξια . Ὁ ἄνθρωπος εἶναι τὸ ὕψιστον κριτήριον, τὸ παγκριτήριον, «μέτρον πάντων ἄνθρωπος». Αὐτὸ εἶναι, in nuce, κάθε οὐμανισμός, κάθε χομινισμός. Ἐντεῦθεν ὅλοι οἱ οὐμανισμοί, ὅλοι οἱ χομινισμοί, ἐν τελευταίᾳ ἀναλύσει, εἶναι εἰδωλολατρικῆς, πολυθεϊστικῆς προελεύσεως.

Ὅλοι οἱ εὐρωπαϊκοὶ οὐμανισμοί, ἀπὸ τοὺς πρὸ τῆς Ἀναγεννήσεως, τῆς Ἀναγεννήσεως καὶ περαιτέρω, οἱ προτεσταντικοί, φιλοσοφικοί, θρησκευτικοί, κοινωνικοί, ἐπιστημονικοί, πολιτιστικοὶ καὶ πολιτικοί, ἐπεδίωκον ἐν γνώσει ἢ ἐν ἀγνοίᾳ, καὶ ἀδιακόπως ἐπιδιώκουν, ἕνα πρᾶγμα: νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν πίστιν εἰς τὸν Θεάνθρωπον μὲ τὴν πίστιν εἰς τὸν ἄνθρωπον, νὰ ἀντικαταστήσουν τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ Θεανθρώπου μέ τό εὐαγγέλιον κατ' ἄνθρωπον, τὴν φιλοσοφίαν κατὰ Θεάνθρωπον μὲ τὴν φιλοσοφίαν κατ' ἄνθρωπον, τὴν κουλτούραν κατὰ Θεάνθρωπον μὲ τὴν κουλτούραν κατ' ἄνθρωπον· μὲ μίαν λέξιν νὰ ἀντικαταστήσουν τὴν ζωὴν κατὰ Θεάνθρωπον μὲ τὴν ζωὴν κατ' ἄνθρωπον».

Σὲ αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς Εὐρωπαίους καταφεύγομε καὶ κατὰ κάποιο τρόπο καὶ τοὺς μιμούμεθα στὶς πλάνες τους.

Ἡ δίκη τοῦ Χριστοῦ

Ἕνας ἄλλος μεγάλος Σέρβος Ἅγιος, ὁ ἐπίσκοπος Ἀχρίδος καὶ Ζίτσης Νικόλαος Βελιμίροβιτς ἔγραψε μέσα στὴ ναζιστικὴ φυλακὴ τοῦ Νταχάου τὸ ἀκόλουθο ἄρθρο: «Ὁ Κύριος ἔχει εἰσέλθει σὲ δίκη», ὅπου μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρει: «Συγκεκριμένα, ἡ ἀντιδικία μεταξὺ Εὐρώπης καί Χριστοῦ βαίνει ὡς ἑξῆς: Ὁ Χριστός ὑπενθυμίζει στήν Εὐρώπη ὅτι ἔχει βαπτισθεῖ στό Ὄνομά Του καί ὅτι πρέπει νά εἶναι πιστή σ' Αὐτόν καί στό Εὐαγγέλιό Του. Ἡ ἐναγόμενη Εὐρώπη ἀπαντᾶ: «Ὅλες οἱ θρησκεῖες εἶναι ἴσες. Ἔτσι μᾶς δίδαξαν οἱ Γάλλοι Ἐγκυκλοπαιδιστές καί εἶπαν ὅτι εἶναι λάθος νά λέμε σέ κάποιον ὅτι εἶναι ὑποχρεωμένος νά ἀσπασθῇ κάποιαν ἀπό αὐτές. Ἡ Εὐρώπη εἶναι ἀνοιχτή πρός ὅλες τίς θρησκεῖες καί τίς ὅποιες ἐθνικές παραδόσεις, χωρίς νά εἶναι προσκολλημένη σέ καμιά ἀπό αὐτές, καθώς ἐπιθυμεῖ νά ἐξυπηρετήσῃ πρῶτα καί κύρια τίς κυριαρχικές βλέψεις της.

Ὅταν θά ἔχῃ ἐπιτύχει αὐτούς τούς πολιτικούς στόχους της, τότε γρήγορα θά τακτοποιήσῃ τούς λογαριασμούς της μέ αὐτές τίς λαϊκές δοξασίες».

Ὁ Χριστός ἐρωτᾶ (τοὺς Εὐρωπαίους) μέ θλίψη:

«Πῶς μποροῦν οἱ ἄνθρωποι νά ζήσουν μόνο μέ κυριαρχικές, δηλαδή, ὑλιστικές προοπτικές; Μόνο τά ζῶα ἐπιθυμοῦν τήν ὑλική τους τροφή καί τίποτα ἄλλο. Ἐγώ θέλησα νά σᾶς κάνω θεούς καί παιδιά τοῦ Θεοῦ καί σεῖς ἐπιθυμεῖτε νά γίνετε σάν τά ζῶα, τά ὑποζύγια, πού τά φορτώνουν». Ἡ Εὐρώπη, ὅμως, ἀνταπαντᾶ: «Εἶσαι παρωχημένος. Ἀντί γιά τό Εὐαγγέλιό σου, ἐμεῖς ἔχουμε ἀνακαλύψει τή ζωολογία καί τή βιολογία. Τώρα γνωρίζουμε ὅτι εἴμαστε ἐξελιγμένοι ἀπόγονοι οὐρακοτάγκων καί γοριλλῶν. Δέν εἴμαστε δικοί σου, οὔτε τοῦ Οὐράνιου Πατέρα σου. Τώρα τελειοποιοῦμε τούς ἑαυτούς μας, γιά νά γίνουμε θεοί, γιατί δέν ἀναγνωρίζουμε κανένα ἄλλο θεό ἐκτός ἀπό τούς ἑαυτούς μας».

Ὁ Χριστός ἐπιμένει:

«Εἶστε πιό σκληροτράχηλοι ἀπό τούς παλιούς Ἰουδαίους. Ἀπό τό σκοτάδι τῆς βαρβαρότητας σᾶς ὁδήγησα στό οὐράνιο φῶς. Σεῖς, ὅμως, γιά ἄλλη μία φορά, ὁρμήσατε ἀκάθεκτοι στό σκοτάδι, ὅπως οἱ χοῖροι ὁρμοῦν στή λάσπη. Ἔχυσα τό αἷμα μου γιά σᾶς. Σᾶς πρόσφερα τό αἷμα μου, ὅταν ὅλοι οἱ Ἄγγελοι σᾶς εἶχαν γυρίσει τήν πλάτη μή ὑποφέροντας τή δυσωδία τῆς κολάσεως, πού ἀναδύατε. Ὅταν εἴσασταν βουτηγμένοι στό σκότος, στήν ἀποφορά τῶν βόθρων, ἐγώ μόνος μου ξεσηκώθηκα καί ἤρθα νά σᾶς φωτίσω καί νά σᾶς καθαρίσω. Ἐπιστρέψτε σέ μένα, ἀλλοιῶς, γιά μία ἀκόμα φορά, θά μείνετε τυφλοί καί δυσώδεις». Μά ἡ Εὐρώπη χαμογέλασε εἰρωνικά: «Ἄσε μας. Δέν σέ γνωρίζουμε. Ἡ ἑλληνική φιλοσοφία καί ὁ ρωμαϊκός πολιτισμός εἶναι πιό κοντά σέ μᾶς. Θέλουμε ἐλευθερία. Ἔχουμε Πανεπιστήμια. Ἡ Ἐπιστήμη εἶναι τό ἀστέρι, πού μᾶς ὁδηγεῖ. Σύνθημά μας ἔχουμε τό: ἐλευθερία, ἰσότητα, ἀδελφοσύνη. Τό λογικό μας εἶναι ὁ θεός τῶν θεῶν. Ἐσύ εἶσαι ἀσιάτης. Σέ ἀπορρίπτουμε. Ἁπλά, εἶσαι ἕνα παραμύθι, πού τό λένε οἱ παπποῦδες καί οἱ γιαγιάδες μας».

Ὁ Χριστός μέ δάκρυα ἀπαντᾶ:

«Ἔτσι, λοιπόν. Θά φύγω, ἀλλά ἐσεῖς θά δεῖτε καί θά καταλάβετε ὅτι φεύγετε ἀπό τό δρόμο τοῦ Θεοῦ καί παίρνετε τό δρόμο τοῦ διαβόλου. Ἡ εὐλογία καί ἡ χαρά θά σᾶς ἐγκαταλείψουν. Ἡ ζωή καί ὁ θάνατός σας εἶναι στά χέρια Μου, γιατί ἔδωσα τόν Ἑαυτό μου καί σταυρώθηκα γιά σᾶς. Δέν θά εἶμαι, ὅμως, Ἐγώ αὐτός, ποὺ θά σᾶς τιμωρήσει. Οἱ ἁμαρτίες σας καί ἡ ἀποστασία σας ἀπό Ἐμέ τό Σωτήρα σας θά σᾶς τιμωρήσουν. Σᾶς ἔδειξα τήν ἀγάπη τοῦ Πατρός καί θέλησα νά σᾶς σώσω διά τῆς ἀγάπης». Σ' αὐτό ἡ Εὐρώπη ἀπαντᾶ προκλητικά: «Ποιά ἀγάπη; Καλοζυγισμένο καί θαρραλέο μῖσος γιά ὅλους, πού δέν συμφωνοῦν μαζί μας, αὐτό εἶναι τό πρόγραμμά μας. Ἀντί γιά τήν προαγωγή τῆς ἀγάπης, ἐμεῖς προτιμᾶμε τόν ἐθνισμό καί τό διεθνισμό, τή λατρεία τῆς ἐπιστήμης καί τῆς κουλτούρας, τήν αἰσθητική, τήν ἐξέλιξη. Ἡ σωτηρία μας βρίσκεται σ'αὐτά. Ὅσο γιά σένα, φύγε ἀπό τό δρόμο μας»!

Ὤ, ἀδελφοί μας! Στίς μέρες μας αὐτή ἡ πορεία ἔχει ἤδη συντελεστεῖ. Ὁ Χριστός ἔχει ἐγκαταλείψει τήν Εὐρώπη, ὅπως κάποτε εἶχε ἐγκαταλείψει τά Γάδαρα μετά ἀπό ἀπαίτηση τῶν Γαδαρηνῶν. Εὐθύς, ὅμως, μετά τήν ἀναχώρησή Του ἀπό τήν Εὐρώπη, ἄρχισαν οἱ μεγάλοι πόλεμοι, οἱ δυστυχίες, οἱ φόβοι, ἡ καταστροφή, ὁ ἀφανισμός. Ὁ προχριστιανικός βαρβαρισμός ξαναγύρισε στην Εὐρώπη. Ὁ βαρβαρισμός τῶν Ἀβάρων, τῶν Οὔνων, τῶν Λομβαρδῶν, τῶν Βανδάλων ἤρθε πολλαπλασιασμένος ἐφιαλτικά ἐπί ἑκατό. Ὁ Χριστός πῆρε τό Σταυρό Του καί τήν εὐλογία Του καί ἔφυγε. Σκότος καί δυσοσμία κατέκλυσαν τά πάντα. Ἰδού, λοιπόν, ἀποφασίστε μέ ποιόν θέλετε νά εἶστε: μέ τή σκοτεινή καί δυσώδη Εὐρώπη, ἤ μέ τό Χριστό. Ἀμήν. † ὁ Ἀχρίδος καί Ζίτσης Νικόλαος (Βελιμίροβιτς)».

Ἄρχοντες λαῶν

Ἐδῶ ταιριάζει τὸ τροπάριο τῆς Ἐκκλησία μας πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους: «Λαός μου, τί ἐποίησά σοι ἢ τί σοι παρηνώχλησα; τούς τυφλούς σου ἐφώτισα, τούς λεπροὺς σου ἐκαθάρισα, ἄνδρα ὄντα ἐπί κλίνης ἠνωρθωσάμην. Λαός μου, τί ἐποίησά σοι, καί τί μοι ἀνταπέδωκας; Ἀντί τοῦ μάννα χολήν· ἀντί τοῦ ὕδατος ὄξος· ἀντί τοῦ ἀγαπᾶν με σταυρῷ με προσηλώσατε. Οὐκέτι στέγω λοιπόν· καλέσω μου τά ἔθνη κἀκεῖνά με δοξάσουσι σύν τῷ Πατρί καί τῷ Πνεύματι· κἀγώ αὐτοῖς δωρήσομαι ζωήν τήν αἰώνιον».

Λοιπὸν στηριζόμαστε στὸν «ἀλάθητο» Εὐρωπαῖο, ποὺ ἐκδίωξε τὸν Θεό καὶ ἀνεκήρυξε μέσῳ τοῦ διαβόλου τὸν ἄνθρωπο. Λέγει ἡ Ἐκκλησία μας «Ἄρχοντες λαῶν (Εὐρώπης) συνήχθησαν κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ» (Τροπάριο Μεγάλης Πέμπτης). Τί προκοπὴ νὰ περιμένουμε ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἀγνοοῦν ὅτι κατὰ τὸν Ἅγ. Ἰουστῖνο «μέτρον πάντων ὁ Θεάνθρωπος».

«Αὐτὸς ὁ Μόνος Ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ὁ Μόνος Ἀληθινὸς Ἄνθρωπος, ὁ Μόνος Τέλειος Θεὸς καὶ ὁ Μόνος Τέλειος Ἄνθρωπος. Ὡς τοιοῦτος, Αὐτὸς εἶναι ἡ μόνη ὑψίστη παναξία καὶ τὸ μόνον ἔσχατον κριτήριον αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ψυχοσωματικήν του ὀντότητα καὶ τὴν θεανθρωπίνην του δυνατότητα, καὶ παντὸς ὅ,τι εἶναι ἀνθρώπινον καὶ τοῦ ἀνθρώπου. Μόνον ἐν τῷ Θεανθρώπῳ εἶδεν ὁ ἄνθρωπος διὰ πρώτην φορὰν τὸν ἑαυτὸν του τέλειον καὶ αἰώνιον. Καὶ ἐγνώρισε τὸν ἑαυτὸν του εἰς ὅλας τὰς διαστάσεις του».

Ποῦ λοιπὸν μᾶς ὁδηγοῦν οἱ ταλαίπωροι πολιτικοὶ ἄρχοντες; Ποιοὺς ἄρχοντες ἐκλέγει ὁ λαὸς «μὴ πεποίθατε ἐπ' ἄρχοντας, ἐπὶ υἱοὺς ἀνθρώπων, οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία» (Ψαλ. 45).

Λέγει ὁ π. Θεόκλητος Διονυσιάτης: «Ἂν οἱ βουλευτὲς δὲν εἶναι οἱ ἴδιοι Ἑλληνορθόδοξοι στὴ θεωρία καὶ στὴν πράξη, στὴν πίστη καὶ στὸ ἦθος, ποιὸ νόημα ἔχει ἡ παρουσία τους στὸ Κοινοβούλιον, ὡς ἀνπιπροσώπων τοῦ ἔθνους; Ἂν, οἱ λεγόμενοι ἐθνοπατέρες καὶ ἐθνομητέρες εἶναι ἄσχετοι μὲ τὶς ἠθικὲς καὶ πνευματικὲς ἐθνικὲς παραδόσεις, σ' ὅλες τὶς πλευρὲς καὶ τὶς ἐκφάνσεις τοῦ ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ, κατὰ ποιὰ λογικὴ ἐμφανίζονται ὡς ἐκπρόσωποι τοῦ ἔθνους; Αὐτὸ δὲν ἀποτελεῖ ἐξόφθαλμη ἀπάτη;».

«Ὅσο καὶ ἂν εἶναι κανεὶς ἄξιος πολιτικός, ἂν δὲν εἶναι Ὀρθόδοξος χριστιανός, μὲ ψυχὴ ζυμωμένη μὲ τὶς παραδόσεις τοῦ Ἔθνους, θὰ ἀποβῇ μοιραῖος κυβερνήτης, καταστρέφοντας ὅ,τι πιὸ ἀληθινόν, εὐγενές, ὑψηλὸν ἀνέδειξεν ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος, ποὺ θὰ πρέπει νὰ προβάλλεται σὰν ὑπόδειγμα γιὰ μίμηση καὶ φῶς τοῦ κόσμου. Γι' αὐτὸ «μεῖζον κρῖμα λείψονται» οἱ διαστρέφοντες «τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας», ποὺ διώδευσαν οἱ Ὀρθόδοξοι λαοὶ τῆς ρωμηοσύνης.

Πολλοὶ χρησιμοποιοῦν καὶ ἐκμεταλλεύονται τὸν ὅρο «Δημοκρατία». Ἡ Δημοκρατία ὄντως γεννήθηκε στὴν Ἑλλάδα. Πότε ὅμως ἐφαρμόσθηκε ἡ Δημοκρατία; Καὶ αὐτοί οἱ ἀρχαῖοι πρόγονοί μας δὲν τὴν ἐφάρμοσαν πάντοτε ὅπως ἔπρεπε. Τὴν ἐποχὴ ποὺ γεννήθηκε ἡ Δημοκρατία, ὑπῆρχαν μεταξὺ τῶν ἀρχόντων τέτοιοι διωγμοί, ποὺ ὅποιος τοὺς γνωρίζει φρίττει γιὰ τὴν κατάσταση ποὺ ἐπικρατοῦσε τότε. Σχετικὴ ἔρευνα γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἀναφέρει γιά τό φρικτὸ τέλος τῶν ἀρχόντων τά ἑξῆς:

«Αὐτὴ ὅμως ἡ σφοδρὴ καὶ μὴ ὑπηρετοῦσα τὰ ἐθνικὰ συμφέροντα πολιτικὴ ἀντιπαράθεση ἔχει βαθιὰ τὶς ρίζες της καὶ ἔχει καταλήξει πολλὲς φορές, στὸ διάβα τῆς Ἑλληνικῆς ἱστορίας, σὲ Ἐθνικὰ δράματα καὶ ντροπὲς ποὺ δὲν ξεπλένονται ποτέ. Μόνο στὴν Ἑλληνικὴ ἀρχαιότητα, ἐξ αἰτίας αὐτοῦ ἀκριβῶς τοῦ μικροβίου, τῆς διχόνοιας καὶ τοῦ διχασμοῦ, μεταξὺ τοῦ 500 καὶ τοῦ 332 π.Χ, πέθαναν ἢ διασύρθηκαν ἑκατοντάδες Ἕλληνες, διάσημες προσωπικότητες παγκοσμίου κύρους, μεταξὺ τῶν ὁποίων: Μιλτιάδης 489 π.Χ. ἐτῶν 65 στὴ φυλακή, Πυθαγόρας 500 π.Χ. ἐτῶν 80 στὴν ἐξορία, Ἀριστείδης 468 π.Χ. ἐτῶν 72 στὴν ἐξορία, Θεμιστοκλῆς 461 π.Χ. ἐτῶν 66 στὴν ἐξορία, Αἰσχύλος 456 π.Χ. ἐτῶν 69 στὴν ἐξορία, Περικλῆς 429 π.Χ. ἐτῶν 66 παραιτήθηκε λόγῳ κατηγορίας, Φειδίας 429 πΧ ἐτῶν 66 στὴ φυλακή, Ἡρόδοτος 429 π.Χ. ἐτῶν 59 στὴν ἐξορία, Σοφοκλῆς 406 π.Χ. ἐτῶν 90 στὴν ἐξορία, Εὐριπίδης 406 π.Χ. ἐτῶν 74 στὴν ἐξορία, Σωκράτης 399 π.Χ. ἐτῶν 71 ἤπιε τὸ κώνειο, Θουκυδίδης 396 π.Χ. ἐτῶν 64 στὴν ἐξορία, Πλάτων 347 π.Χ. ἐτῶν 80 στὴν ἐξορία, Δημοσθένης 322 π.Χ. ἐτῶν 62 ἤπιε δηλητήριο, Ἀριστοφάνης 385 π.Χ. ἐτῶν 61 στὴν ἐξορία ἀπὸ πεῖνα. Αἰτία θανάτου; Τὸ γνωστὸ σπὸρ τῶν Ἑλλήνων: φθόνος, ἀχαριστία, διχόνοια, συκοφαντία, δημαγωγία, ἀνευθυνότητα, ἐκδικητικότητα».

Ἡ λέξη Δημοκρατία περιλαμβάνεται στὴν Ἀγάπη καὶ τὴν Δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ. Ἂν ἐνεργούσαμε κατὰ Θεὸν ὄχι μόνο Δημοκρατία θὰ εἴχαμε, ἀλλὰ κοινωνία ἀγγέλων. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ ψαλμῳδὸς λέγει: «Δικαιοσύνην μάθετε οἱ ἐνοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς».

Σχέδιον διαλύσεως τῆς Ἑλλάδος

Τὸ σημερινὸ κατάντημα τῆς Ἑλλάδος τίνος εἶναι σχέδιο; Τῶν Εὐρωπαίων δὲν εἶναι;

Φαίνεται καθαρὰ ὅτι ὑπάρχει σχέδιο διαλύσεως τῆς Ἑλλάδος. Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι ἑτοιμάζουν σχέδιο πλήρους καθυποτάξεως τῆς Ἑλλάδος, ἐπιβολῆς χρήσεως τοῦ πλαστικοῦ χρήματος καὶ ἐλέγχου κάθε μας κινήσεως.

Ποῦ ἀκούσθηκε στὶς διαδηλώσεις ποὺ γίνονται νὰ ὑπάρχουν κουκουλοφόροι ἀλλοδαποί; Ποιὸς ἀμφιβάλλει ὅτι οἱ φωτιές εἶναι ἔργο ξένων σκοτεινῶν δυνάμεων;

Ὁ μεγάλος μισέλλην Κίσινγκερ ἔχει πεῖ κάτ' ἐπανάληψιν. «Κτυπᾶτε τοὺς Ἕλληνες στὴν θρησκεία τους, στὴν γλώσσα, στὴν ἱστορία, στὴν Παράδοση. Ξεκινᾶμε ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες τὸ σχέδιό μας (παγκοσμιοποιήσεως), διότι ἂν καταφέρουμε τοὺς Ἕλληνες, εὔκολα θὰ εἶναι καὶ γιὰ τὰ ἄλλα κράτη».

Ἀλλὰ καί πρὶν λίγες ἡμέρες, Ἀμερικανίδα πολιτικὸς εἶπε. «Διαλύστε τὴν Ἑλλάδα, νὰ ἐξαφανισθῇ ἀπὸ προσώπου γῆς».

Ἑπομένως «Τί χρείαν ἔχομεν μαρτύρων».

Σὲ ποιὰ Εὐρώπη νὰ στηριχθοῦμε; Σὲ αὐτήν ποὺ μὲ σατανικὸ σχέδιο ἐπιδοτῶντας τοὺς ἀγρότες ἔσβησε τὴν γεωργία στὴν Ἑλλάδα καὶ μηδένισε κάθε ἀγροτικὴ παραγωγή. Ποῦ ἀκούσθηκε νὰ ἐπιδοτῆς ἀγρότες, γιὰ νὰ καταστρέφουν καρποφόρα δένδρα, ὅπως τὰ ἐσπεριδοειδῆ, πορτοκαλιές, λεμονιὲς κλπ. Νὰ ἐπιδοτῆς τὶς σταφίδες ἢ καὶ τὶς ἐλιές, γιὰ νὰ μὴ παράγουν προϊόντα ἤ ὅταν ὑπῆρχε μεγάλη παραγωγὴ νὰ ὁδηγοῦν τὰ προϊόντα στὶς χαβοῦζες! Ποῦ ἀκούσθηκε νὰ ἐπιδοτοῦν ἐπιχειρήσεις μεγάλες καὶ μικρές, γιὰ νὰ μεταφερθοῦν στὸ ἐξωτερικὸ (Βαλκάνια, Τουρκία), ὥστε νὰ σβήσῃ κάθε παραγωγὴ καὶ νὰ φθάσουν οἱ Ἕλληνες οὔτε ὀδοντογλυφίδες νὰ παράγουν καὶ ἡ ἀνεργία νὰ φτάσῃ στά ὕψῃ; Ποιοῦ εἶναι τὸ σχέδιο αὐτό; Τῶν Εὐρωπαίων δὲν ἦταν; Δυστυχῶς οἱ δικοί μας ἄρχοντες, δὲν στάθηκαν στὸ ὕψος τους καὶ φθάσαμε στὸ σημεῖο νὰ γίνουμε ζητιάνοι τῶν καταστροφέων μας, ὅπως κάποτε κατήντησαν τοὺς μεγάλους ἥρωες τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1821 (π.χ. τόν Νικηταρᾶ κλπ.) νὰ βγαίνουν στοὺς δρόμους γιὰ ζητιανιά, γιὰ νὰ ζήσουν καὶ νὰ λέγῃ ὁ Μακρυγιάννης οὔτε τὰ ὀρφανὰ τῶν ἀγωνιστῶν δὲν λυπόντουσαν. Ἔμειναν οἱ Ἕλληνες ἄνεργοι, ἀνήμποροι, ἀνίκανοι, ὥστε νὰ μὴ μποροῦν νὰ συντηρήσουν τὶν ἴδια τὴν ζωή τους «φρῖξον Ἥλιε, στέναξον ἡ Γῆ».

Πρέπει νὰ ξυπνήσουμε ἀπὸ τὸ λήθαργο, ποὺ μᾶς ἔχουν βάλει. «Ἰδοὺ καιρὸς εὐπρόσδεκτος, ἰδοὺ καιρὸς σωτηρίας».

Ἡ ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία λέγει ὅτι εἶναι θέμα μετανοίας. Εἶναι θέμα ἐμπιστοσύνης στὸ Θεό. Ἀνέκαθεν οἱ Ἕλληνες στὶς δύσκολες στιγμὲς κατέφευγαν στὸν Θεό, στὴν Παναγία μας, στοὺς Ἁγίους μας καὶ ἐξεδίωκαν κάθε βάρβαρο ἐχθρὸ ἀκόμη καί μόνο μὲ τὴν προσευχή.

Ποῦ εἶναι ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ ἀρχοντιά μας, ἡ ὑπερηφάνεια τῆς Ἑλληνικῆς ψυχῆς. Μᾶς κατήντησαν τὸν τελευταῖο λαὸ τῆς γῆς. Παγιδευτήκαμε. Σὲ αὐτὴ τὴν ἰσοπέδωση ὁδηγεῖ ἡ ἠθικὴ καὶ πνευματική μας κατάπτωση. Ὅλους τούς ἀντίθεους καὶ ἀνήθικους νόμους, κατ' ἀπαίτηση τῶν Εὐρωπαίων ψήφισαν στὴν Ἑλληνική Βουλή.

Θέλουν νὰ καταργήσουν τὴν Ὀρθοδοξία μας μαζὶ καὶ τὴν Ἑλλάδα. Μόνο οἱ Ἑβραῖοι ἤθελαν νὰ καταργήσουν τὴν Κυριακὴ ἀργία ἐπὶ Τουρκοκρατίας, γιὰ θρησκευτικοὺς καὶ συμφεροντολογικοὺς λόγους. Σήμερα τὸ ἴδιο δὲν θέλουν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι; Ἀπὸ τὸν Μέγα Κωνσταντῖνο ποὺ θεσπίσθηκε ἡ ἀργία τῆς Κυριακῆς ἐδῶ καὶ 1700 χρόνια μόνο στὶς ἡμέρες μας γίνεται μεγάλος ἀγώνας ἀπὸ Ἕλληνες πολιτικούς, βέβαια πιεζόμενους ἀπὸ τοὺς ξένους, νὰ καταργήσουν τὴν ἀργία τῆς Κυριακῆς. Ὁ Ἅγ. Παΐσιος ἔλεγε «πάντα λέω στοὺς λαϊκοὺς νὰ σταματήσουν νὰ δουλεύουν Κυριακὲς καὶ γιορτές, γιὰ νὰ μὴ τοὺς βροῦν στὴν ζωή τοὺς συμφορές».

Σιωνισμός - Μασονισμός

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἕλληνες πολιτικοὺς ἔχουν γίνει τὰ χειρότερα παραδείγματα.

Μὴ ξεχνᾶμε ὅμως ὅτι πίσω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ εἶναι οἱ σκοτεινὲς δυνάμεις Σιωνισμός, Μασονισμός, Ἀποκρυφισμὸς, ποὺ ἀοράτως κατευθύνουν τὶς ἐξουσίες τῶν Ἐθνῶν, στὶς ὁποῖες πιθανῶς ἀνήκουν καὶ κάποιοι δικοί μας.

Ὁ μακαριστὸς π. Χαράλαμπος Βασιλόπουλος στὸ βιβλίο του «Ἡ Ἑβραιομασονία ξεσκεπάζεται» ἀναφερόμενος στοὺς μασόνους ἑρμηνεύει τὸ ὑπόμνημα τοῦ Μητροπολίτου Κασσανδρείας πρὸς τὴν Ἱεραρχία:

«Οἱ μασόνοι, ἅγιοι ἀδελφοί, καυχῶνται ὅτι κατὰ 90% αὐτοὶ κυβερνῶσι τὴν Ἑλλάδα. Οἱ Σιωνισταὶ στηριζόμενοι ἐπὶ τῶν δύο τούτων πλεονεκτημάτων, ὅτι δηλαδὴ εἶναι ἐξαπλ

Μήπως δά κατηγορηθῆ καί ὁ π. Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος ὅτι ἐμάχετο τόν Πατριαρχικόν δεσμόν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

δικοῦ «Οἱ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ» φ. Δεκ. 1965:

«Παναγιώτατε,

Μυριάκις προτιμότερον νὰ ἐκριζωθῇ ὁ ἱστορικὸς τῆς Κωνσταντινουπόλεως Θρόνος καὶ νὰ μεταφυτευθῇ εἰς τινα ἔρημον νησίδα τοῦ Πελάγους, ἀκόμη δὲ καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὰ βάθη τοῦ Βοσπόρου, ἢ νὰ ἐπιχειρηθῇ ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη παρέκκλισις ἀπὸ τῆς χρυσῆς τῶν Πατέρων γραμμῆς, ὁμοφώνως βοώντων: «Οὐ χωρεῖ συγκατάβασις εἰς τὰ τῆς Πίστεως». Αἱ ἑπτὰ λυχνίαι τῆς Ἀποκαλύψεως, διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, ἐσβέσθησαν πρὸ πολλοῦ. Ἑπτὰ Ἐκκλησίαι ἀποστολικαί, Ἐκκλησίαι, σχοῦσαι τὴν ὑψίστην τιμὴν νὰ λάβωσιν, εἰδικῶς αὗται, Γράμματα ἐξ Οὐρανοῦ μέσῳ τοῦ θεοπνεύστου τῆς Πάτμου Ὁραματιστοῦ, ἐξέλιπον ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς καὶ ἐκεῖ, ἔνθα ἄλλοτε ἐτελεῖτο ἡ φρικωδεστάτη Θυσία καὶ ὁ Τριαδικὸς ἀνεμέλπετο Ὕμνος, σήμερον ἴσως κρώζουσι νυκτικόρακες ἢ «ὀρχοῦνται ὀνοκένταυροι». Καὶ ὅμως ἡ Νύμφη τοῦ Κυρίου δὲν ἀπέθανεν. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δὲν ἐξηφανίσθη. Συνεχίζει, τετραυματισμένη καί καθημαγμένη ὡς ὁ Ἰδρυτὴς αὐτῆς, ἀλλ' ἀείζωος καὶ ἀκατάβλητος, τὴν διὰ μέσου τῶν αἰώνων πορείαν αὐτῆς, φωτίζουσα, θάλπουσα, ζωογονοῦσα, σώζουσα. Δὲν θά ἀποθάνῃ

λοιπὸν αὕτη καὶ ἂν μετακινηθῇ ἢ καὶ ἀποθάνῃ ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος. Οὐδεὶς Ὀρθόδοξος εὔχεται τὴν μετακίνησιν ἢ τὸν θάνατον τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου. Μὴ γένοιτο! Ἀλλὰ καὶ οὐδεὶς θὰ θυσιάσῃ χάριν αὐτοῦ ἰῶτα ἓν ἢ μίαν κεραίαν ἐκ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως. Ἀγωνίσασθε ὑπὲρ αὐτοῦ πάσῃ δυνάμει. Ὄχι ἁπλῶς ἔχετε δικαίωμα, ἀλλ' ὀφείλετε νὰ στηρίξητε αὐτόν, τὸ καθ' Ἡμᾶς. Θυσιάσατε χάριν αὐτοῦ ὅ,τι δήποτε: χρήματα, κτήματα, τιμάς, δόξας, πολύτιμα κειμήλια, Διακόνους, Πρεσβυτέρους, Ἐπισκόπους. ἀκόμη καὶ τὸν Πατριάρχην Ἀθηναγόραν! Ἓν μόνον κρατήσατε, ἓν φυλάξατε, ἐνὸς φείσασθε, ἓν μὴ θυσιάσητε: τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν! Ὁ Οἰκουμενικὸς θρόνος ἔχει ἀξίαν καὶ χρησιμότητα μόνον καὶ μόνον ὅταν ἐκπέμπῃ ἀπανταχοῦ τῆς γῆς τὸ γλυκὺ καὶ ἀνέσπερον τῆς Ὀρθοδοξίας Φῶς. Οἱ Φάροι εἶνε χρήσιμοι ἐὰν καὶ ἐφ' ὅσον φωτίζωσι τοὺς ναυτιλλομένους, ἵνα ἀποφεύγωσι τοὺς σκοπέλους. Ὅταν τὸ φῶς αὐτῶν σβεσθῇ, τότε δὲν εἶνε μόνον ἄχρηστοι, ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαβεῖς, διότι μεταβάλλονται καὶ αὐτοί εἰς σκοπέλους...

Παναγιώτατε.

Προύχωρήσατε ἤδη πολύ. Οἱ πόδες Ἡμῶν ψαύουσι πλέον τὰ ρεῖθρα τοῦ Ρουβίκωνος. Ἡ ὑπομονὴ χιλιάδων εὐσεβῶν ψυχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν, συνεχῶς

ἐξαντλεῖται. Διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Κυρίου, ὀπισθοχωρήσατε! Μὴ θέλετε νὰ δημιουργήσητε ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ σχίσματα καὶ διαιρέσεις. Πειρᾶσθε νὰ ἑνώσητε τὰ διεστῶτα καὶ τὸ μόνον ὅπερ θὰ κατορθώσητε, θὰ εἶνε νὰ διασπάσητε τὰ ἡνωμένα καὶ νὰ δημιουργήσητε ρήγματα εἰς ἐδάφη ἔως σήμερον στερεὰ καὶ συμπαγῆ. Σύνετε καὶ συνέλθετε! Ἀλλὰ φεῦ! Διηνύσατε πολλὴν ὁδόν. Ἤδη «πρὸς ἑσπέραν ἐστί καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα...» Πῶς θὰ ἴδητε τὰς χαινούσας ἀβύσσους, ἀφ' ὧν θὰ διέλθῃ μετ' ὀλίγον ἡ ἀτραπὸς ἣν ὁδεύετε; Εἴθε, εἴθε ὁ πάλαι ποτὲ «στήσας τὸν ἥλιον κατὰ Γαβαὼν καὶ τὴν σελήνην κατὰ φάραγγα Αἰλών», νὰ δευτερώσῃ τὸ θαῦμα καὶ νὰ παρατείνῃ ἅπαξ ἔτι τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας, νὰ ἐνισχύσῃ ἔτι πλέον τὸ φῶς αὐτῆς καὶ νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡμῶν, ἵνα ἴδητε, κατανοήσητε, ἐπιστρέψητε. Ἀμήν.

Μετὰ βαθύτατου σεβασμοῦ».

Ἔχω, νομίζω, μετὰ ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, τὸ δικαίωμα νὰ ἐπαναλάβω πρὸς τοὺς ἐπικριτάς μου –ἐλαφρῶς τροποποιημένη– ἐκ τοῦ κατακλεῖδα τοῦ π. Ἐπιφανίου: **Εἴθε νὰ τριπώσῃ τὸ θαῦμα καὶ νὰ παρατείνῃ ἅπαξ ἔτι τὸ μῆκος τῆς ἡμέρας, νὰ ἐνισχύσῃ ἔτι πλέον τὸ φῶς αὐτῆς καὶ νὰ διανοίξῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς Ἡμῶν, ἵνα ἴδητε, κατανοήσητε καὶ μὴ κρίνητε ὅσα δὲν κατανοεῖτε!**

Ἡ φύσις μαρτυρεῖ ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ὁ Δημιουργός

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Σπ. Καψάλη***

Εἰς μίαν τηλεοπτικὴν συζήτησιν γενομένην πρὸ ἡμερῶν, ἀπὸ κάποιον συμμετέχοντα εἰς τὴν ὁμήγυριν ἐλέχθη ἡ ἑξῆς περίεργος φράσις «φύσις οὐδένα δοῦλον ἐποίησε». Τί σημαίνει αὐτό; Εἶναι δημιουργὸς ἡ φύσις; Δυστυχῶς ὑπάρχουν συνάνθρωποί μας, οἱ ὁποῖοι ἐμφοροῦνται ἀπὸ αὐθαιρέτους καὶ περιέργους ἀντιλήψεις ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τῆς δημιουργίας τῆς κτίσεως καὶ εἰδικώτερον ὡς πρὸς τὸ θέμα τῆς Δημιουργίας τοῦ ἀνθρώπου. Πιστεύουν δηλαδή, ὅτι δὲν ὑπάρχει δημιουργὸς καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος εἶναι προϊὸν χημικῶν ἑνώσεων, ζυμώσεων καὶ ἀνακυκλώσεων κάποιων στοιχείων τῆς νεκρᾶς, ἀψύχου καὶ ἀνοργάνου ὕλης, δηλαδὴ τῆς φύσεως. Ἄραγε πῶς ἀντιλαμβάνονται τὴν φύσιν οἱ ταῦτα φρονοῦντες;

Ἐννοοῦν δηλαδὴ ὅτι τὸ χῶμα, τὸ ὕδωρ, ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου, ἀποτελοῦν ἕνα σύνολον, τὸ ὁποῖον, κατὰ κάποιον μυστηριώδη τρόπον ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ ζῷα καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ ἔμβια ὄντα;

Ὡς πρὸς τὸ θέμα αὐτό, ἐνδείκνυται νὰ ἀναφερθοῦν οἱ ἑξῆς παρατηρήσεις καὶ ἐπισημάνσεις. Ὅπως ὅλοι γνωρίζομεν, οἱ ἄνθρωποι καὶ ὅλα τὰ ἔμβια ὄντα, προέρχονται ἀπὸ προϋπάρχοντας ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ προϋπάρχοντα ἔμβια ὄντα. Εἶναι γνωστὸν ἐπίσης ὅτι ἡ δημιουργία, συντελεῖται μέσῳ τῆς λειτουργίας τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ αἰτιατοῦ, δηλαδὴ τοῦ αἰτίου καὶ τοῦ ἀποτελέσματος. Ὁ ἄνθρωπος ὡς ἀποτέλεσμα προέρχεται ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, οἱ ὁποῖοι εἶναι τὸ αἴτιον, δηλαδὴ οἱ γεννήτορες. Τὸ γέννημα ἔχει τὶς ἰδιότητες καὶ τὰ προσόντα ποὺ ἔχει καὶ τὸ αἴτιον, δηλαδὴ οἱ γεννήτορες. Αὐτὴ εἶναι ἡ γενεσιουργὸς σχέδις τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα. Ἀποτέλεσμα χωρὶς αἴτιον δὲν ὑπάρχει. Χωρὶς σπέρμα εἰς τὸ ἔδαφος οὐδὲν φύεται. Ἡ παλαιὰ ὑλιστικὴ θεωρία περὶ τῆς αὐτομάτου γενέσεως δὲν ἰσχύει πλέον. Ὑπάρχει τὸ αἴτιον καὶ ἕπεται τὸ αἰτιατόν. Δὲν δύναται ὅμως τὸ ἀποτέλεσμα νὰ εἶναι ζῶσα ὕπαρξις καὶ τὸ αἴτιον νὰ εἶναι ἡ νεκρά, ἀνόργανος καὶ χωρὶς ψυχὴ ὕλη, δηλαδὴ τὸ μηδέν. Τὸ αἴτιον καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ἀπὸ πλευρᾶς οὐσίας εἶναι μεταξὺ των ὅμοια.

Τὸ κάθε τί δηλαδὴ προέρχεται ἀπὸ κάτι ποὺ εἶναι ὅμοιόν του.

Ἀπὸ τὴν ἀνόργανον καὶ χωρὶς ψυχὴν καὶ πνεῦμα ὕλην ὅπως εἶναι ἡ φύσις, δηλαδὴ τὸ χῶμα, τὸ ὕδωρ, ὁ ἀὴρ καὶ τὸ φῶς τοῦ Ἡλίου, εἶναι δυνατὸν νὰ προέλθῃ ἕνα Ὄν καλλιτεχνικόν, μὲ πολύπλοκον ὀργανικὴν σύνθεσιν, μὲ νοῦν καὶ μὲ καταπληκτικὴν νοημοσύνην καὶ πνευματικὴν συγκρότησιν, ὅπως εἶναι ὁ ἄνθρωπος; Δὲν ἀναφερόμεθα εἰς τὰ ζῷα καὶ εἰς τὰ λοιπὰ ἔμβια ὄντα, διότι ἐδῶ μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς Δημιουργίας. Ἡ φύσις, ὑπὸ τὴν ἀνωτέρω ἔννοιαν, διαθέτει τὶς ἰδιότητες καὶ τὰ προσόντα ποὺ διαθέτει ὁ ἄνθρωπος; Βεβαίως ὄχι. Πῶς λοιπὸν ἡ φύσις, ἡ ἄψυχος δηλαδὴ καὶ χωρὶς πνεῦμα καὶ νοημοσύνην ὕλη, ἐδημιούργησε τὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πνευματικὰ προσόντα, τὰ ὁποῖα προανεφέρθησαν καὶ τὰ ὁποῖα ἡ ἴδια δὲν διαθέτει; Συμφώνως δὲ πρὸς τὴν ἀρχὴν ὅτι τὸ κάθε τί προέρχεται ἀπὸ κάτι ποὺ εἶναι ὅμοιόν του, δὲν εἶναι λογικὸν ὅτι ὁ ἄνθρωπος δὲν προέρχεται ἀπὸ κάτι ποὺ εἶναι τουλάχιστον ὅμοιόν του καὶ ὅτι τὸ αἴτιον τῆς δημιουργίας τους εἶναι ὑποδεέστερον, ἢ μᾶλλον ἰσοῦται πρὸς τὸ μηδέν, ἀφοῦ ἡ φύσις δὲν ἔχει πνεῦμα, λογικὴν καὶ νοημοσύνην ὅπως αὐτός; Ἀπὸ πρόσωπα ἀρσενικοῦ καὶ θηλυκοῦ γένους ἀπετελέσθη τὸ πρῶτον ἀνθρώπιμον ζεῦγος, εἰς τὸ ὁποῖον ἐδόθη ἡ δυνατότης τῆς ἀναπαραγωγῆς, διὰ τῆς σεξουαλικῆς συνευρέσεως πρὸς πολλαπλασιασμὸν καὶ πρὸς διαιώνισιν τοῦ εἴδους. Αὐτὸ ποιὸς τὸ ἐσκέφθη καὶ τὸ προέβλεψεν; Ἡ ἀνόργανος καὶ χωρὶς ψυχὴν καὶ νοημοσύνην φύσις, ὑπὸ τὴν προεκτεθεῖσαν ἔννοιαν καὶ ὄχι ὁ Θεός;

Ὁ ἄνθρωπος λοιπὸν εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ τὸ αἴτιον εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου. Τὸ αἴτιον ὅ,τι ἔχει τὸ μεταδίδει εἰς τὸ αἰτιατόν. Πῦρ ἔχει τὸ φλογοβόλον, πῦρ μεταδίδει καὶ εἰς τὴν καύσιμον ὕλην. Θὰ ἦτο ἄραγε ἀληθὴς ἡ παραδοχὴ ὅτι τὸ πῦρ ποὺ ἐνυπάρχει εἰς τὴν πυρακτωμένην ὕλην, δὲν ὑπάρχει εἰς τὸ φλογοβόλον, δηλαδὴ εἰς τὸ αἴτιον ἀπὸ τὸ ὁποῖον προῆλθε;

Ὁ ἄνθρωπος ἔχει ψυχήν, πνεῦμα, νοῦν, λογικὴν καὶ νοημοσύνην; Ἔχει.

Τότε «πνεῦμα, νοῦν, λογικὴν καὶ νοημοσύνην» ἔχει καὶ ὁ Δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου (χωρὶς νὰ εἶναι σύνθετος). Καὶ ποιὸς εἶναι ὁ δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἔχει αὐτὰ καὶ ἄλλα μείζονα πνευματικὰ προσόντα; Δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου, κατὰ τὴν ἀψευδῆ διδασκαλίαν τῆς ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Θεὸς καὶ ὄχι ἡ ἄψυχος καὶ χωρὶς νοημοσύνην ὕλη, ὅπως πιστεύουν οἱ ὑλισταὶ καὶ οἱ ἄθεοι. Καὶ ἡ φύσις εἶναι δημιούργημα τοῦ Θεοῦ. Εἶναι καὶ αὐτὴ ἀποτέλεσμα καὶ ὄχι γενεσιουργὸν αἴτιον.

Ὁ Δημιουργὸς ὅμως τοῦ ἀνθρώπου, δηλαδὴ ὁ Θεός, ἔχει ὀντότητα καὶ νοημοσύνην ἀπείρως ἀνωτέραν ἀπὸ τὴν ὀντότητα καὶ τὴν νοημοσύνην τοῦ ἀνθρώπου. Οὐδέποτε τὸ δημιούργημα εἶναι ἀνώτερον ἀπὸ τὸν Δημιουργόν του.

Ἡ σχέσις τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ δημιούργημά του, τὸν ἄνθρωπον, κατὰ μίαν ἀνθρωπίνην κατανοητὴν ἔκφρασιν, παραλληλίζεται πρὸς τὴν σχέσιν ἑνὸς καλλιτέχνου πρὸς τὸ καλλιτέχνημά του. Ἕνας ζωγράφος εἶναι ἀπείρως ἀνώτερος ἀπὸ τὸν ζωγραφικὸν πίνακα ποὺ ἐφιλοτέχνησε. Ὅπως καὶ ὁ ἀγαλματοποιὸς ἐν σχέσει μὲ τὸ δημιούργημά του, τὸ ἄγαλμα. Ἢ ὅπως ὁ κατασκευαστὴς ἑνὸς ἠλεκτρονικοῦ ὑπολογιστοῦ ἐν σχέσει μὲ τὸν ὑπολογιστὴν, ποὺ κατασκεύασε.

Ὁ Θεὸς λοιπὸν εἶναι ὁ Δημιουργός τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα ὁ Μοναδικὸς Δημιουργός, ὁ Τριαδικὸς Θεός. Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονός, ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ποὺ ζοῦν εἰς ὅλον τὸν πλανήτην, τὴν Γῆν, εἶναι μεταξὺ των ὅμοιοι, πρᾶγμα ποὺ σημαίνει ὅτι προέρχονται ἀπὸ τὸ ἴδιο ἐκμαγεῖον, ἀπὸ τὸ ἴδιο καλούπι. Ἄρα οἱ ἄνθρωποι ἔχουν κοινὴν καταγωγήν. Εἶναι βεβαίως ὅμοιοι κατὰ τὸ περίγραμμα, κατὰ τὸ σχῆμα καὶ κατὰ τὴν σωματικὴν διάπλασιν. Φυσιογνωμικαὶ καὶ χρωματικαὶ διαφοραὶ ὑπάρχουν μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων. Ὡς πρὸς τὸ Ὑπέρτατον Ὄν, τὸ ζήτημα βεβαίως τίθεται ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς Μεταφυσικῆς, διότι ἡ σχέσις πρὸς τὸν Θεὸν ἀποτελεῖ θέμα πίστεως καὶ δὲν ἐμπίπτει εἰς τὴν δυνατότητα τῆς ἐρεύνης καὶ τῆς ἐπιστημονικῆς ἀποδείξεως.

Τίθεται πολλάκις τὸ ἐρώτημα: Τὸ ἀρχικὸν αἴτιον, δηλαδὴ ὁ Θεὸς πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ προέκυψε; Ἡ ὕπαρξις τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς πραγματικότητας, ἐντός τῆς ὁποίας ζοῦμε καὶ κινούμεθα, προϋποθέτει προϋπάρχουσαν καὶ νοήμονα ἀρχήν, ἐκ τῆς ὁποίας προέρχονται τὰ πάντα.

Ἡ Ἀρχὴ εἶναι Ὑπέρτατον Ὄν, ἀγέννητον, αἰώνιον καὶ ἀναλλοίωτον, μήτε ἀρχὴν ἔχον μήτε τελευτήν, ὅπως μᾶς λέγει ἕνας ἐκ τῶν ἀρχαίων μας φιλοσόφων. Ἡ Ἀρχὴ εἶναι αὐθύπαρκτος, ἔχει ἐντός τοῦ ἑαυτοῦ της τὴν αἰτίαν τῆς ὑπάρξεώς της. Ἂν ἡ ἀρχὴ προήρχετο ἀπὸ ἄλλο τί, δὲν θὰ ἦτο ἀρχή. Ἂν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀρχὴ τότε θὰ ὑπῆρχε τὸ μηδέν, ὑπὸ τὴν ἔννοιαν τοῦ κενοῦ, ἐκ τοῦ ὁποίου οὐδὲν δύναται νὰ προέλθῃ. Ἂν ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ Ἀρχὴ θὰ παύση νὰ ὑπάρχῃ, τότε θὰ παύση ὑφιστάμενον πᾶν ὅ,τι προέρχεται ἐξ αὐτῆς καὶ οὐδὲν πλέον εἰς τὸ μέλλον θὰ δύναται νὰ ὑπάρξῃ, διότι θὰ παύση ἡ ἐποπτεία, ἡ συντηρητικὴ μέριμνα, ὁ ἔλεγχος καὶ ἡ παρακολούθησις τῆς λειτουργίας τῆς κτίσεως, ποὺ ἀποτελεοῦν συνεκτικὸν στοιχεῖον, πάσης τῆς πνευματικῆς καὶ ὑλικῆς πραγματικότητος, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν ἀκατάσχετον ροπὴν καὶ φοράν πρὸς τὸ χάος, τὴν ἀραίωσιν καί τὴν διάλυσιν.

Αὐτὸ ὅμως οὐδέποτε θὰ συμβῇ, διότι ἡ Ἀρχὴ εἶναι ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος, ὅπως προελέχθη, εἶναι αὐθύπαρκος, αἰώνιος, ἀναλλοίωτος καὶ ἀτελεύτητος οὐδέποτε εἰς τὸ μέλλον θὰ ὑπάρξῃ χρόνος κατὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς δὲν θὰ ὑπάρχει (οὔτε ὑπῆρξε).

Εἶναι δὲ ἡ παρουσία του «διάχυτος» εἰς τὸ Σύμπαν. Ἡ ποικιλία τῶν ἐμβίων ὄντων, ἡ φυσικὴ ὡραιότης, ἡ ὕπαρξις τῆς ὑλικῆς καὶ τῆς πνευματικῆς κτίσεως καὶ κυρίως ἡ παρουσία τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ ὅπως προελέχθη, ἀποτελεῖ τὴν κορωνίδα τῆς δημιουργίας, πάντα ταῦτα, μαρτυροῦν τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸς ἐδημιούργησε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει ὑλικὸν καὶ πνευματικόν. Ποίησιν χειρῶν Θεοῦ, ἀναγγέλλει τὸ Στερέωμα, μᾶς λέγει ὁ ψαλμῳδός.

Ἔκθαμβοι παριστάμεθα ἐνώπιον τοῦ ἐνάστρου Οὐρανοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπικρατεῖ καταπληκτικὴ εὐταξία καὶ ἁρμονία. Εἶναι ἀπαρασάλευτος ἡ ἀκρίβεια, μὲ τὴν ὁποίαν λειτουργοῦν καὶ κινοῦνται τὰ οὐράνια σώματα, ὥστε νὰ ἀποφεύγεται ἡ σύγκρουσις καὶ τὸ χάος. Ὁ Ἥλιος καὶ ἡ Σελήνη ἐπὶ ἑκατομμύρια ἔτη ἀκολουθοῦν τὴν αὐτὴν πορείαν. Ἔχομεν τὰς τέσσαρας ἐποχὰς τοῦ Ἔτους. Ἔχομεν τὰς διαδοχικὰς φάσεις τῆς Σελήνης, τὴν κίνησιν τοῦ Ἡλίου μὲ τὰς Ἰσημερίας καὶ τὰ Ἡλιοστάσια, διαρκῶς καὶ μὲ ἀκρίβειαν ἐπαναλαμβανόμενα. Ὁ Θεὸς ἔθεσε ταῦτα εἰς ἀρχικὴν κίνησιν καὶ ἔκτοτε, ὑπὸ τὴν ἄγρυπνον μέριμαν καὶ ἐποπτείαν του, λειτουργοῦν μὲ ἀκρίβειαν ἐπαναλαμβανόμενα μὲ ἀκρίβειαν ὡρολογιακοῦ μηχανισμοῦ. Τὸ φαινόμενον αὐτό, δύναται, χάριν παραδείγματος, νὰ παραλληλισθῇ πρὸς ἕνα ἠλεκτρονικὸν ἐγκέφαλον, ὁ ὁποῖος μέσῳ τῶν φωτεινῶν σημάτων, ρυθμίζει τὴν κυκλοφορίαν καὶ τὴν κίνησιν τῶν πολυπληθῶν ὀχημάτων εἰς τὰς πολυσυχνάστους ὁδοὺς τῶν Πόλεων.

Δύναται κανεὶς λογικὸς ἄνθρωπος νὰ ἀμφισβητήσῃ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Ρυθμιστικοῦ ἐγκεφάλου, ἐπειδὴ δὲν εἶναι ὁρατὸς εἰς αὐτόν; Ἀσφαλῶς ὄχι.

Μόνο διεστραμμένος νοῦς μπορεῖ νὰ ἀρνηθῇ τὴν ὕπαρξιν τοῦ Θεοῦ.

Ἡ θεία Μεταμόρφωσις

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

χή μας καὶ ὁσάκις διά τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μας, ὁσάκις διά τὴν καθαρότητα τῆς ψυχῆς μας, ὁσάκις καλούμεθα νὰ ἐπιλέξουμε μεταξύ τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ἀρετῆς, μεταξύ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, πάντοτε νὰ ἐνθυμούμεθα τί μᾶς περιμένει στὸ τέλος, ὁποία χαρὰ καὶ ὁποία μακαριότης, ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἔνδοξον τοῦ Κυρίου Μεταμόρφωση.

Τὴν δόξα τοῦ Κυρίου, ποὺ ἕνα βέβαια μέρος τῆς θεϊκῆς δόξης, ἔδειξε ἐπάνω στὸ Θαβὼρ στοὺς μαθητάς. Κατά τήν Δευτέρα Παρουσία θά βλέπουμε πρόσωπο πρὸς πρόσωπο τὴν δόξα τοῦ Κυρίου μας· ἔ, τότε τί εἶναι αὐτὰ τὰ βάσανα, τί εἶναι αὐτὲς οἱ θλίψεις μπροστὰ σὲ 'κείνη τὴν χαρὰ.

Εἴθε λοιπὸν πάντοτε νὰ σκεπτώμεθα αὐτὴ τὴν Θεία Μεταμόρφωση, νὰ σκεπτώμεθα τὴν ζωή τὴν ἀληθινή, τὴν γνήσια ζωή καὶ ὑπὸ τὸ πρίσμα αὐτῆς τῆς αἰωνιότητος νὰ βαδίζωμε στὴ ζωή μας καὶ κάθε τί τὸ ὁποῖο κάνουμε νὰ τὸ προσφέρουμε εἰς Αὐτὸν τὸν Κύριόν μας οὔτως ὥστε τίποτε μὰ τίποτε νὰ μὴ προτιμοῦμε περισσότερο ἀπὸ τὴν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας καὶ ἀπὸ τὴν τήρηση τῶν ἐντολῶν Του.

*Ὁμιλία κατά τήν Παράκλησιν τό ἀπόγευμα τῆς Μεταμορφώσεως εἰς τόν Ἱ.Ν. Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου.

ΣΧΕΔΙΟΝ ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΕΩΣ ΤΗΣ ΑΙΡΕΣΕΩΣ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ὁ Παπισμός ἀποτελεῖ ἑκτός ἀπό αἵρεσι χριστιανική καί πολιτική ἐξουσία. Αὐτές οἱ δύο ἐκτροπές προδιαγράφουν τήν καταστροφή του καί τήν ἐξαφάνισί του.

Διατί ἐπί χίλια χρόνια δέν ὡρίσαμε ἐπίσκοπον Ρώμης

Τίθεται ὅμως ἕνα μεγάλο ἐρώτημα: Διατί, μετά τήν ἐκτροπή τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρώμης ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, μέ ὅλους τούς Ἱεράρχες καί Πατριάρχες της δέν χειροτόνησε Ὀρθοδόξους Ἐπισκόπους στήν Δύσι καί Ἐπίσκοπο ὡς Πάπα Ρώμης; Προφανῶς, αὐτό τό παρεμπόδισαν οἱ δυσμενεῖς πολιτικές ἐξελίξεις στό Ἀνατολικό Ρωμαϊκό Βασίλειο, στήν ἀρχή οἱ Σταυροφορίες, ἔπειτα ἡ Ἄλωσις τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπό τούς Φράγκους καί ἡ ἀδυναμία τῆς Αὐτοκρατορίας ἀπό τίς ἐπιθέσεις τοῦ Ἰσλάμ καί τέλος ἡ κατάλυσις τοῦ Βυζαντίου. Ἡ μείωσις τῆς ἰσχύος τῆς Κωνσταντινουπόλεως δέν ἐπέτρεπε μία τέτοια κίνησι, ἴσως δέ, καί ἡ ἐλπίδα καί ἡ ἀναμονή τῆς ἑνώσεως καί τῆς ἀποκαταστάσεως τῶν πραγμάτων. Μετά τήν ἀπελευθέρωσι ἑνός μικροῦ τμήματος τοῦ Γένους τό 1821, τό βλέμμα τῶν Ἑλλήνων προσέβλεπε πρός τήν λύτρωσι καί τῆς ὑπολοίπου σκλαβωμένης Πατρίδος. Γι' αὐτό τό λόγο ἡ φυλή μας, δέν εἶχε τήν δυνατότητα νά ἀναλάβῃ πνευματικές πρωτοβουλίες αὐτοῦ τοῦ μεγέθους καί τοῦ ὁραματισμοῦ. Σήμερα ὅμως, μπορεῖ μέ πολύ εὔκολο τρόπο νά ἐνεργήσῃ, διότι εὑρισκόμεθα μέσα στήν **Ἐλευθέρα** καί **δημοκρατική Εὐρωπαϊκή Ἕνωσι**.

Μέχρι τήν Ἄλωσι, ἔγιναν κάτω ἀπό φοβερή πίεσι, δέκα τρεῖς ἀπόπειρες ἑνώσεως τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλά ὅλες ἀπέτυχαν. Οἱ περισσότερες ἔγιναν κάτω ἀπό τήν πίεσι τῶν Αὐτοκρατόρων γιά λόγους πολιτικῆς σωτηρίας τῆς Αὐτοκρατορίας. Ἀντί οἱ Αὐτοκράτορες νά ὀργανώσουν τόν στρατό τοῦ Ἔθνους καί νά πολεμήσουν τό Ἰσλάμ ἀποτελεσματικά, ἐπίεζαν τήν Ἐκκλησία νά ἀποδεχθῇ τά αἱρετικά δόγματα τοῦ Πάπα, γιά νά λάβουν βοήθεια ἀπό αὐτόν, ἡ ὁποία τελικά δέν ἔφθασε ποτέ. Εἶναι χαρακτηριστικά τά λόγια τοῦ Αὐτοκράτορα Μιχαήλ Παλαιολόγου, πού πιέζει γιά ὑποταγή στόν Πάπα:

«**Οἰκονομίαν** εἶναι τό πρᾶγμα καί **οὐ καινοτομίαν**· *φρονίμων* δ' εἶναι, πρίν γενέσθαι τά δυσχερῆ, *προνοεῖσθαι* ὅπως μή γένηται· κἄν τι δέῃ καινοτομεῖν ὑπέρ τοῦ μή μείζοσι κινδύνοις περιπεσεῖν, μηδέ τούτου φείδεσθαι. Ἐάν γάρ ἐπίωσιν οἱ πόλεμοι, πολλαχῆ τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἔτι διερρηγμένης καί ἄρτι ἀνοικιζομένης καί οἷον εἰπεῖν ἀναβιωσκούσης ἐκ τῶν πρό βραχέος θανάτων, χείρονα τῶν προτέρων ἔσται τά παρόντα δεινά, καί κύριοι καθεστήξουσιν οἱ πολέμιοι οὐ μόνον τῶν Ἱερῶν, ἀλλά καί πάντων ἅμα, παίδων καί γυναικῶν καί πραγμάτων... Καί τότε λελείψεται, μηδένα τόν προστησόμενον εἶναι τῶν πατρίων ἐθῶν καί νομίμων·καί πρός γε ἔτι τῶν **Ἱερῶν θεσμῶν** καί **δογμάτων**·ἀλλά πάντων ἔσται ραδία παρατροπή καί κατάλυσις. Ἃ νῦν ἐγώ προορώμενος διάκονον πρόθυμον ἐμαυτόν ταυτησί τῆς οἰκονομίας κατεστησάμην. Οἰκονομίας δ' ἐστίν ἔμφρονος, ἀνάγκης κατεπειγούσης ζημιωθῆναι μικρόν κέρδους εἵνεκα μείζονος...».

Τό Ἑλληνορθόδοξο Ἔθνος πιέστηκε ποικιλοτρόπως, γιά νά ὑποτάξῃ τό Ὀρθόδοξο φρόνημα στήν ἀνάγκη τῆς ἀποκρούσεως τῶν Τούρκων. Εἶναι χαρακτηριστικά τά ἐπιχειρήματα:

«Ὁ **ἐξυπνώτερος** καί πιό ἀδύνατος πρέπει νά **ὑποχωρήσῃ**. Ὁ Ἕλλην Αὐτοκράτωρ εἶναι πολύ πιό **ἀδύνατος**, ἀπό τή Δύσι·ἄς δείξῃ λοιπόν, ὅτι εἶναι καί πιό ἔξυπνος ἀπό τόν Πάπα» (Βησαρίων, ἐνωτικός, πιέζων γιά τήν ἕνωσι).

Νά λοιπόν διατί δέν ἐστάλη Ἱεραρχία καί Ἐπίσκοπος στήν Ρώμη. Ἀπό πολιτική ἀδυναμία καί ἀπό πνευματική καχεξία.

Πολλοί καλῶς στηλιτεύουν καί μάχονται τόν Παπισμόν

Εἶναι ἀλήθεια ὅτι πολλοί χρησιμοποιοῦν κάθε τρόπο, γιά νά πολεμήσουν τόν Παπισμό. Βέβαια πρέπει νά ποῦμε ὅτι, εἶναι εὔκολο νά ὑβρίζῃς τόν Πάπα ἀλλά δύσκολο νά τόν πολεμᾷς πραγματικά. Μερικοί νομίζουν ὅτι ἁπλῶς κατακεραυνώνοντας τήν παναίρεσι τοῦ Παπισμοῦ ἔχουν ἐκτελέσει τό καθῆκον τους.

Κατά τήν διάρκεια τοῦ τριακονταετοῦς Πελ

Μνήμη ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου

*Τοῦ **Ἀρχιμ. Χρυσοστόμου Κ. Παπαθανασίου**, Ἱεροκήρυκος Καθεδρικοῦ Ναοῦ τῶν Ἀθηνῶν*

Κατ' αὐτάς ἑορτάσθη διὰ πρώτην φορὰν ἀνὰ τὸ πανελλήνιον ἡ μνήμη τοῦ ὁσίου Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου (1924-1994), τὸν ὁποῖον ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ σεπτοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου κατέταξε εἰς τὸ Ἁγιολόγιον τῆς Ἐκκλησίας μας τὸν παρελθόντα Ἰανουάριο καὶ ὥρισε ἡ μνήμη του νὰ τιμᾶται εἰς τὰς 12 Ἰουλίου ἑκάστου ἔτους.

Εἶναι γεγονὸς ὅτι ἔχουν λεχθεῖ καὶ γραφεῖ πολλὰ διὰ τὴν μεγάλη αὐτή ἀσκητικὴ φυσιογνωμία καὶ ὅταν ἦταν ἐν ζωῇ καὶ μετὰ τὴν κοίμησίν του. Προσέτι εἶναι θαυμαστὸ ὅτι ὁ ἅγιος τῶν καιρῶν μας ἐξακολουθεῖ νὰ ἑλκύει χιλιάδες λαοῦ πρὸς τιμήν, σεβασμόν, προσκύνησιν καὶ προσευχὴν εἰς τὸν τάφον του, ὁ ὁποῖος εὑρίσκεται εἰς τὸ Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου εἰς Σουρωτὴν Θεσσαλονίκης. Καὶ ἀκόμη ἀρκετοὶ ἤδη ναοὶ ἔχουν ἀνεγερθεῖ πρὸς τιμήν του ἀλλά καὶ τὸ ὄνομά του ἔχει δοθεῖ εἰς πολλὰ νήπια.

Ἡ μαρτυρία ὡστόσο τοῦ ὁσίου Παϊσίου σηματοδοτεῖ τέσσερα παρακάτω ἀξιοπρόσεκτα σημεῖα: Πρῶτον, ἡ παρουσία τοῦ ὁσίου δείχνει τὸ βούλημα τῶν ἀνθρώπων διὰ ἕνα πνευματικὸ ἔρεισμα. Μέσα εἰς τὴν πνευματικὴν παρακμήν, τὴν ὁποία ζοῦμε καὶ διερχόμεθα, ἀναζητεῖται ἕνα στέρεον πνευματικὸν καταφύγιον ἐλπίδος καὶ ἐνισχύσεως. Δεύτερον, ἡ ὕπαρξη τοῦ ἁγίου φανερώνει ὅτι ὁ Θεὸς παρὰ τὴν ἀποϊεροποίησιν καὶ παραγκώνισιν τοῦ θείου παράγοντος «οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν» (Πράξ. 14, 17). Ὁ Θεὸς ἀνέδειξε καὶ ἔδωκε εἰς τὴν κοινωνίαν ἕνα ἅγιον ὁ ὁποῖος ὑπῆρξε ταπεινός, ἄσημος, πτωχός, ἁπλοῦς, ἄδολος τῇ καρδίᾳ, πονεμένος, ἄνευ ἴχνους ἀλαζονείας καὶ ὁ ὁποῖος οὐδόλως ἐπεδίωξε δόξα ἢ τιμὴ ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἢ ἄλλον τινὰ κοσμικὸν θόρυβον.

Τρίτον, ἡ παρουσία τοῦ ὁσίου δηλοῖ διὰ μίαν εἰσέτι φοράν ὅτι πάντοτε θὰ ἐμφανίζεται εἰς τὸ προσκήνιον ἡ ἀσέβεια, ἡ λοιδορία, ἡ περιφρόνησις, ὁ χλευασμός, ἡ ἄγνοια περὶ τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ θεολογικὰ θέματα, ἡ ἄρνησις καὶ ὁ ἀγνωστικισμός. Καὶ βεβαίως ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρὰ θὰ ὑπάρχει ἡ δυνατὴ πίστις, ἡ εὐλάβεια, τὸ τάμα καὶ τὸ θαῦμα. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀντινομία τῶν ἀνθρώπων. Ἰσχύει ἐν προκειμένῳ τὸ τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις» (Ρωμ. 4, 20) καὶ ὁ ἅγιος τῷ ὄντι διεπέρασε : εἰς τὴν ἀθανασίαν καὶ «μένει εἰς τὸν αἰῶνα».

Καὶ τέταρτον, ὁ ὅσιος ἀνεδείχθη ἀξιομίμητος συνεχιστὴς τῆς ἑλληνικῆς χριστιανικῆς παραδόσεως τῶν ἁγίων τῆς Καππαδοκίας, ὅπου ἐγεννήθη, τῆς Ἀθωνικῆς Πολιτείας, ὅπου ἤσκητευσε καὶ τοῦ ἑλλαδικοῦ χώρου γενικότερα. Ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ πατρίδα μας εἶναι εὐλογημένη μὲ τοιαῦτα πνευματικὰ ἀναστήματα.

Γονυκλινὴς νοερῶς πρὸ τῆς ἀγίας μορφῆς του, νῦν ὡς εἰκών, εὐτυχὴς διότι ἐγνώρισα αὐτὸν προσωπικῶς καὶ ηὐλογήθην ὑπ' αὐτοῦ ἐν ἔτει 1968 ἐν Ἁγίῳ Ὄρει, δέομαι τοῦ Κυρίου, ὅπως ἡ θεία Χάρις, διὰ πρεσβειῶν τοῦ ὁσίου γέροντος Παϊσίου, ἐκχέηται δαψιλῶς ἀπ' οὐρανοῦ πρὸς ἅπαντα τὸν ἑλληνισμόν.

Σεβ. Μητρ. Καλαβρύτων: «Λάθος, Παναγιώτατε Πατριάρχα»

Παναγιώτατε,

Ἕνας ἄσημος καὶ ἀνάξιος ἐν Χριστῷ ἀδελφός Σας τολμᾶ νὰ ἀπευθύνεται πρὸς Ὑμᾶς μὲ ἀνοικτὲς διαδικασίες! Ὄχι βέβαια, ἐπειδὴ ΔΕΝ Σᾶς σέβεται, ὅπως κάποιος ἐπιπόλαια θὰ ἠδύνατο νὰ σκεφθῆ! Παίρνει τὸ θάρρος γιὰ νὰ Σᾶς μεταφέρη τὸν σκανδαλισμὸ τοῦ χριστεπωνύμου Πληρώματος ἀπὸ μία ἐνέργειά Σας, ἡ ὁποία μᾶς ἐπίκρανε πάρα πολὺ βαθειά τούς ἐν ἐπιγνώσει θρησκευομένους...

Χωρὶς περιστροφὲς λόγων ἡ παρακάτω δημοσιευομένη φωτογραφία ὁμιλεῖ εὐγλώπως! Τελοῦντες τὴν ἀναίμακτον Μυσταγωγίαν φέρεσθε νὰ μεταδίδετε τὸ Σῶμα καὶ τὸ Αἷμα τοῦ Κυρίου μας σὲ ἕνα Δημόσιο Πρόσωπο, τὸ ὁποῖον μὲ τὴν ἐν γένει συμπεριφορὰ του χλευάζει τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, καταπατεῖ τὸν ἠθικὸν Νόμον τοῦ Εὐαγγελίου καὶ σκανδαλίζει τὸ πανελλήνιον μὲ τὴν ἄκομψον συμπεριφορά του, ἐπαίρεται ὅτι εἶναι θαυμαστὴς τῶν ἀνθρώπων τῆς Κοινωνίας τῶν Σοδόμων καὶ Γομόρρων καὶ μιμητὴς των!

Δὲν ἔχετε παρατηρήσει ὅτι στὸ αὐτὶ του φοράει ἕνα σκουλαρίκι, δεῖγμα τῶν ἠθικὰ ἀνωμάλων τύπων; Δὲν ἔχετε πληροφορηθῆ ὅτι προΐσταται τοῦ κύκλου τῶν ὁμοφυλοφίλων; Δὲν ἔχετε ἀκούσει ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς κάθε χρόνο στὸ χῶρο τῆς δημαρχιακῆς του εὐθύνης διοργανώνει παρέλαση τῶν ὁμοφυλοφίλων; Δὲν ἔχετε σκεφθῆ ὅτι ὁ ταλαίπωρος αὐτὸς ἄνθρωπος –ἐν τῷ μέτρῳ τῶν δυνάμεών του- προάγει τὴν ἀνηθικότητα;

Πῶς, λοιπόν, ἐτολμήσατε νὰ τοῦ μεταδώσετε τὰ Ἄχραντα Μυστήρια; Πῶς καὶ διατὶ διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ συνετελέσατε εἰς τὴν χλεύην τοῦ ὑπερτάτου τῶν Μυστηρίων τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας; Ὑμεῖς οὐδέποτε ἀνέγνωτε τὸν λόγον τοῦ Ἀπ. Παύλου: «Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ Ἄρτου ἐσθιέτω καὶ τοῦ Ποτηρίου πινέτω»; (Α΄ Κορ. 11,28). Οὐδέποτε διελογίσθητε ὅτι ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Ἰούδα, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ ἐκοινώνησεν ἀναξίως, παρέδωσε τὴν καρδίαν του εἰς τὸν Διάβολον; «Καὶ μετὰ τὸ ψωμίον, τότε εἰσῆλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς» (Ἰωάν, 13,27).

Παναγιώτατε, Πολὺ θὰ ἠθέλαμε νὰ σιωπήσουμε! Πολὺ θὰ ἐπιθυμούσαμε νὰ βγάλουμε τὸ ράσο μας καὶ νὰ καλύψουμε τὴν ἀσχήμια αὐτή! Ἀλλὰ δὲν μποροῦμε νὰ τὸ πράξουμε, μόνο καὶ μόνο ἐπειδὴ τὰ τελευταῖα ἐτοῦτα χρόνια προβαίνετε συνεχῶς σὲ ἐκπτώσεις στὰ θέματα τῆς πίστεως! Νὰ Σᾶς θυμίσουμε μερικά: 1) Ἐχαρακτηρίσατε τὸ Κοράνιον ὡς "ἅγιον" βιβλίο! «Σοῦ παραδίδω τὸ ἅγιον Κοράνιο» εἴπατε στὸν Διευθυντὴ τοῦ ἐργοστασίου τῆς Coca Cola κάπου ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Ἀτλάντα των Η.Π.Α! 2) Ἐπισκεφθήκατε ἐπισήμως τὴν Συναγωγὴν τῶν Ἑβραίων κάπου ἐκεῖ εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην! 3) Παρευρέθητε εἰς τὰ Ἐγκαίνια Ἑβραϊκῆς Συναγωγῆς εἰς τὴν Ἀνδριανούπολιν!(26.03.2015) 4) Εἰς τὰς σχέσεις Σας μὲ τὸν Πάπα τῆς Ρώμης πραγματοποιεῖτε ἀπαράδεκτα ἀνοίγματα. 5) Ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ὅπως τελικὰ διαμορφώνεται, ὑπὸ πολλῶν ἀποκαλεῖται παναίρεσις. «Ἡ παναίρεσις τοῦ Οἰκουμενισμοῦ», λέγουν!

Κατὰ τὴν ταπεινήν μας ἄποψιν ἐξ ὅλων τῶν ἀνωτέρω ὑπερβάσεων, παραβιάσεων, ἀνομημάτων κλπ. Ὑμῶν, τὸ σοβαρώτερον εἶναι ἡ μετάδοσις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων εἰς ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος "γυμνῇ τῇ κεφαλῇ" ἐμπαίζει τὴν χριστιανικὴν Ἠθικήν!...

Ἐπιστεγάζοντες τὸ παρὸν σημείωμά μας μὲ ὅλον τὸν ὀφειλόμενον σεβασμὸν πρὸς τὸ σεπτὸν Πρόσωπόν Σας, χρεωστικῶς Σᾶς πληροφοροῦμεν ὅτι ὅσον τουλάχιστον ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἡμᾶς τοὺς εὐτελεῖς καὶ ἀχρείους δούλους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΑΣΗ ἡ ἀρχή, τὴν ὁποίαν Ὑμεῖς ἐφαρμόζετε: δηλ. "ἐμπᾶτε σκύλοι ἀλέστε καὶ ἀλεστικὰ μὴ δῶστε"!...

† Ὁ Καλαβρύτων καὶ Αἰγιαλείας Ἀμβρόσιος

Αἴγιον, 27 Ἰουλίου 2015

Ἡ Ἱ. Μ. Σάμου διά τήν εἰκόνα τῆς Ἁγ. Εἰρήνης

Εἰς τὴν πρωτεύουσαν τῆς Σάμου ἐσημειώθη θαυμαστὸν γεγονός, καθὼς παλαιὰ εἰκὼν τῆς Ἁγίας Εἰρήνης εἰς ὁμώνυμον Ἱ. Ναὸν παρουσίασε κόκκινα στίγματα. Ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ἀντιμετώπισε μὲ περισσὴν σύνεσιν καὶ εὐλάβειαν τὸ ὅλον ζήτημα, ὥστε νὰ μὴ ἐπηρεασθῇ ὁ πιστὸς λαός, ἕως ὅτου διερευνηθῇ, ἐὰν πρόκειται διὰ θαῦμα ἢ ἐὰν ἐξηγῆται ἀπὸ κάποιαν φυσικὴν αἰτίαν. Ἡ Ἱ. Μητρόπολις ἐξέδωσε τὴν 24ην Ἰουλίου 2015 τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Φέρεται εἰς γνῶσιν τῶν εὐσεβῶν Χριστιανῶν μας, ὅτι ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ.κ. Εὐσέβιος, μόλις ἔλαβε γνῶσιν περί τῶν σημειουμένων ἐρυθρῶν κηλίδων στό πρόσωπο τῆς ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Ἁγίας Εἰρήνης, ἀμέσως μετέβη αὐτοπροσώπως στόν Ἱ. Ν. Ἁγίας Εἰρήνης συνοδευόμενος ὑπό Κληρικῶν, πρός ἐξέτασιν τοῦ σημείου, ἐτέλεσε δέηση καί συνέστησε ἐντονώτερη προσευχή.

Ἀξίζει νά σημειώσουμε ὅτι ἡ τοπική μας Ἐκκλησία , ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔλαβε γνῶσιν ἕως τῆς σήμερον ἐτήρησε καί τηρεῖ σιωπή ἀναμένουσα Θεόθεν ἐξήγησιν καί ἐφιστᾶ τήν προσοχή ὅλων πρός ἀποφυγήν τῆς ὁποιας παρερμηνείας τοῦ φαινομένου. Ἄλλωστε σύμφωνα καί μέ τήν ζῶσα παράδοση τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, ὅπως διέρχεται μέσα ἀπό τή διδασκαλία Μεγάλων Πατέρων (Μέγας Βασίλειος, Ἰωάννης Δαμασκηνός) ὀφείλουμε νά σιωπή νά τιμᾶμε τά μυστήρια καί νά διασώζουμε τή σεμνότητά τους, ἀναμένοντας τήν θείῳ βουλήματι ἑρμηνεία καί ἐξήγηση αὐτῶν ἐν καιρῷ.

Μέχρι νεωτέρας ἐπί τοῦ θέματος ἀνακοινώσεως καί ἐν ἀναμονῇ ἐπιστημονικῆς ἐξετάσεως τοῦ θαυμαστοῦ αὐτοῦ σημείου, ἅς παραμείνουμε «προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει»(Πράξ. α, 14) εὐχόμενοι Κύριος ὁ Θεός μέ τίς πρεσβεῖες τῆς Ἁγίας ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Εἰρήνης νά ἐπιδαψιλεύει πλούσια τήν χάρη Του σέ ὅλους».

Μακ. Ἀρχ. Κύπρου: «Ἀπευθύνω θερμότατη ἔκκληση πρὸς τὴν Τουρκία καὶ τὸν Ἀκιτζί»

Χαιρετισμὸν ἀπηύθυνε κατὰ τὸν ἑσπερινὸν τῆς 19ης Ἰουλίου διὰ τοὺς ἀγνοουμένους ὁ Μακ. Ἀρχ. Κύπρου κ. Χρυσόστομος. Εἰς τὸν χαιρετισμὸν τονίζει ὅτι τὸ ζήτημα τῶν ἀγνοουμένων «πυρπολεῖ μὲ ὀδύνη τὶς ἀνθρώπινες καρδιές», ἀλλὰ καὶ ἐπηρεάζει ἀρνητικῶς τὴν λύσιν τοῦ Κυπριακοῦ. Ὁ Μακαριώτατος ἐν συνεχείᾳ ἀναφέρεται εἰς τὰς ἐνεργείας τοῦ μακαριστοῦ Ἐθνάρχου Μακαρίου καὶ εἰς τὰς προσφάτους ἀποφάσεις Εὐρωπαϊκῶν δικαστηρίων καὶ διεθνῶν σωμάτων διὰ τὸ ζήτημα τῶν ἀγνοουμένων. Τέλος ἀπευθύνει ἔκκλησιν πρὸς τὴν Τουρκίαν καὶ τὸν νεοεκλεγέντα ἐκπρόσωπον τῶν Τουρκοκυπρίων, ὥστε νὰ ἐπιλυθῇ συντόμως καὶ ὁριστικῶς τὸ ἐθνικὸν πρόβλημα. Παραθέτομεν ὁλόκληρον τὸν χαιρετισμόν, ὅπως ἀνηρτήθη εἰς τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἱ. Ἀρχ. Κύπρου τὴν 20ήν Ἰουλίου 2015:

«Σεβαστοί μου Γονεῖς καὶ Συγγενεῖς τῶν Ἀγνοουμένων μας,

Κάθε φορά ποὺ τὸ θέμα τῶν Ἀγνοουμένων μας ἔρχεται ἐντονότερα μέσα μας – βέβαια οὐδέποτε ἔφυγε - ὅπως εἶναι ἡ παροῦσα σύναξη καὶ ἡ δέηση πρὸς τὸν Κύριο γιὰ τὴν ἀνεύρεσή τους ἢ τὴν ἀνάπαυση τῶν ψυχῶν τους, νιώθουμε μία ἀνείπωτη ὀδύνη νὰ διαπερνᾶ τὰ σπλάγχνα μας.

Τὸ θέμα τῶν Ἀγνοουμένων εἴτε αὐτοὶ εἶναι Ἑλληνοκύπριοι εἴτε εἶναι Τουρκοκύπριοι ἀποτελεῖ τὸ πιὸ τραγικὸ πρόβλημα, ποὺ δημιούργησε ἡ τουρκικὴ εἰσβολὴ τοῦ 1974, γιατί εἶναι κατ' ἐξοχὴ πρόβλημα ποὺ ἀφορᾶ τὸν Ἄνθρωπο. Καὶ γιὰ τὴν Ἐκκλησία ὁ κάθε Ἄνθρωπος εἶναι μία ἔμψυχη εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποία ὀφείλουμε νὰ σεβόμαστε.

Ἀσφαλῶς, γιὰ τὴ μικρή μας πατρίδα τὸ πρόβλημα τῶν 1619 Ἀγνοουμένων μας, ὅπως ἦταν τὸ 1974 εἶναι τραγικὰ μεγάλο. Εἶναι πρόβλημα ποὺ πυρπολεῖ μὲ ὀδύνη τὶς ἀνθρώπινες καρδιές μας, συγκλονίζει τὶς οἰκογένειές τους καὶ ὁ πόνος ἐκτείνεται σὲ κάθε συγγενῆ ἢ γνωστό, καὶ ἐπηρεάζει δυσμενῶς ὅλο τὸν λαό. Λαμβάνει προεκτάσεις ποὺ ἐπηρεάζουν ἀρνητικῶς καὶ τὴ λύση τοῦ πολιτικοῦ μας προβλήματος.

Ὁ ἀγώνας μας γιὰ ἀνεύρεση τῶν ἀγνοουμένων μας ἄρχισε ἀπὸ τὴν ἐπομένη τῆς εἰσβολῆς. Ὅλοι ἐνθυμούμαστε μὲ συγκίνηση τὶς ἀγωνιώδεις προσπάθειες ποὺ κατέβαλε ὁ ἀείμνηστος Μακάριος καθὼς καὶ οἱ διάδοχοί του, γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῶν ἀγνοουμένων μας ἢ τὴν ταυτοποίηση τῶν ὀστῶν τους καὶ τὴν παράδοση αὐτῶν στοὺς οἰκείους τους, γιὰ τὴν ἀπόδοση τῶν ἐπιβαλλόμενων τιμῶν καὶ τὸν ἐνταφιασμό τους.

Ἡ πρόσφατη ἀπόφαση τοῦ ΕΔΑΔ (Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων), ἡ ὁποία λήφθηκε στὶς 12 Μαΐου 2014 συνιστᾶ μία σημαντικὴ ἐξέλιξη, ὅσον ἀφορᾶ στὸ θέμα τῶν παραβιάσεων τῶν Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων καὶ στὸ θέμα τῶν Ἀγνοουμένων καὶ Ἐγκλωβισμένων μας.

Τὸ ΕΔΑΔ πολὺ ὀρθὰ συνέλαβε τὴν οὐσία τοῦ προβλήματός μας, ποὺ ἔγκειται στὴ δυνατότητά μας νὰ διερευνήσουμε τὴν τύχη τοῦ κάθε Ἀγνοουμένου, δηλώνοντας πὼς μέχρι σήμερα ἡ Τουρκία παρέλειψε νὰ πράξει. Δυστυχῶς καὶ πάλι ἡ ἀντίδραση τῆς Τουρκίας ἦταν ἀπόλυτα ἀρνητικὴ μὲ τὴν ἐπίσημη δήλωσή της ὅτι θὰ ἐφεσιβάλει τὴν ἀπόφαση.

Βέβαια, ἐμεῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς στάσεως τῆς Τουρκίας, θὰ συνεχίσουμε ἀόκνως τὶς προσπάθειές μας, μέχρι νὰ ἐξακριβώσουμε τὴν τύχη καὶ τοῦ τελευταίου μας ἀγνοουμένου. Γι' αὐτὸ καὶ χαιρετίζομε μὲ ἱκανοποίηση τὴν ἀνακοίνωση τῆς Παγκύπριας Ὀργάνωσης Συγγενῶν Ἀδηλώτων Αἰχμαλώτων καὶ Ἀγνοουμένων ὅτι «θὰ μελετήσει τὴν ἀπόφαση καὶ τοὺς τρόπους ἀξιοποίησής της μὲ τὴν Κυπριακὴ Κυβέρνηση καὶ θὰ πάρει νομικὴ συμβουλὴ ἀπὸ νομικοὺς μὲ ἐξειδίκευση στὸ εὐρωπαϊκὸ δίκαιο στὴν Κύπρο καὶ στὸ ἐξωτερικὸ» γιὰ τὴν καλύτερη δυνατὴ ἐφαρμογή της.

Παράλληλα καλοῦμε καὶ τὴν κυβέρνηση νὰ μελετήσει καὶ αὐτὴ δεόντως ὅλες τὶς νομικὲς πτυχὲς τῆς ἀπόφασης καὶ νὰ ἐνεργήσει δραστήρια πρὸς κάθε κατεύθυνση γιὰ τὴν ἀξιοποίηση τῆς ἀποφάσεως τοῦ ΕΔΑΔ, ἀπὸ πολιτικῆς ἀπὸ νομικῆς καὶ ἰδιαίτερα ἀπὸ πρακτικῆς ἀπόψεως.

Ἄλλωστε ὑπάρχουν διεθνεῖς συμβάσεις καὶ πρωτόκολλα διεθνῶν Σωμάτων, ὅπως εἶναι ὁ ΟΗΕ, καὶ τὸ Συμβούλιο τῆς Εὐρώπης, ποὺ σαφῶς προνοοῦν ὅτι τὰ ἐμπλεκόμενα μέρη ἔχουν ὑποχρέωση νὰ ἐπιτρέπουν καὶ νὰ διευκολύνουν τὴν ἐλεύθερη πρόσβαση σὲ ὁποιαδήποτε πηγὴ πληροφοριῶν, ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ βοηθήσει στὴ διερεύνηση τῶν περιπτώσεων ἀγνοουμένων προσώπων.

Ἐπιπλέον, τὸ πρόσφατο ψήφισμα τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου, ἡμερομηνίας 12 Φεβρουαρίου 2015, ἐπιβεβαιώνει γιὰ μία ἀκόμη φορά τὴν ἀνάγκη, ὅπως ἡ Τουρκία συνεργαστεῖ μὲ τὴ Διερευνητικὴ Ἐπιτροπὴ γιὰ τοὺς Ἀγνοουμένους στὴν Κύπρο, παρέχουσα πρόσβαση σ' ὅλη τὴν κατεχόμενη Κύπρο, καθὼς καὶ πληροφορίες ποὺ θὰ βοηθήσουν τὴν Ἐπιτροπὴ στὸ ἔργο της.

Σεβαστοί μου Γονεῖς καὶ Συγγενεῖς τῶν Ἀγνοουμένων μας.

Διερμηνεύοντας τὸ πνεῦμα τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ τῆς ἐπίσημης Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου, τὴν ὁποία ἐκπροσωπῶ, ἀπευθύνω θερμότατη ἔκκληση καὶ πρὸς τὴν Τουρκία καὶ ἰδιαίτερα πρὸς τὸν νεωστὶ ἐκλεγέντα ἐκπρόσωπο τῆς τουρκοκυπριακῆς κοινότητας κ. Μουσταφὰ Ἀκιντζί, ὁ ὁποῖος παρουσιάζεται μὲ ἀνθρωπιστικὸ πνεῦμα καὶ πίστη πρὸς τὶς ἀξίες τῆς ζωῆς, νὰ ἐπιδείξουν πνεῦμα συναντίληψης καὶ συμπάθειας στὸν κοινὸ ἀνθρώπινο πόνο, ποὺ ταλανίζει ἐδῶ καὶ πολλὲς δεκαετίες καὶ ἑλληνικὲς καὶ τουρκοκυπριακὲς οἰκογένειες. Τοὺς καλῶ νὰ συνεργαστοῦμε μὲ πνεῦμα ἀλληλοκατανόησης καὶ ἀγάπης προκειμένου νὰ φέρουμε εἰς πέρας τὸ ἀνθρωπιστικὸ τοῦτο πρόβλημα. Ἡ εἰλικρινὴς αὐτὴ συνεργασία μόνο γαλήνη καὶ ἡρεμία θὰ φέρει στὶς ψυχὲς τῶν οἰκογενειῶν ποὺ ἔχουν ἀγνοουμένους. Παράλληλα θὰ καλλιεργήσει καὶ τὴν ψυχολογία, ὅτι πέραν τοῦ θέματος αὐτοῦ ἔχουμε καὶ τὴ δυνατότητα νὰ συνεργαστοῦμε καὶ νὰ ἐπιλύσουμε καὶ τὸ πολιτικό μας θέμα, πρᾶγμα ποὺ θὰ μᾶς ἐπιτρέψει νὰ ζήσουμε εἰρηνικὰ καὶ δημιουργικὰ στὸ εὐλογημένο αὐτὸ νησί, ποὺ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μᾶς χάρισε. Ἡ δυνατότητα αὐτὴ δὲν εἶναι ἁπλῶς μία ποθητὴ ἰδεολογία ἑνὸς κληρικοῦ, ποὺ ἀγαπᾶ τὸν ἄνθρωπο καὶ ἰδιαίτερα τὸν κάθε πονεμένο ἄνθρωπο. Εἶναι μία δυνατότητα καὶ παράλληλα ἕνα ἠθικὸ χρέος γιὰ ἕνα εὐτυχέστερο μέλλον ἀμφοτέρων τῶν κοινοτήτων μας.

Μὲ τὸ ὅραμα αὐτὸ ἐκφράζω τὴν ὁλόθυμη εὐχή, ὅπως ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ συντμήσει τὸ χρόνο τῆς δοκιμασίας τῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀγνοουμένων μας καὶ δώσει ἕνα αἴσιο τέλος στὸ μεγάλο αὐτὸ δρᾶμα τοῦ λαοῦ μας».

Αἱ Ἱ. Μητροπόλεις καὶ ὁ κλῆρος πλήττονται ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴν κρίσιν

Ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἔχει ἀποβῆ μοιραία διὰ τὴν Ἐκκλησίαν. Δύο φαινόμενα ἔχουν ἐνταθῆ τελευταίως. Τὸ πρῶτον εἶναι αἱ ληστεῖαι εἰς ναοὺς καὶ ναΐδρια, αἱ ὁποῖαι οὐδέποτε μὲν ἔλλειψαν, ἔχουν ὅμως λάβει ἐσχάτως μεγάλην ἔκτασιν. Ὡστόσο χειρότερον εἶναι τὸ δεύτερον: αἱ Ἱ. Μητροπόλεις ἀδυνατοῦν πλέον νὰ στηρίξουν τὸ ποικίλον φιλανθρωπικὸν ἀλλὰ καὶ εὐρύτερον ἔργον τους. Αὐτὸ ὀφείλεται εἴτε εἰς τὰ ὀλιγοστὰ ἔσοδα εἴτε εἰς τὸν ἔλεγχον τῶν κεφαλαίων, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιτρέπει τὴν διάθεσιν τῶν χρημάτων. Χαρακτηριστικὸν παράδειγμα εἶναι τὸ κλείσιμον τοῦ ξενοδοχείου «Διακονία» τῆς Ἱ. Μ. Θεσσαλονίκης καὶ τὸ φιλόπτωχον τῆς Ἱ. Μ. Ρεθύμνης. Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Δημοκρατία» τῆς 14ης Ἰουλίου 2015:

«Ἀντιπαράθεση ξέσπασε στὴ Θεσσαλονίκη γιὰ τὸ λουκέτο στὸ ξενοδοχεῖο «Διακονία», τὸ ὁποῖο ἀνήκει σὲ ἵδρυμα τῆς Μητρόπολης Θεσσαλονίκης. Συνολικὰ 17 ἐργαζόμενοι ποὺ ἀπολύθηκαν πραγματοποίησαν συγκέντρωση διαμαρτυρίας ἔξω ἀπὸ τὴ μητρόπολη, ζητώντας νὰ ἀνακληθοῦν οἱ ἀπολύσεις, νὰ καταβληθοῦν δεδουλευμένα τεσσάρων μηνῶν καὶ νὰ ἐπαναλειτουργήσει τὸ ξενοδοχεῖο. «Προσπαθήσαμε μὲ διάφορους τρόπους νὰ κρατήσουμε σὲ λειτουργία τὸ ξενοδοχεῖο μέσα σὲ αὐτὸ τὸ ἰδιαίτερα ἄσχημο οἰκονομικὰ περιβάλλον γιὰ ὅλη τὴν κοινωνία. Τὰ τελευταῖα τουλάχιστον δύο χρόνια τὸ ξενοδοχεῖο δὲν εἶχε κρατήσεις καὶ ἔσοδα καί, ὅταν προτείναμε στοὺς ὑπαλλήλους νὰ γίνουν μειώσεις στοὺς μισθούς, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ τὸ κρατήσουμε στὴ ζωή, ἀρνήθηκαν. Ἀναγκαστήκαμε, τελικά, νὰ ἀναστείλουμε τὴ λειτουργία τοῦ ξενοδοχείου» ἀναφέρει στὴ «δημοκρατία» ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης Ἄνθιμος. Ἀναφορικὰ μὲ τὰ δεδουλευμένα ποὺ ὀφείλονται στοὺς ἀπολυμένους, ἐξηγεῖ ὅτι θὰ δοθοῦν στὸ ἀκέραιο καὶ γιὰ τὸ θέμα ἤδη ἔχουν δοθεῖ διαβεβαιώσεις καὶ στὴν Ἐπιθεώρηση Ἐργασίας, ὅπου κατέφυγαν. «Ἔχουμε καταθέσει χρήματα ποὺ ὀφείλουμε, ἀλλὰ λόγῳ τῆς τραπεζικῆς ἀργίας δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ τὰ πάρουν οἱ ἐργαζόμενοι, θὰ λάβουν στὸ ἀκέραιο αὐτὰ ποὺ τοὺς ὀφείλονται» σημειώνει. Οἱ ἐργαζόμενοι ζητοῦν ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη στὴν περίπτωση ποὺ δὲν καταστεῖ δυνατὴ ἡ ἐπαναλειτουργία τοῦ ξενοδοχείου νὰ ἐργαστοῦν στὸ ἐκπαιδευτικὸ καὶ πολιτιστικὸ ἵδρυμα τῆς Μητρόπολης Θεσσαλονίκης, τμῆμα τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ καὶ τὸ ξενοδοχεῖο».

Ἐπίσης, ὅπως ἀνεγνώσαμεν εἰς τὴν ἐφημερίδα «Κρητικὴ Ἐπιθεώρηση» τῆς 16ης Ἰουλίου 2015:

«Σὲ δυσμενῆ θέση βρίσκεται τὸ Φιλόπτωχο ταμεῖο τῆς Μητρόπολης Ρεθύμνου, ποὺ ἐξυπηρετεῖ δεκάδες Ρεθυμνιῶτες, καθὼς τὸ κλείσιμο τῶν τραπεζῶν δὲν ἐπιτρέπει τὴν ἀνάληψη χρημάτων, προκειμένου νὰ δοθοῦν στοὺς συνανθρώπους μας ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Τὸ Φιλόπτωχο ποὺ διατηρεῖ λογαριασμὸ σὲ τράπεζα προκειμένου νὰ βοηθᾶ τοὺς ἄπορους καὶ τοὺς οἰκονομικὰ ἀδύναμους συμβάλλοντας στὸ νὰ ἀγοράσουν φάρμακα ἢ νὰ πληρώσουν τὸ ἐνοίκιο, τὸ ρεῦμα, τὸ νερό, ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἑβδομάδα δυσκολεύεται πολὺ νὰ τοὺς στηρίξει. Τὰ 60 εὐρὼ τὴν ἡμέρα ποὺ ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ λαμβάνει καθημερινὰ καὶ ἡ Μητρόπολη ἀπὸ τὰ ΑΤΜ, δὲν ἐπαρκοῦν γιὰ τοὺς ἀνθρώπους ποὺ ἔχουν ἀνάγκη. Σὲ ποιὸν νὰ πρωτοδώσει τὸ Φιλόπτωχο ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ καθημερινὰ ζητοῦν τὴ βοήθειά της; Ἡ διανομὴ ρούχων καὶ τροφίμων γίνεται κανονικά, ὡστόσο δὲν μπορεῖ ἡ Μητρόπολη νὰ βγάλει χρήματα γιὰ αὐτοὺς ποὺ ἐνισχύει οἰκονομικὰ γιὰ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ὑποχρεώσεών τους. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὰ συσσίτια τῶν ἐνοριῶν, δὲν ὑπάρχει πρόβλημα μέχρι στιγμῆς καὶ